

ÁTKOZOTTAK KARÁCSONYA

Muselière
2026

„Cserebogár” © Alan Dave Darel
„Mágia a ködben” © Bombicz Judit
„Szeretettel a nagyítól” © Daz D
„Rend a lelke” © Dénes H. K.
„Jegenyeboszi” © Emy Dust
„A cserboszorka” © Estell Ivy
„A vízbe fojtott boszorkány I.-II.” © Estell Ivy
„Egy kanál leves” © Pálffy Gergő
„A vihar” © Pádár-Csernus Vivien
„A lázas ovis” © Ronnie W. A.
„Jó lesz valamihez...” © Ronnie W. A.
„Samu és Pásztor kalandjai” © Ronnie W. A.
„A tölgyfa titka” © SZET

Borítókép © RWA, Emy Dust
Szerkesztette: Ronnie W. A.

Muselière Alkotói Csoport

2026

ISBN 9786150258539

A gyűjtemény 16 éven aluliak számára nem ajánlott.
A kötetben szereplő műveket részleteiben vagy egészében a szerzők
engedélye nélkül megosztani TILOS!
Minden jog fenntartva!

- A vízbe fojtott boszorkány -

I.

Én voltam a szegedi huszonegyből az egyik vízbe fojtott boszorkány. Máig érzem, ahogy a Tisza vize a torkomra tolul, és hideg ölelésével kiszorítja belőlem a szuszt.

A vallatók mindenkinek feltették ugyanazokat a kérdéseket. *Vagyon-e szövetséged az Ördöggel? Mi formában és miképpen? Mikor tetted ezen szövetséget? Meddig?* És így tovább, és így tovább, amíg a tagadásunk minden egyes ütleggel és szúrással elcsörgedezett, és a végén alázatosan ismételtük, amit a szájunkba adtak. Ördöggel cimborálást, bakkkal üzekedést, szemérempecsétet, szentek tagadását, mindent beismertünk, amit csak az ostoba népek ki tudtak találni.

Én voltam az egyik a háromból, akit vízpróbára vittek. Kezem-lábam úgy összekötözték, feleslegesen vergődtem volna, így csak utolsó lélegzetemmel kértem a vizet, hogy húzzon minél mélyebbre. Inkább a Tiszának adtam meg magam, minthogy a fogdmegek és a báméskodók örömeire kihúzzanak onnan, mint az ázott kutyát, aztán visszacipeljenek a cellába és elevenen elégessenek a többiekkel. Inkább meghaltam, hogy a vádlóim azt hihessék, nem vagyok boszorkány.

Gyávának gondolsz? Azt hiszel, amit akarsz. Már rég nem az embereknek felelek a tetteimért.

Lassan szivárognak be az emlékek a szuroksötét, álomtalan csöndbe, amiben az elmúlt kétszázkilencvenhét évet töltöttem. A testemben vér helyett a föld és a folyó dús nedvei lüktetnek, a fák gyökerei szilárdan védelmeznek, mint az anyaméh fala. Bőröm már az első évben lesorvadt rólam,

az izmaimat giliszták és férgek rágták cafatosra, de hát mire kellettek volna ilyen cifraságok egy halottnak? A lényem, az erőm, a szellemem a csontjaimban rejtettek, a velőben, amit senki se tudott szárazra szívni.

Mélyre húztak magukhoz a gyökerek, ahhoz elég mélyre, hogy amikor 1728. július 24-én, az égetés másnapján sírásók és hullarablók jöttek a tizenkét szegedi boszorkány szénné lett porait túrni, engem nem érhettek el. A gyökerek mindvégig a fülembé susogták, amit láttak. Az egyszerű embereknek fogalma sincs róla, mennyi mindent látnak és hallanak a fák. Azt duruzsolták, hogy a kíváncsiak 12 amulettet találtak ott, ahol a majd' meztelenre vetkőztetett hat nőt és hat férfit három máglyára vetették. Hogy úgy hallották, a fák az emberek nyelvén szólnak, hogy emberi fejek gurguláznak a hamvakban, majd válnak kámforrá. Csupa csacsiságot hordtak össze, mert megzavarta a fejüket az a sok erő, amit a tűz felszabadított. Az az erő, ami miatt ide temetkeztem. Ha már az emberek botorsága miatt ilyen sorsra jutottunk, legalább egy maradjon, aki magába szívja annak a sok évnek az összegyűjtött tudását, nehogy végleg elillanjon.

Nem először tettem ezt. Már akkor láttam a jeleket a vérre vetett csontpercekben, amikor 1711-ben Rákóczi száműzetésbe vonult. Aki segítette őt a császáriak ellenében, azokon már akkor ott sötételt a végzet sötét billoga. Sok háborút láttam már, Isten és az igazság és a szabadság és az emberek nevében hirdetve, és mind olyan sötét erőket mozgatót meg, amik még a természetet is meddővé tették. Az elkövetkező években jött a szárazság, az éhínség, jött a halál és a kétségbeesés. És a kétségbeesés az, ami végül mindig a jobb sorsért rimázkodó tömegek kíméletlen markába taszajtja a megbillogzottakat.

Ne hidd, hogy itt a föld alatt csak bujdokoltam. Nekem nem lett volna szükségem rá. De éreztem, hogy újfent elmúlt egy korszak, és a varázslat megint elkezdett kiűzetni a világból. A szegedi boszorkányrend nagy volt és erős, nemhiába kerestem utat a soraikba, de még ők se bírtak el az emberek dühével, és a dühöt soha nem lehet támadással csitítani. Az agg Rózsa Dániel bölcs vezető volt, a véget látva nem kívánta, hogy szegediek élete árán maradjon fenn a rend, úgyhogy elkérte az utolsó nagy áldozatot: békét akart a szegedi boszorkányok élete árán.

És itt volnánk. Itt, a Boszorkány-sziget nedves talajába bújva majd' háromszáz éve, várva, hogy eljöjjön a mi időnk. Most már én vagyok ők, és várakozunk.

A gyökerek körülöttem nyúltak, nőttek, híztak, és közben meséltek és meséltek mindenről, amit a fák láttak. A gépekről, amik ellepték a városokat, az elektromosságnak hívott varázslatról, ami láthatatlanul száguld a fémekben, az emberekről, akik egyre inkább elfordultak istentől és természettől, hogy a gépeket imádhassák.

Azt hiszed, ítélkezem felettük? Hiszen csak gyermekek, akiket elcsábít az újabb és újabb játékszerek csillogása. De ez, ez a kábulat az, amire vártunk! Ez az üresség, ami apró lyukból lassan üreggé tágult a lelkükben. Ez az, ahova majd mi beférünk újra.

Kóbor kutyákat, macskákat, mókusokat, bogarakat és patkányokat hoznak el nekem a gyökerek, hogy bőrükből bőrt, izmaikból izmokat növesszek. Vén matróna voltam már, amikor vízbe veszejtettek, de most a testem úgy újul meg, akár a természet tavasszal. Más fizimiskára van szükségem, erősebbre, szebbre, fiatalábbra, mert most az ilyen arcokat bálványozzák. Régen volt már, hogy a rómaiak feldúlták a népem földjét a vérfertőző isteneik tógájába csimpaszkodva, meg hogy az a názáreti fattyú mesét szőtt a

születése köré, és egy régi perzsa isten arcát magára öltve bűbájával leigázta az egész világot. Most új istenek vannak születőben, és az ő kegyeiket kell keresni.

A fák meséltek addig is, amíg ráérősen építgettem az új testemet, pókhálóból és gombafonálból ezüstös haját szőttem magamnak, friss mohából és békanyálból új szemeket növesztettem. Mesélték, hogy a Kárpát-medence, ahol már évszázadok óta éltem, ez a hegyek karéjába zárt erőforrás, a kontinens szíve már egyre lassabban dobog. A földjét mérgezik, a vizeit kiszipolyozzák, és az emberek, akiknek életet kellene adniuk annak a világnak, amelyiktől ők is kapták a sajátjukat, mind csak a maguk dolgával törődnek. Feketétek a szívek, sötétek a gondolatok. Kihaltak a csodák.

Szerinted sajnálnom kellene őket? Mert bennem csak mérhetetlen harag gyűlt. Hogy lehet így elherdálni mindazt az ajándékot, amit kezük alá tett az anyaföld? Talán Rózsa Dánielnek nem volt igaza, mikor őket választotta helyettünk. Itt az idő, hogy újra erőre kapjon a fajtánk, és ha máshogy nem megy, hát egy kis félelmet ültessünk a szívekbe, ami újra az alázat felé tereli ezeket az ostobákat. Kétezer év alatt már megtanultam, hogy az egyszerű szeretet és a jóakarát vajmi keveset ér az emberek konokságával szemben.

A föld egy hideg, őszi éjszakán okádta ki a testem. Úgy feküdtem a susogó lombkorona alatt, a telihold beszűrődő fényében, mint egy zsinórját vesztett marionett. Nem volt még erő a tagjaimba. Hosszú ideje először lélegeztem be friss levegőt, hörögve tágult a tüdőm. Orromba tolult a feltúrt föld friss, erős szaga, a hideg, dér alatt rothadó avar aromája, és még a Tisza iszapos, algás illataiból is keveredett a levegőbe. Habár hideg volt, és a természet már készülődött téli álmára, nekem, aki ennyi ideje nem éreztem semmit, mindez az élet szaga volt.

Sokáig csak feküdtem és élveztem, ahogy az érzéseim új életre kelnek, hallgattam a kisállatok neszezését, a baglyok huhogását, élveztem a hideg csipkedését a bőrömön. De aztán a testem jajgatni kezdett a hidegtől. A mindenfelé heverő elszáradt folyondárból, fűből és borostyánindákból a fák szóttek rám köntöst, hogy ne fagyjak halálra. Remegő tagokkal feltápászkodtam, megkerestem a legközelebbi ösvényt, amihez lombos barátaim irányítottak, és az emberek felé indultam. A fák mesélték, hogy a Boszorkány-sziget nem volt sziget többé, már rég eltérítették a Tiszát, hogy síneket fektessenek a régi folyóág helyére, amiken gyors vasparipák száguldottak a városok között.

Sokat, nagyon sokat változott a világ, talán többet, mint azelőtt ezer év alatt. Találnom kellett valakit, aki nem csak a fák szemével látott, mert a kérgesek hiába meséltek nekem, nem volt fa, aki ült volna ilyen vasparipán, vagy értett volna a gépekhez.

Sok ösvény szelte át az erdőt, ködös emlékeimben minden nappalon ott dübörögtek felettem a léptek földsíromban. Az emberek már nem félték a boszorkányok átkait, úgy jártak-keltek itt, mintha nem varázsvérrel szennyezett föld lenne. De nem bántam, majd eljön az idő, mikor újra félni fognak minket, addig pedig örültem, hogy meztéllen lábamat csak a keményre döngölt agyag karcolja. A testemben zubogó friss erőtlől hóderesre hűlt a föld, fehér lábnyomokat és gomolygó ködöt hagytam magam mögött.

A fák csöndjét izgatott kuncogás és suttogás törte meg, tűz fénye lobogott egy bokor ágai mögött.

– ... és akkor egy hang azt suttogta: gyere közelebb, gyereee. Csak meg akarom simítani a hajadat, hogy érezzem a puhaságát – mesélte épp egy fiatal siheder suttogó hangon.

– Elmész a faszba, Bélu, még a hideg is kirázott – harsant fel egy lányhang, és négyen kacagtak össze.

Füstszagot hozott felőlük a szél, bódítószer szagától terheset.

– Csitt már, hadd fejezze be – szólalt fel egy újabb, ahogy közeledtem, és a fiú folytatta.

– Persze a kislány nem volt hülye, nem ment közelebb a sötét bokorhoz meg a boszorkányhoz. De akkor a hang újra megszólalt: gyere, aranyom, gyereee, és visszaadom a macidat. A kislány tétovázott, mégscsak a maciért indult. Egyet lépett a bokor felé, aztán még egyet, és ekkor... RECCS!

Kiléptem a tisztásra, a négy siheder pedig teli torokból rikoltva felpattant a tűz mellől. Kettő azonnal futásnak eredt és eltűnt az erdő sötétjében, a maradék kettő közül egy lány a hátsójára esett, úgy iszkolt előlem a porban csúszva, a fiú meg kétségbeesetten nekihátrált egy fának.

– Ne hagyj abba, pont kezdett izgalmas lenni a mese – suttogtam negédesen a fát markolászónak, akit az előbb Bélunak szólítottak. Először próbáltam az új hangom, még alig engedelmeskedett az akaratomnak.

– Aztakurva, majdnem összefostam magam – zihálta a fiú, és megnyugodni látszott. Mire nem jó egy szép arc!

– Baszki, Bélu, nem mondtad, hogy ide ilyen LARP-os nőrdök is járnak – tápáskodott fel a földön fetrengő fiatal.

– Vagy te szervezted be ezt a bigét?

– Én ugyan nem, nézz már rá, tők pucér a gazok alatt! Ez tutira valami kettyós hajléktalan a régi lőtérrel.

Magamon éreztem a két zavarodott fiatal kutakodó tekintetét, és belebizsergett a bőröm. Pont erre volt szükségem: fiatal, friss energiára, két zsenge elmére, amik csak úgy zsongtak a tudástól egy világról, amibe ők nemrég születtek bele. Na meg persze a lány ruháira.

– Gyertek, gyerteeek, hadd simogassam meg a hajatokat, hogy érezzem, milyen puha – duruzsoltam

recsegős, egyre erőteljesebb hangon, és hagytam, hogy leomoljon rólam az indaköpenyem. A mozdulattól a körülöttem terjengő köd dagadó hullámokban elárasztotta a tisztást, a fiatalokat, majdnem ellobbantotta a tüzet is. A fiú eltátotta a száját, tekintete elveszett valahol a testem rejtett zugaiban, és vágyán keresztül rá is markoltam a lelkére, hogy magamhoz vonjam. A lányra nem volt hatással a testem, a szeme elé ki tudja, mit festett a bódító fű, de egyre növekvő félelmébe is könnyűszerrel belekapaszkodtam.

– Gyertek, gyermekek, gyertek csak hozzám – intettem nekik, és akarataikat úgy gyűrte le az erőm, a tizenhárom boszorkány ereje, akár áradás a nádast. – Adjátok nekem a véretek, adjátok nekem a bölcsességeket. Adjátok nekem a sötétséget a lelketekben, hogy visszahozhassam a boszorkányok dicsőségét.

* * * * *

Egy vonaton ültem, úton a fővárosba. Tényleg elképesztő, mit hoztak össze az emberek röpke háromszáz év alatt. Ez a jármű, meg a kezemben tartott kis kütyü is csodálatos találmány volt. Sose hittem volna, hogy a tudomány egyszer képes lesz megoldani, hogy ne csak látomásokon keresztül meg telepátiával tudjunk messzire kommunikálni, erre lám, itt volt ez a telefon, amivel mindent megtehettem, és a mágiám helyett csak az elektromosság fogyott. Ennél jobban nem is könnyíthették volna meg a dolgomat.

Az erdőbeli fiatalok nem sokat tudtak a boszorkányokról, úgyhogy a lány telefonján rágugliztam a témára, és ámulva olvastam azt a rengeteg tudást, amit régen csak sok ember kikérdezésével vagy kínvallatásával tudtam volna megszerezni. Megdöbbsentem, mennyi valós

tudás volt elszórva ezen az internet nevű hálón, és hogy az emberek mennyire nem tudták meglátni és értelmezni. Talán ez volt a szerencsénk is, különben már porrá lett volna a világ az idioták keze között.

Régen is tudtam, hogy a Gellért-hegy sok boszít vonzott, de úgy tűnik, mára felerősödött a hely ereje, mert felvirágzott körülötte egy felfoghatatlanul nagy város. Mikor utoljára arra jártam, még csak három jelentéktelen kis település volt, most pedig ott lüktetett Magyarország új szíve.

– Sok minden megváltozott – töprengtem hangosan. A szemben lévő ülésen rám nézett egy szöszeke, öt év forma kislányka, és felkuncogott. – Mit nevensz, kincsem?

– Anya, a néni magában beszél – suttogetta oda jól hallhatóan a kislány a mellette ülő sovány, ideges nőnek, aki a laptopján csapkodott valamit. Hordozható tudástár, zenegép, mozgóképvétítő és jegyzetömb. Elképesztő. Nekem is kell egy.

– Vicuska, ne szemtelenkedj – torkolta le az anyuka oda sem nézve, a kislány pedig izegni-mozogni kezdett. – És ne fészkelődj már, hát gépelni sem tudok tőled!

– De anyaaa, nem is fészkelődök – mocorgott tovább a lányka, láthatóan figyelemre vágva.

– Mondd csak, Vicuska, mit tennél, ha bármit megtehetnél? – hajoltam közelebb hozzá. A kislány felült, és csillogó szemmel fürkészett. Talán a pókfonálból szőtt hajamon csillant túl ezüstösen a lámpafény, vagy mohaszememben izzott valami, amitől megéreztem valamit az igazi énemből, de ezt a csöpp, ártatlan lelket még nem ijesztette meg az erő.

– Eltüntetném anya laptopját – suttogetta. – Te tündér vagy?

– A tündérek mihasznák, én valami sokkal jobb vagyok – súgtam neki, majd egy kézmozdulattal apró fénygömböt

varázsoltam az ujjaim közé. – Tessék, itt ez a varázsbuborék. Csak pukkantsd ki, és teljesül a kívánságod.

Vicuska tányérszemekkel vette el a fénybuborékot. Úgy fogta két kis tenyere közé, mintha apró bogár lenne. Jól megnézte, megforgatta, aztán felnézett az anyjára, elvigyorodott, és hangos csattanással összeütötte a két kezét.

A laptop eltűnt, az anya felsikkantott, és többen felénk néztek. Vicuska éktelen kacagásban tört ki, az anyja pedig káromkodva felpattant, és mindenhol keresni kezdte a laptopot.

– Eltüntettem a laptopod! – jelentette ki a lányka győzedelmesen, mire az anyja elfelhősödött tekintettel felé fordult.

– Ez nem vicces, te kis... – Elharapta a mondatot, de a ki nem mondott szó nélkül is arcul csapta Vicuskát, hogy az anyja megfeszülő keze akár a közelébe ért volna. A kislány összekucorodott az ülésen, és kihunyt szemében a fény.

Csak ennyit kellett tudnom.

Felálltam, odahajoltam az anyához, és a számból előszökő köddel együtt szavakat löktem a fülébe.

– Ezerszer szálljon vissza rád minden ütés, amit a lányodra szórtál – sziszegtem.

Az anya gorombán megbámult, mintha az én fejemre is átkot akarna szórni, de ekkor érezte csattanni magán az első ütést. Ijedten körbefordult, ki ért hozzá, de senki nem volt a közelében, pár báméskodón kívül mindenki el volt foglalva a saját dolgával.

Az anya értetlenül rám nézett, ekkor csattant az arcán a következő láthatatlan ütés. Aztán a következő a kézfejen, a bőre azonnal vörös lett. Aztán a következő. A következő. Csitt, csatt, csatt. Az anya a székbe hanyatlott, vonaglott az ütések alatt, Vicuska pedig ijedten sírni kezdett.

– Ne sirasd, lelkem, már csak pár ezer ütés, és vége is lesz – simogattam meg a kislány fejét, majd fogtam a szegedi állomáson lopott táskámat, benne a lappal, amit a kislány varázsolt oda, és megindultam az étkezőkocsi felé.

Hagytam, hogy a cipőtálpam nyomán deresen sercenő lábnyomokból felszökkenjen a köd. Hadd terítse csak be az egész kabint. Hadd szökjön csak be minden orrba, minden szájba, minden fülbe, minden szívbe. Hadd vigye csak be ez a vonat abba a Kárpátok ölében dobogó szívbe a tizenhárom boszorkány bosszúját.

- Estell Ivy -

DECEMBER 13.

RONNIE W. A.
- A lázas ovis -

Mami örült, hogy végre egy szélcsendes délután jött. Nem tudtam még, pontosan mit jelent a szélcsend, de tetszett, hogy nem sípol keresztül a padláson a szél. Apa szerint kacatok és minden szírszar van ott fent, amit ki kéne már dobni, de mami minden mással foglalkozik szerinte, csak azzal nem, amivel kellene. Néha sajnáltam anyát, mert apa olyan szigorú volt vele, mint velem, amikor rosszat csinállok, de apa sokkal viccesebb, mint bárki, akit ismertem, és akkor elfelejtettem miatta, hogy mami szomorú.

Apának a nagy szerint mindig igaza van, és mami kicsit lusta szerintem is, mert mindig azt mondja, hogy mennyire fáradt.

Én jól aludtam minden éjjel, kivéve, ha nagyon fúj a szél. Az akkor félelmetes volt.

A szírszarok a padláson csendben maradtak délután. Tetszett, hogy hangosabban csilingel a teáskészletem Katka cica előtt a kisasztalon.

Ma játszhattam, mert beteg lettem, és ha beteg vagyok, akkor itthon maradhatok és egész nap nézhetem a mesét. Az oviban a Bogika óvá néni nem szereti, ha sokat huncizunk, mert akkor ő is hamarosan huncizni fog.

Ez a teljesen hétköznapi – mami szerint –, szélcsendesnek nevezett délután nagyon megváltoztatta az életem. Azt hittem, hogy a furcsa árnyak csak amiatt vannak, mert a felhők odafent az égen olyan gyorsan szaladtak, mintha fújnák őket egy láthatatlan óriás, és a kertben mozgó fényfoltokat a levelek játéka okozza. Csakhogy kinéztem az ablakon újra, és már nem láttam az égi a felhőket a sok-sok földi felhőtől. A földi felhő ijesztősebbnek tűnt, és nem tetszett, hogy lelopta a kedvenc juharkafámról a leveleket.

Apa biztosan meg tudná magyarázni valamiféle felnőtt okkal, miért tűntek el a falevelek, de ő még

dolgozóban volt. De történt még valami, ami csomót csinált a gyomromba, és lehet, hogy most nincsenek felnőttek ruhafogasok mögötte.

A juharkafa alatt volt egy lapos, világosszürke kő, amin mindig ücsörögtem. Mami azt szokta mondani, az a trónom. Néha királynő voltam, néha boszorkány, néha meg felfedező. Azt szoktam képzelni játszásiból, hogy a kertünk egy elhagyatott ország, amit csak én ismerek. A juharkafa a kastély, a paradicsom szárán alvó csiga a tanácsadóm, a nagy kövek pedig hegyek, amiket meghódítok.

De most hideg volt és nem mehettem ki délelőtt, ezért idebent játszottam Katka cicával teázósat és rajzolásat. A Jézuskának akartam lerajzolni, hogy szeretnék egy öltöztető babát.

Aztán egyszer csak megállt a levegő. Én nem szoktam ilyesmit észrevenni, mert a levegő általában nem áll meg. De akkor hirtelen minden olyan lett, mintha egy nagy üvegbúra alá kerültem volna. A szél abbahagyta a sírást, odakintről, az út felől sem hallatszott semmi. Még mami edénycsörgése sem hallatszott be.

Olyan csönd lett, hogy a saját szívverésemet is hallottam. Ez már akkor olyan, amit nem lehet megmagyarázni racionális dolgokkal. Szerettem a racionális szót. Apa nagyon sokszor mondja.

Lenéztem a papírra, amin a félkész babám volt, még nem rajzoltam meg neki a masnit a fejére, és fázott is, mert nem kapott még rózsaszín ruhát. Ezt akartam befejezni, de a ceruzám hegye remegett a kezemben, és észrevettem, hogy valami árnyék takarja ki. Pedig a kislámpa mögöttem világított, és a mami mesélt az árnyékokról, hogy ne féljek tőlük, szóval ezért az nem lehetett volna.

– Hannus... – suttozta valaki.

Körbenéztem, de nem Katka cica beszélt hozzám. Ő még a teáját szűröcsölte.

– Hannus! – Nem a szobából hallatszott, hanem kicsivel távolabb, mintha kintről hallatszana, mint a kocsik rohanós susogása. Az ablakhoz mentem, odatoltam a kissámlit, hogy ki is lássak igaziból. A kert túlsó végében, a ház mellett, ahol a fészker áll, mintha valami világos gomolygás lenne a földi felhőkben. Olyan, mint amikor a nyári meleg csinálja azt a délibabás dolgot az aszfalton, és akkor nem szabad cipő nélkül rohángálnom, mert megégetem a talpacsám, csak itt most nem volt meleg. A karjaimat libásbőr lepte el.

– Hannus... – jött újra a hang. Halkan, mint, amikor mami sutyorog, ha valamit a fülembe akar mondani.

– Ki van ott? – kérdeztem, de a hangom inkább égerkevékony volt, mint bátor.

Aztán megláttam.

Először azt hittem, csak egy fényfolt. Egy kis fehér csillogás, ami a fészker sötétje előtt lebegett. De ahogy jobban figyeltem, lassan-lassan formát öltött. Olyat, amire már nem lehet azt mondani, hogy képzelem.

Egy kislány volt az. Velem egykorú. Talán egy kicsit idősebb. A haja olyan, mintha vízből lenne, hullámozott és csillámlott, mint egy sellő farka. A ruhája is mintha fényből készült volna, de nem erős fényből, hogy megfájduljon a szemem, és el akarjam takarni. Nagyon tetszett, mert úgy nézett ki, mint egy igazi tündérkirálylány. De koronája az nem volt.

Akkor ő egy tündérhercegnő lehet!

A lába nem ért a földig. Mégsem úszott. Inkább suhant. De nem félelmetesen, inkább olyan finoman, mint amikor a hópelyhek óriásiak és lassan szállnak az égből, és az orromra ülnek. Az olyan nevetős, csikis érzés. Úgy suhant, mint ahogy egy Hópehely hercegekisasszony suhanna.

Én mozdulni sem tudtam. A szívem nagyobbat dobbant.

Aztán rohantam. Nekem mindenképpen muszáj találkoznom vele! Egy igazi, de tényleg igazi Hópehelyhercegnő látogatott meg, hogy játsszon velem!

Még mamí sem látott meg, mert mosogatott, és mert olyan sebes lettem, mint délelőtt voltak az égen a felhők.

A csizmácskámat azt elfelejtettem felvenni. És egyszer csak ott álltam. Pont annyira közel, hogy lássam a szemét. De a szemében nem volt szín, csak fénylett, mint a hó.

Nem is mertem igazi nagy levegőt venni, mert attól féltem, véletlenül elfújom.

– Ne félj – csilingelte csengettyűs hangon. – Nem akarlak bántani.

– Igazi tündérhercegnő vagy? – kérdeztem azonnal, kiengedve a mellkasomból a levegőt. Ez volt az első kérdésem, és annyi akart még kijönni, hogy azt sem tudtam, mit kérdezzek még.

– Nem emlékszem – felelte, és féloldalasan eldöntötte a fejét, mintha elgondolkodott volna. – Nincsen sajnós semmilyen emlékem, olyan régről jövök. De azt tudom, hogy miattad vagyok itt.

Én erre annyira elkerekítettem a szemem, hogy még a juharkafa is megijedt volna, ha él.

– Miattam? De hát én nem csináltam semmit!

– Még nem – mondta halkán Hópehelyhercegnő, és úgy nézett rám, mintha tudná, mit mond. – De fogsz. – Egy pillanatra elmosolyodott. A mosolya olyan szomorú volt, mint anyáé, ha apa azt mondta neki, már megint hízott. – Valamit szeretnék neked mondani – tette hozzá sűgva, és a fészker felé mozdult.

Követtem. Legalábbis elindultam utána, pedig odabent a fejemben Bogi néni a szigorúbbik hangján mondta, hogy:

Ne menj oda, Hanna, mami nem örülne, ez butaság, ez félelmetes, ez nem játék! De a lábaim nem kérdezték meg a fejemet és Bogi nénit. Olyan voltam, mint egy álomban, ahol valaki más fogná a kezemet, hogy menjünk kalandozni a plüssmacikhoz.

Fázott a lábam. Odabentre csak az elzás cicanadrágomat vettem fel zoknival, de ha kijöttünk anyával, mindig fel kellett vegyek valami vastagabbat, merthogy megfázok. Ez csacsiság amúgy, de most kiderült, hogy anyának igaza van. Fázott a lábam és a zoknim átázott.

Hópehelyhercegnő a fészker elé suhant, én pedig odaértem utána. A fészker ajtaja különösen sötétnek tűnt. Félelmetesnek. Odabent nem szerettem lenni, mert apa ott tartja a régi dobozait, az olajos szerszámokat, amiket nem szabad megfogni.

Hópehelyhercegnő szerencsére nem akart bemenni oda. Elbújtunk a kis tető alá.

– A padláson van, amit meg kell szerezzél – fordult vissza felém a hercegnő, a szája széle úgy lefittyent, hogy azt éreztem, nekem is szomorúság lesz a szívemben. – Nagy feladat ez, Hannus! – mondta, és bólogatott közben. Talán kicsit szipogott is.

– De mi az? – kérdeztem toporogva. A talpam egyre csak fázott, szúrt a hidegtől. Az orrom is folyni kezdett.

– Nem tudom még, csak ha ott leszünk és meglátom – hajtotta le szomorúan a fejét. Ezüst könnycsepp folyt végig az orráig. – De csak te tudod megcsinálni.

– Én? De én csak rajzolni és álmodozni tudok a nagypapa szerint.

– Ez a te nagy feladatod!

Nem tetszett a feladat szó. Nekem már volt egy feladatom. Be kellett fejezzem a rajzom. Már visszavárhatott, hogy befejezzem.

– Fázom! – pityeredtem el magam. – Menjünk be és igyunk teát Katka cicával. Sokkal finomabb a tea, ha ő főzi! És be kell fejezzem a babát!

Nagyon fázott a lábam, és már nem tudtam nem erre gondolni. Mami nagyon pipa lesz, ha meglátja a zoknim. Az nem baj, ha kicsit még betegebb leszek, mert akkor többet játszhatok Katka cicával.

Be akartam menni, mielőtt leesik a lábam a helyéről. Tudom, hogy azoknak le szokott, akik sokáig állnak a hidegben ott fent a hegyeken.

– Ez fontos! – kiáltott utánam. Nem maradt le, úgy rohant utánam, mint Pán Péter után az árnyék. Az árnyékok furfangosak sokszor, mert az én árnyékom sem mindig akkor mozgott, mint én. Kicsit olyan volt, mint Pán Péter csintalan árnyéka.

– Miért fontos? – kérdeztem a falon rohanó árnyakat figyelve.

– Mert van benne valami, amit nem szabad, hogy a köd megszerezzen.

Ahogy kimondta ezt a szót, hogy köd, a fészker deszkái hátul a kertben megnyikordultak. Sikkantva szorítottam rá a kezem a bejárati ajtó kilincsére. Mami odabent meghallotta a hangomat, mert hangosan kérdezősködni kezdett, merre vagyok. Nagyon-nagyon haragudni fog, hogy kijöttem.

Hópehelyhercegnő lassan körbenézett, mintha attól tartana, hogy valaki hallgatózik.

– A köd, ami mozog, Hannus. A köd figyel, miközben járja a várost. Szeretné, ha nem maradnál olyan, amilyen most vagy. Ő egy gonosz-gonosz boszorkány. És én miatta létezem, Hannus. A nagymamád küldött, hogy segítsék neked.

– De... hát a köd csak köd! – tiltakoztam. A köd nem is lehet ilyen figyelős dolog, hiszen olyan puha, mintha valaki pamacsokat rajzolt volna a fák tövébe.

És a boszorkány dolog olyan gonosznak hangzott.

Nem tetszett sehogy sem.

Mami az ajtó másik oldalán állt, láttam az ajtó üvegében az árnyékát. Már jó, hogy jött! Hópehelyhercegnő majd neki elmagyarázza. A mamikák okosak. Nem annyira, mint az apukák, de az én mamikám szerintem okosabb, mint a többi mamika az oviból.

A tündérke válasz helyett mélyen a szemembe nézett. A fénye kicsit megremegett.

– A köd már tud rólad – suttogetta, és az orrát hozzányomta az enyémhez. A szívem kihagyott egy dobbanást. De hiszen nem tettem semmi rosszat! Meg szoktam mosni a fogam is. – És ez azt jelenti, hogy neked kell cselekedned először.

Megijedtem, mert olyan volt, mint mikor nem tudom, mi történik, de érzem, hogy valami nem jó jön.

– Jó édes Istenem! – Mami úgy nyitotta ki az ajtót, hogy csattant. – Mit keresel idekint? Lázasan...

Mami beráncigált, miközben folytatta úgy, hogy nem is értettem a szavakat. Sírni kezdtem és nem hallottam mást a fülemben doboló vértől. Hópehelyhercegnő nem jött velünk, ő nem fázott át, a kiscsizmája se érte a földet.

Ő nem csinált olyan butaságot, mint én. Odakint maradt, hiába nyújtottam felé a kezem.

A mami gyógyító, átmelengető fürdetés és sok perelés után az ágyba tett, hogy a nagyi régi könyvéből mesét mondjon a csintalan kisbosziról, aki egy bűbájos tükröt kapott a nagypapájától, hogy bárkivel tudjon beszélni, akár a világ másik felén is. Bárkivel, aki önt egy pohár meleg teát, majd belenéz nagyon mélyen a tea aljára. Akkor csak szólania

kell, és a kis boszi látja az arcát. Sok-sok barátja lett így. Aztán anyu puszit adott és kiment. Katka cicát átöleltem, hogy ne legyen olyan félelmetes az ablak felé nézni, amíg elalszom.

– A köd csak köd, semmi több – súgta Katka cica dorombozva, mikor éreztem, hogy túl nehéz a szemem. Nem tetszett, hogy beszél, de az igen, hogy csinálja ezt a nyugtató dolgot. A dorombozója a nyakában lakott, mint az igazi cicáknak, csak Katka cica nem karmolt meg. – Én már régen tudom, hogy ez nem igaz. Mert amikor este lesz, és a város fölé lassan rátelepszik a szürke, hideg lepel, a köd nemcsak mozog, hanem *figyel*. Néha még beszél is. Halkan, mint amikor valaki a paplan alá dugja a fejét és onnan suttog kifelé. Meg kell találnod valamit, ami segít legyőzni a gonosz boszit.

– Hópehelyhercegnő... – sóhajtottam.

Nem hazudtak Katka cicával, hallottam már beszélni a földi felhőt az ablakból. Olyankor úgy csinállok, mintha nem hallanám, mert apu megint felkiáltana, hogy *itt mindenki bolond, csak én vagyok normális?* A mami olyankor mindig elfordul és nem látom az arcát. Én normális akartam lenni.

– Hallod?

Hallottam, hogy a földi felhő a nevemet suttogja, de most nem féltem, mert Katka cica dorombozása elrepített álomországba.

* * * * *

A szél újra sípolt a padláson. Apu csúnyát mondott rá, aztán horkolni kezdett.

Hópehelyhercegnő azt mondta, ott van, amit meg kell szerezzek a földi felhő elől.

Katka cica megmutatta, hogy Hópehelyhercegnő csillámport hagyott nekem a párnám alatt. Azzal feljutok a padlásra.

Nem is lustálkodtam tovább, felmarkoltam a csillogó, hidegből egy marékkal, és máris éreztem, hogy a testem könnyű lesz, mint egy tollpihécske.

Az cicás elemes lámpás a fiókomban tartottuk, hogyha félnék, elő tudjam venni. Most nagyon akartam a kezembe fogni. Vele nem is jutott eszembe félni a sötétben.

A padlásajtó tárva-nyitva várt a spájzban.

Nemhiába zsörtölődhetett apu annyit, ha ide lefúj a szél a nyitott ajtón. Nagyon könnyen fellebegtem a padlásra.

A nagymama tükre ott állt a falnak támasztva: üveg már nem volt benne, de a keret még mindig gyönyörűn fénylett. A díszpálca a jobb oldalán ragyogott, pedig nem is volt sok fény, amiben sütkérezhetne. Biztosan varázsport szórtak rá a tündérek! A másik szó, amivel az oldalakat mondjuk nem jutott eszembe, de azon az oldalon a pálca hiányzott.

– De szép! – suttoztam.

És akkor megéreztem. Mintha valaki megcirógatta volna a hajamat. Egy pillanatra hideg volt, aztán puha, mintha tollak lebegnének körülöttem.

– Erre van szükséged – felelte Hópehelyhercegnő. A hangja olyan közel jött, hogy megijedtem. De nem sikítottam ám, mert a számra tapasztottam a tenyerem. – Sietnünk kell, Hannus.

– Tudom – mondtam, de igazából nem tudtam semmit. Csak azt, hogy félek. – Ma sokkal hangosabb volt.

– Nem csak figyel a köd – válaszolta. – Most kér.

Ettől annyira összehúzódott a gyomrom, mint amikor savanyú citromba haraptam, mert apu szerint az vicces lesz.

A pálcát óvatosan megfogtam. Meleg volt. Olyan meleg, mint amikor a nagymama kezét fogtam nyáron, mielőtt

annyira megbetegedett, hogy elvitte a nínós autó az égbe, a felhők fölé. A szívem hirtelen olyan gyorsan kezdett verni, hogy attól féltem, meghallja a köd.

Egy pici aranyszínű csavar tartotta a helyén a pálcát, de nem is volt egészen becsavarva. A körmömmel piszkáltam ki a helyéről a csavarkát.

Sikerült! Nagyon-nagyon sütötte a kezemet a fényes botocska. Úgy rohant a szívem örömben, hogy a fülemben hallottam a kalapálást.

Dob-dob-dob, dob-dob-dob, hiába ütögette a manócska a fülemben a dobját, mégis meghallottam a padláson a csoszogást. Nem emberek voltak. Olyan csoszogó, húzó-vonó hang jött a tetőn túlról, mint amikor valaki saras házi papucsban mászkál, és még nem szidta meg érte a mamija. Hópehelyhercegnő mellém lebegett, és azt suttofta:

– Ne engedd, hogy közel jöjjön!

A következő pillanatban a legelső cserépsor alatt fehér vattacukor csorgott be. A földi felhő egészen az óriási háztetőnkig nőtt fel, és most mintha sokkal igazibb lett volna. Az elemeslámpás megvilágította. A földi felhőnek emberarca volt.

Nagyon akartam sikítani, de úgy megijedtem, hogy nem jött ki hang a torkomon.

Nem beszélt, de furi hangokat játszott a szája. A hangja olyan volt, mint amikor a felnőtteknek, ha komolyan és hangosan akarnak beszélni, és hozzáütögetik a poharat a kanál oldalához. Apa olyankor mindig grimaszol, mert ő már inna, mert mindig szomjas, nem a sültéseket hallgatná. Most nem nevettem az arcon, mint apáén szoktam, hanem hátraestem egy zsákra, és nagyon megütöttem a popómat. A pálcát olyan erősen szorítottam, hogy a tenyerembe is belesajdult.

– Nem... nem adom! – kiáltottam, de nem tűnt túl bátornak a hangom.

A pálca ekkor felizzott. Nem úgy, mint a villanykörte, hanem olyan kedves fénnel, mint a gyertya. Meleg volt, és jó érzés volt tartani.

A köd felsikoltott, érződött a szél sírása, és a mellkasom beleremegett. Az elemeslámpás előtt gomolygó arc megrándult, majd szétfolyt. A köd hátrált, hátrált, aztán eltűnt, amerről jött.

Lefeküdtem a földre, és úgy éreztem, mindjárt elsirom magam. Hópehelyhercegnő mellém ült – vagy lebeghetett, nem tudom –, és megérintette a vállamat.

– Nagyon ügyes voltál.

– Félek – vallottam be. Kicsi vagyok, és a mami szerint nekem még szabad félni. Nem is tudtam volna mást csinálni az egész világon, mint félni. – Visszajön, ugye?

– Visszajöhet – felelte Hópehelyhercegnő, de nem hangzott úgy, mintha rémisztgetni akarna. – De már van ellene fegyvered, amit oda tudsz adni a jó boszorkának.

A pálca még mindig világított a kezemben, de aztán a fénye remegni kezdett, és elfújódhatott a gyertyája, mert kialudt a fénye.

Felcsücsültem ijedtemben.

– Hannus! – kiáltott a mami. A fejét a padlásfeljárón dugta be, és sokkal jobban megijedtem, mintha a földi felhő jött volna vissza. – Mi a fészkes fenét... és mégis, hogy kerültél ide fel?

– Hópehelyhercegnő csillámlós port hagyott a párnám alatt.

Reszkettem, hogy a mami el fog árulni az apunak és akkor szobás fogat kapok büntetésből. Apu mindig ezzel fenyegetett, ha huncutkodtam, de sose mesélte el, mi az a

szobás fog. Én mindig megmostam a fogam, de nem a szobámban, hanem a fürdőben.

– Szobás fogat kapok? – kérdeztem, és odamásztam a mami feje mellé a lyukhoz.

A fejét rázta, és a pálcát nézte a kezemben. Megijedt a fénye és eltűnt.

– Amikor kicsi voltam, ismertem egy Hópehelyhercegnőt – nézett vissza az arcomra. – Olyan régen volt, és ő eltűnt, majd sosem tért vissza.

– Miért ment el?

– Nem tudom – sóhajtott. – Gyere le, mielőtt valamiben megütöd magad.

Én meg bólintottam. Mert tudtam, hogy igaza van. Ijesztős hely a padlás, tele mindenféle dologgal. De már nem féltem a földi felhőtől, mert nálam volt a pálcá, és ha ma sikerült elkergetni vele, holnap is sikerülni fog. És itt van a mami.

– Na, gyere – mondta, és segített a létra lépcsőjére állni. Fogta a derekam és együtt lépkedtünk le. – Forró vagy, mint a tűz – súgta, ahogy földet értünk. A mosolya aggodalmas lett.

Hópehelyhercegnő nem jött velünk. Eltűnt, és hiába néztem fel a padlás felé, nem láttam sehol se.

– Elment.

– Miért mentél egyáltalán oda fel? – kérdezte a mami, mikor újra ágyba rakott. Kaptam kanalas gyógyszert és egy nagyon hideg törülközőt a homlokomra. Nem tetszett a fejemen.

A pálcá ott pihent a párnám mellett. Nem adhattam oda senkinek se. Pedig olyan sok por tapadt rá, hogy szinte csiklandozta az ujjaimat. Mintha a padlás összes levegője rátapadt volna az évszázadok alatt. Csak a maminak engedtem, hogy kézbe vegye.

– Ez a régi tükörből van – mondta ekkor, ahogy felismerte. – Az a buta mese tehet mindenről. Nagyanyád könyvében a mesék néha nagyon érdekesek, de te lázas vagy, Hannus, ne légy butus. Az csak egy mese volt. Nincs varázstükör a padláson.

– Pedig az pontosan az! – álltam ki az igazam mellett. – Ez a pálcá kell, hogy megálljon a földi felhő. Ijesztgeti az embereket Hópehelyhercegnő szerint. Gonosz az a felhőcske, egy gonosz boszinéni. A pálcácskámata oda kell adni a jó bosziznak.

– Nem a legszebb az időjárás most, de ez..! – Megfogta a mami a kezében a pálcát, és az megcsillant egy kicsit, de nem ám a lámpafényben, hanem csak úgy.

– Láttad? – ültem fel rugózva. A hideg borogatás leesett, és a mami nem akarta felvenni, hogy visszategye a homlokomra. A pálcát nézte, aztán egy szempillás időre rám.

– Piszkos ez a fadarab – tette le végül az asztalkára az ágyam mellett. Katka cicának sem tetszett a pálcá, mert ahogy a mami oda tette mellé, elborult.

– Meg kell pucolni...

– ... mert a régi a régi dolgok csak akkor ébrednek fel, ha tisztán és szépen bánnak velük, és néha tisztelni kell a tárgyak korát. A tisztaság kinyitja a múlt ajtóit – fejezte be a mami az ablak felé nézve, de mintha nem is oda nézne, hanem túlra, a felhőkön is túlra. – A nagyit mondogatta mindig, ha valamit ki akartam dobni, mert már öregnek és koszosnak tűnt – magyarázta, de a maminak nem tetszhetett az ötlet, hogy megpucoljuk a pálcát, mert visszatette a fejemre a borogatást, és hátranyomott a párnára pihenni.

Katka cica dorombozója bekapcsolt. Szerettem, mikor ezt csinálja. Olyan álmosító.

– Talán... – hajtotta a mami a tenyerébe a fejét. – A franc bele!

A mami nem szokott csúnyán beszélni. Sem az óvónénim. Azt gondoltam eddig, hogy csak az apukák tudnak csúnya szavakat.

A mami felpattant, majd két szempillásidő múlva visszajött a szobámba igazi, nem felhóból készült vattapamacsokkal. Vizesek voltak.

– Jávorfából készült – mondta.

Az egyik pamaccsal törölgetni kezdte a pálca egyik felét, én egy másikkal a másik végét kezdtem el. Az ölembe húztam, közelebb, és az ujjaimmal lassan végigsimítottam a pálca faragott oldalát. Olyan volt, mintha a kis barázdák közt rejtegetne valamit.

– Mint a jávorszarvas? – kérdeztem.

– Jámborfácska vagy juharfa, mint a kertben. Megvéd a gonosztól. Nem tudom, miért emlékszem rá. Nagyon piszkos ez a bot.

A vattapamacskám már barnás lett a porcicától. A pálcáról lehúztam az első réteg port, de ahol már letisztítottuk, ott úgy csillogott, mintha apró tündérek világítanának a fa belsejéből. Rájuk mosolyogtam, bár tudtam, hogy csak a portól képzelődöm.

Aztán meghallottam újra azt a hangot.

Katka cica is hallotta, mert hangosabb fokozaton kezdett dorombolni, hogy ne féljek, Még a mami is kihúzta magát homlokráncigálva.

Nem volt se nyikorgás, se lépés, inkább olyan, mint amikor valaki csoszog. Kintről hallatszott, aztán a fal mellől, aztán mellőlem. Mindenholnan egyszerre.

A mami kezéből kiesett a vattapamacs.

– Nem hagyhatjuk abba – suttogtam.

A mami bólintott, és folytatta a takarítást.

Vettem egy nagy levegőt. A mellkasom olyan gyorsan mozgott, mintha egy kis madár repdesne benne, a fejem fájni kezdett. Sírni akart az arcom, éreztem a szám szélén.

Kint a köd közben egyre közelebb húzódott a házhoz. Hallatszott, ahogy felkészik az ablakomhoz. A hang olyan volt, mint a víz csöpögése. Aztán egyszer csak kimondta a nevemet.

– Hannus!

Nem volt harag a hangjában. Inkább olyan volt, mint amikor valaki egy álomból hívogat. Mégis beleremegtem.

Gyorsabban töröltem a pálcát, és a kosz kezdett lefoszlani róla, mint a hó, amikor megolvad. Ahogy egyre tisztább lett, a melegség erősödött benne. A tenyerembe szinte lángolt, de nem égetett – inkább úgy melegített, mint a mami gyógyteája szokott.

A köd ekkor nagyot sóhajtott. Én azonban már csak egy utolsó foltot láttam a pálcán. Egy nagyon makacs, sötét foltot. Egyszerre jutottunk el oda a mamival. Dörzsöltük, ahogy csak tudtuk. Abban a pillanatban a pálcá felizzott. Nem fényesen, csak mint a gyertya fénye, és a fa, a réges-régi tükörfapálca lélegzett.

A köd hirtelen megállt. Én pedig magasra emeltem a pálcát, mint egy kardot a kislovag:

– Tiszta! És az enyém! Nem adom vissza!

A köd hátrahőkölt. A pálcá fénye közben egyre jobban nőtt, már a szobám falait is bevilágította. A köd sziszegni kezdett, aztán kiáltott. Egy hangtalan, de rettenetes kiáltással, amit a fogaimban és a homlokomban is megéreztem.

Nagyon álmos lettem ettől az erőpróbától.

A mami kivette a pálcát a kezemből, és azt súgta:

– Most már igazán a tiéd – mondta olyan fájdalmasan mosolyogva, mintha közben fájna az arca, és megigazította a

borogatást a fejemen. – Hannus, pontosan olyan kis huncut boszorkány vagy, mint amilyen a nagyfi lehetett kiskorában.

– Fárasztó boszorkánynak lenni – ásítottam.

– Én nem tudhatom. A nagyfi azt mondta régen, mikor még én is ilyen apró voltam, mint te, hogy apa elvitte a varázserőmet abban a pillanatban, ahogy beleszerelmesedtem a játszótéren. Mert apa egy konok, makacs, szemellenzős kisfiú volt már akkor is. Elűzte a fényem. Mennyire elfelejtettem a múltat...

Aztán aludtam.

A pálca reggel sehol se volt. Se csillámpor, se Hópehelyhercegnő, sem Katka cica dorombozása. A mami megesküdtött a legfinomabb kakaóra a világon, hogy ő sem látta a pálcát sehol sem.

De a gonosz földi felhő többé nem csoszogott fel a szobám ablakáig.

UGYANAZNAP ÉJJEL

- Pásztor és Samu kalandjai -

– *Pásztorok, pásztorok örvendezve...*

A lehangosabb morranás rázza meg a házak üvegeit, ami még nem okoz földrengést, de már elég figyelmeztetésnek, hogy fogjam be.

Pásztor nem szereti a hangoskodást, ha beszélék, ha hangosabban sóhajtok, ha lélegzem. Semmit sem szeret, ami azzal jár, hogy élek.

Technikailag nem vagyok élő.

Az ormóttan óriás berohadt szeméit forgatja. Nincs szüksége a látásra, a füle után megy, és szimatolja a bűnt a ködben.

– Ne nyalogasd a levegőt! – szólok rá. – Civilizálatlan bunkó! – teszem hozzá. Pásztor megtorpan az utcán, aztán eltűnik. Mindig ezt csinálja, ha nem tetszik neki valaki, köddé válik.

Köddé! Érted? Hehe!

Kihasználom, hogy a gazdám alszik, így végre teljesíthetem Pásztorral azt, amivel a pap megbízott.

Ez a pap nem olyan pap, mint aki előtt elkezdted a szöveget, hogy *Gyónom a mindenható istennek és neked lelkiatyám...* Valahogy így van. Angyal legyen belőlem, ha egyszer végighallgatom ezt a rizsát. Papika volt a feljebbvalóm a pokolban. Igen jóképű ördögfattyá, emberszerű volt már akkoriban is, de most koponyacsontig

fűrészelt szarvakkal, lábbá varázsolt patákkal jár-kel. Kitalálta egy szép nap, hogy ő megbánja minden csínyét-bűnét, és papnak áll.

Ez a pap zsarolt.

Majdnem olyat mondtam akkor, ami nem tűrte volna a nyomdafestéket: nem hajlott a gerincem annyira, ezért nem tudtam véghezvinni azt, hogy a saját szájjammal boldogítom magam álomba. Ahhoz sajnos túl tömzsi a derekam.

Érted te ezt, mert piszkos a fantáziád!

Papus kiadta, hogy nekem most azonnal össze kell gyűjtenem a hallgatag temetőőrrel ezeket a fogpiszkálónak valókat, és majd össze is kell szereljük őket. Nem bízott minden boszorkányban, mert szerinte tutifix, hogy el fogják rontani. Kakaskodó perszóna az összes!

És hogy biztos legyen a szarházi a dolgában, tudta, hogyan fenyegetsen meg minket, hogy bevállaljuk a melót.

Magához hívatott minket és azt mondta:

– Ez a nevetek pecsétje. Amíg a szék készül, kimondhatom bármikor. Ha kimondom, Samu... téged visszaránt a Pokolba. És te, Pásztor... Megszegted nemrégiben a Csend fogadalmát, mert beszéltél. A sírgödröd mélyére küldhetlek ezért. Hát akarod ezt?. Egyikőtök sem ússza meg, ha nem dolgoztok nekem.

Szopás van...

Kihasznlalom a méretem, felkapaszokodom a ház oldalán, ahol a kis Hannus lakik a nárcisztikus apukával, és az anyukával, és a tető alatt, ahol leszakadt már az eresz, könnyedén a padlásra jutok, majd onnan le a rikítóan

rózsaszín szobába. Hannus alszik, az anyukája mellette horkol. Tiszta a terep.

Odakint újabb mély morgás rázza meg az utcát. A penészszagú temetővirág türelmetlen.

De már meg is van, amiért jöttünk. A Luca-szék egyik hozzávalója – egy pálca – ott fénylik az éjjeliszekrényen. Cukorszaga van és túl csúsós. Nagyon nehezen veszem rá magam, hogy megfogjam.

– Pfej! – Érzem, hogy hányni fogok. Nem szeretem az édes dolgokat, csak vért eszem. – Gyerünk, Sámuel, ördögök legjobbika!

Megfogom, és azonnal előnt a Hannustól elcsent sok érzés. A pálca magába szívott belőle egy vödörnyi jót. Kiráz a hideg.

Jobb lesz innen eltűnni. Spuri van!

DECEMBER 14.

DÉNES H. K.
- Rend a lelke -

Bereteszelem a kertkaput és elindulok. Pár lépés után elfog a kétség, vajon tényleg bezártam mindent?

Vissza kell mennem!

Nem! Tisztán emlékszem, ahogy elfordítottam a kulcsot a zárban, a reteszt is eltoltam. Nincs miért visszafordulnom.

Meg kell néznem!

Nem! Pár perce már körbejártam a házat. A sócsík ott van az ablakpárkányokon és a küszöb előtt; a bejárat fölött fokhagymafűzér, kökényág. Az otthonom védve van.

Le kell ellenőriznem...

Nem! A csuklóm körül ott a piros cérna, a medálom a nyakamban; reggel tettem bele friss vasfüvet. Védve vagyok.

Vissza kell mennem!

Ellenőriznem kell!

Kell!

Nem és nem! Elég egyszer ellenőrizni. Elég egyszer, elég egyszer, elég egyszer, ismételve mantraként. Ellenállok a késztetésnek, hogy megtapogassam a csuklómat és a medálomat, hogy visszarohanjak körbekémleni a házat. Állkapcsomban megfeszülnek az izmok. Elég egyszer... Egyik lépés a másik után. Minden rendben. Vegyél nagy levegőt! Mondd utánam: minden rendben van!

Míg a városban éltem, Bolond Bertának gúnyoltak. Mióta a nagyanyámtól örökölt házikóba költöztem, alig találkozom emberekkel. Nem bánom. Mások azt mondanák, tanyán lakom, de én jobban szeretek vidéki birtokként gondolni az otthonomra, hiába csak egy egyszerű faház. Tény, vannak furcsa szokásaim: háromszor, hétszer vagy tizenháromszor ismétlek meg bizonyos dolgokat. Az orvos szerint minél többször adok teret a kényeszeres viselkedési mintámnak, annál jobban beépül. Ellen kell állnom, ez a megoldás. Ha ez nem lenne elég, a küllemem is szokatlan,

legalábbis mások szerint. A modern szabású ruhák helyett a viktoriánus stílusú, fekete darabokat kedvelem. Kiegészítőnek gyakran választok hozzájuk kalapot, fátylat, kesztyűt, nyáron napernyőt.

Vissza kell mennem!

Belekapaszkodom a kosaram fülébe. Nem! Elég egyszer ellenőrizni.

A keskeny, kavicsos felszört úton megszaporoázom a lépteimet. A környező bokrok még nem hullajtották el az összes levelüket, ágaikon pedig színes bogyók ülnek. Máskor elgyönyörködnék a tarka összevisszaságában, de most sietek. El kell érnem a buszt. Bármennyire is irtózik a tömegtől, időnként elkerülhetetlen, hogy látogatást tegyek a Kádárkockák és panelházak világában.

A nosztalgiajáratnak is beillő, kék Ikarus negyedóra késéssel gördül be a megállóba. A máskor tréfás kedvű István szinte kitépi a kezemből az ötszázast, amikor fizetek, aztán a kezembe nyomja a jegyet és odavakkantja, hogy kotródjak hátra. Vajon mi lelte? Az utasok viselkedése is szokatlan. Egy részük üres arccal, rezzenéstelenül bámul bele a világba, mások üvöltöznek egymással. Mi folyik itt? Hamarosan választások lesznek, az mindig felhergeli az embereket, ám ezt még az sem magyarázza. Rontás lenne? Mindenkin? Egyszerre? Nem értem.

Akár örülhetnék is, hogy ma senkinek nincs kedve belém kötni, de ez az egyszerre nyomasztó és agresszív hangulat sokkal kellemetlenebb, mint a gúnyolódás. Leülök egy bamba néni mellé, aztán összeszorított szájjal várom az utazás végét. Ez a harminc perc sokkal, sokkal hosszabbnak tűnik, mint általában.

Megkönnyebbülten szállok le a városközpontban, sajnos a jókedvem nem tart sokáig, itt is szokatlanul viselkednek az emberek. Igaz, arányaiban kevesebben

veszekednek, viszont a többiek sincsenek jól. Ők búskomorságba süllyedve róják az utcákat, némelyikük hüppögve törölgeti az arcát a kabátja ujjával. Más hétköznapiokon is vitáznak járókelők, szomorú emberekből is akad, ám útközben egy vidám arcot sem látok, míg elsétálok a Sarki fűszeresig. A bolt nagy múltú családi vállalkozás. Itt fűszereket, szószokat, teákat, lekvárokat és különböző, gyógynövény-alapú készítményeket árulnak. A termékek javát a helyi boszorkányok készítik. Ha hivatalosan nézzük, én őstermelőnek számítok, aki ide szállít be.

A máskor mosolygós Gréta néni komor ábrázattal fogad, amikor belépek.

– Csak nem maga is? – csúszik ki a számon köszönés helyett.

– Dehogy, dehogy – mutat mögém a plafon irányába.

Beljebb lépek, hátra nézek. Az ajtó fölé galagonyaágot akasztott. Bólintok. Értem, a hely védve van.

– Ma mit hoztál nekem, kedveském? – néz rám Gréta néni továbbra is borúsan.

A pulthoz érve kipakolok a kosaramból hét üveg kökénylekvárt, hét fiola köhögés elleni szirupot és három doboz meghűlés elleni teakeveréket. Végül átadom a számlát, Gréta néni pedig kifizet. Más esetben ilyenkor mennék, de aggasztanak a kinti körülmények.

– Mondja csak, nem tudja véletlenül, mi folyik a városban?

Nagyon sóhajt.

– Úgy sejtjük, új boszorkány érkezett, rontást hozott magával.

Elkerekedik a szemem. Egyetlen boszorkány műve lenne? Milyen szörnyű hatalomnak parancsol, hogy erre képes?

– Tudnak valamit tenni ellene?

– Egyelőre fogalmunk sincs, ki az illető. Próbáltuk megtalálni, de az egyszerűbb praktikák csődöt mondtak.

Nem csoda, ha valaki ekkora hatalommal bír, azt egy térkép fölött lóbált inga nem fogja felfedni.

– Van valami tervük?

– Elkészítjük Luca székét.

Bólintok, az tényleg működhet. Több boszorkány faragja, a hatalmuk összeadódik.

– Ha már erről beszélgetünk – folytatja Gréta néni –, lenne kedved segíteni?

– Nem csatlakozom egyetlen körhöz sem, a kovenhez sem.

Már egyszer meghívott a Hímző szakkörbe, ahogy ők hívják magukat. Ez egy boszorkányokból álló, párfős baráti társaság. Az ehhez hasonló körök alkotják a kovent. Távol tartom magamat tőlük, nem hiányzik, hogy a hozzám hasonlóak is kigúnyoljanak.

– Nekem van szükségem segítségre. Az én feladatomban lenne beszerezni a kökényágot, majd elkészíteni belőle egy éket de jönnek haza az unokáim Angliából. Keveset maradnak, és olyan ritkán látom őket.

Kedvelem Gréta nénit, a rontást hozó, nagyhatalmú boszorkány pedig tényleg riasztó. De hogyan is vannak a székkészítés szabályai? Lássuk csak! Leghamarabb holnapután, vagyis Luca napján kezdhetek hozzá. Maga a szék tizenhárom napig készül, minden nap kell valamit dolgozni rajta, és karácsonyra kész kell lennie. Ez az alap. Ezen túl minden tradíciónak megvannak a maga házi szabályai. A nagyanyám elmondása szerint egy ilyen tárgyhoz legjobb fogyó hold idején gyűjteni az alapanyagot. Holnap hajnalban ér a hold a fogyó fázisának feléhez, akkor kell levágnom a megfelelő ágat. Ha sietek az előkészületekkel, megoldható.

– Rendben – bólintok rá.

Gréta néni láthatóan megkönnyebbül, még rám is mosolyog, mielőtt megkérdezi:

– A szabályokat ismered, igaz?

– Természetesen.

Az ajtóból még intek, mielőtt kilépek.

Legszívesebben azonnal haza indulnék, de aggódom anya miatt, ő nem boszorkány, nehezen védi meg magát. A zsebórámrá nézek, kettő múlt tíz perccel, ilyenkor még a munkahelyén van, ezért oda sietek.

Az irodában nem várt látvány fogad: anya és a két kolléganője az étkezőasztal alatt kuporogva zokog. Szerencsére találok filteres kamillát. A medálomból belemorzsolom a vassüvet, miközben készítek egy kancsónyit belőle, elmormolok gyorsan egy rövid igézetet, majd bögrébe töltöm. Egyesével meggyőzőm az asztal alatt gubbasztókat, hogy igyák meg a teát. Jó negyedóra így is kell, mire a főzet hatni kezd. Amint kitisztul a tekintetük, értetlenül néznek körbe.

– Most már minden rendben, kijöhettek onnan – bátorítom őket.

Kimásznak, ketten zavarodottan elindulnak az íróasztaluk felé, anya itt marad mellettem.

– Mondd csak, édes lányom, mi történt az imént?

– Szerinted mi történt? – kérdezek vissza.

– Valami boszorkányság, igaz?

– Igen.

– Már csak ez hiányzott! – forgatja a szemét.

– Hordanod kellene a megbűvölt cérnát, amit még nagyanótól kaptál. Tudod, hova tetted?

– Nem vagyok szenilis!

– Jó, akkor menjünk, hazakísérlek, és felveheted.

– Persze, a munka meg majd elvégzi magát! – horkant.

– Akkor elmegyek én érte, csak mondd meg, hol találom.

– Megoldom.

– Segíteni szeretnék. Miért nem hagyod?

– Amúgy is, minék jöttél? – fonja karba a kezét.

– Aggódtam érted.

– Na persze! Felém se nézel. Jó, ha félévente idetolod az orrodát – grimaszol.

– Nem tehetek róla, hogy nagyanyó rám hagyta a házat.

– Azt hiszed, érdekel az a rom?! – emeli meg a hangját.

– Nem tudom. Azóta mindig van valami bajod.

– Nincs nekem semmi bajom! – csattan föl.

– Rendben! Akkor viseld ezt! – tekerem le a kezemről a vörös cérnát, majd felé nyújtom.

A tekintete megváltozik.

– Neked nagyobb szükséged van rá, értem nem kár. – Azzal sarkon fordul és faképnél hagy.

– De anya... – próbálom marasztalni, rám sem hederít.

Nem értem őt, és nem tudok mit kezdeni ezzel a helyzettel. Egy ideig még állok ott a konyhában, mintha muszáj lenne, aztán hazaindulok.

Elkezd sötétedni, mire leszálok a buszról. A ködöt már a városból kifelé észrevettem, bár a bekötőúton mintha sűrűbb lenne. Két méternél nem látok előrébb. Egyébként szeretem a ködöt, elrejt a világ elől, de ez most más. Ez nem puhán vesz körbe, ez fojtogat. Libabőrös lesz a karom, a tarkómon meredeznek a hajpihék. Egy jelenlétet érzékelek mögöttem. Közeledik.

Hátrafordulok.

Nem látok senkit. Megállok, fülelek, csak a szokásos zajok. Megszaporázom a lépteimet, nincs már messze a kertkapu. Valaki figyel, a tekintete szúr.

Hátrafordulok.

Semmi. Megemelem a szoknyámat, futok. Hol van már az a kapu? Az erdő elhallgat, csend van.

Hátrafordulok.

Semmi. Tovább szaladok. Miért ilyen hosszú ez az út? A köd tovább sűrűsödik, fél méter a látótávom. Valaki van itt, hallom a cipője csoszánását, a ruhája surrogását. A pulzusom megugrik.

Körbefordulok.

Semmi. Rohanok. Meg kell fordulnom! Nem, az lelassítana. Mikor érek már haza? Zihálok, az oldalam görcsöl. Már ott kellene lennem. Nem tévedhettem el egy egyenes úton! Kiver a hideg veríték. Rohanok. Rohanok. Rohanok. Aztán mintha a semmiből kerülne elő, ott terem előttem a kertkapu. Nekiütközöm. Kapkodva kireteszelem az ajtót, épp kinyitom, amikor valaki felkacag mögöttem. Túl közletről hallom. A csuklómon elpattan a bűvös cérna, és a vasfüvet elhasználtam.

Védtelen vagyok.

Valaki hátulról megragad. Kitépem magamat a szorításából, de a lendülettől elhasalok. Épp csak tompítani tudom az esést.

Végem van!

Feltápázkodom.

Végem van!

Lélekszakadva iszkolok a házhoz. Hol a kulcs? A kosaramban? A zsebemben? Melyikben? Kutatok, matatok. Megvan! Nem találok bele a zárba. A francba! Sötét van. Fény kell! Hol a telefon? A kezem remeg. Ügyetlenkedem. Telnek a percek. Sikerül! A zsanér nyikorog, a küszöbben megbotlom. Nem baj, itthon vagyok. Végre! Nagy levegőt veszek.

Élek.

Hogyhogy élek? Utol kellett volna érnem! Hátrafordulok. Bár a köd ellepte a kertet is, de kevésbé sűrű és nem gomolyog baljóslatúan, mint a telekhatáron túl. Nagyanyó, miből készítetted azt a kerítést? Később kiderítem, most az a lényeg, hogy megvéd. Becsukom az ajtót, aztán beljebb lépek, és lerogyok a kanapéra.

Bajban vagyok.

Hajnalban kell begyűjtenem a kökényágot, előtte még éjjel a pataknál meg kell éleznem a bronzkésemet. Az utóbbi napokban késő délelőttig mindig köd volt, igaz, nem ez az agresszív fajta. Ha most is ez lesz, nem mehetek ki plusz védelem nélkül.

Szusszanok egyet, utána vacsorázom. Nincs étvágyam, a falatokat úgy kell leerőltetnem, de inkább ez, mint hogy hajnalban összeesek ággyűjtés közben. Átgondolom a helyzetemet. Tartalék cérnám van, vasfű is akad. Ez vajon elég lesz? Nem vennék rá mérget. Van egy nagyanyótól maradt tulipános ládám, teli mindenfélével. Átnézhetném, hátha akad benne valami hasznos.

Ez, fogjuk rá, egy terv.

Miután bekanalazom a ragut, neki is látok. Találok naplókat, receptes könyvet, szokatlan formájú bronz- és ezüsttárgyakat, meg egy tömjénezőt. Hasonlít a templomira, de más az áttört minta rajta, kereszték helyett táncoló macskák meg röppenő baglyok díszítik. Hmm. Ez akár jó is lehet. Mit tegyek bele? Fehér zsálya biztosan kell. Mi még? Leveszem a polcra anyó *Zöld ágak – titkos szavak* című varázslatkomponensekről szóló kódexét. Olvasni kezdem. A pergamenlapok megsárgultak, a kézzel írt betűk cikornyásak, az iniciálék színesek és természetesen nincs benne tartalomjegyzék. Eltart egy darabig, amíg megtalálom, mire van szükségem.

Átöltözöm egy kevésbé csinos, ellenben praktikus ruhába. Felszerkezem vörös cérnával és vasfűvel. Fehér zsályából, tömjénből, mirhából, fekete ürömből keveréket készítek, minden lépést háromszor ellenőrzök, mielőtt ráolvasom a bűbájt. A füstölnivaló egy részét bőrszutyóba pakolom, majd beleteszem a kosaramba a bronzkésem a zseblámpám és egy doboz gyufa mellé. A kandallóból faszenet rakok egy befőttesüvegbe, az is megy a többi felszereléshez. Tartaléknak jó lehet. Egy másik szendarabot a tömjénezőbe helyezek, meggyújtom, és amikor megfelelően izzik, rászórom a keverék maradékát.

Indulhatok.

Tétován lépek ki a kapun. A kerítésen túl a köd továbbra is rendellenesen gomolyog, már amennyire ezt meg tudom állapítani a lámpám fényénél. A szívem a torkomban dobog. Meglendítem a füstölőt. Valaki felsikolt, körülöttem a masszaserűen sűrű pára megritkul, a mozgása alábbhagy. Még mindig nem normális, de sokkal barátságosabb. Kifújom az eddig benn tartott levegőt. Jó lesz ez, csak érjek haza, mielőtt elfognak a tartalékaim.

Sietek.

A patakhoz vezető ösvényt szerencsére jól ismerem, gyorsan odaérek. Helyet keresek a tömjénezőnek és a lámpának, aztán lerakom mindkettőt. Választok egy megfelelően nagy és lapos folyami követ, amelynek a síkjára felfektetem a kés élet. Pontosan tizenháromszor húzom végig az egyik, majd a másik oldalát, közben kántálok. Az ősi rituális kés nem a kőtől vagy a víztől lesz éles, azok csak kellékek. A bronzba plántált varázslatot a szavaimban rejlő hatalom erősíti meg.

Csak a szertartás végeztével tűnik fel, hogy a köd eloszlott. Lehet, a gonosz boszorka azt hitte, épp felfegyverkezek ellene, és továbbállt? Vagy valami más oka

lehetett? Ki tudja? A biztonság kedvéért a füstölőt az út további részében is égve tartom.

A pataktól nem vezet ösvény arra, amerre menni fogok. Nekem kell megtalálnom, hol tudok legkönnyebben átjutni az erdőn. Szoktam erre járni, de éjszaka ritkán. Felidézem magamban a legutóbbi útvonalamat, és nekivágok. Odafigyelek minden lépésemre, úgy haladok.

A tervezettnél hamarabb érek az erdő szélére. Már csak rá kell bukkannom a kökényesre. Itt lesz valahol. Sétálok, nézelődöm, aztán észreveszem. Sajnos csak a földből kiálló rövid csonkokat. Valaki kivágta az egészet. Micsoda barbárság! Kinek ártottak ezek a növények? Szerencsére a kökény szívós, újra ki fog sarjadzani, sőt erősebb, sűrűbb lesz, mint előtte.

De mi lesz így az ékekkel?

Hmm. Ismerek még pár sétatávban lévő helyet. Az egyiknél hajnalra ott lehetek. Az óvatosságra fittyet hányva szedem a lábam árkon-bokron át. A nap első sugaraira oda is érek, de szomorú látvány fogad. Ezt a kökényest is kivágták. Egy még lehet véletlen, kettő már aligha. A nappal már nem alkalmas az ágyújtáshez, ám ellenőrzésre tökéletes. Hiába járom végig a vidéket, mindenhol ugyanaz fogad.

Most mitévő legyek?

Ezen töprengek hazáig. Kevés értelme lenne céltalanul bókászni az erdőben, hátha kökénybokorra lelek. Bárcsak lenne valaki, akit megkérdezhetnék! Most igen jól jönne egy másik boszorkány segítsége. Otthon felhívom Gréta nénit, de nem veszi fel. Remélem, visszahív. Amíg erre várok a kanapén elheverve, elnyom az álom.

Telefoncsörgésre riadok fel. Gréta néni az. Összefoglalom neki a történeteket, ő rákérdez, merrefelé ellenőriztem a kökényeseket; részletesen elmagyarázom. Egy

darabig hallgat, aztán szomorúan közli, nincs ötlete, merre keresgéljek, de rákérdez a szakkör tagjainál.

Két óra múlva hív vissza:

– Sajnálom kedveském, a többi boszi sem tudott segíteni – tér a lényegre. – Bár az egyikük szerint hasznos lenne, ha édesanyádat kérdeznéd, ő sokfelé járt a nagyannyáddal, amikor fiatalon boszorkánynak tanult.

– Az anyám? – Majdnem elejtem a telefont, annyira megdöbbenek.

– Nem tudtad?

– Nem.

– Kérdezd meg, ha ő sem tud segíteni, hívj vissza, kitalálunk valamit. Most mennem kell. Vigyázz magadra! – köszön el.

Anya boszorkánynak tanult? Miért nem említette sem ő, sem anyó? Miért utálja ennyire a boszorkányokat, ha ő is az? Nem értem az egészet.

Egy kiadós vacsora és egy erős kávé után rászánom magam, hogy felhívjam anyát:

– Szia! Emlékszel véletlenül, merre jártatok nagyannyóval kökényt szedni?

– Szervusz, édes lányom! Örülök, hogy érdeklődsz a hogylétem felől. Kérdésedre válaszolva, köszönöm, jól vagyok.

– Elnézést! Hogy vagy?

– Mondtam már, jól.

– Hordod a cérnát?

– Nem vagyok gyerek! – csattan föl.

– Nem akarok veled veszekedni – sóhajtok. – A környéken kivágták a kökénybokrokat, nekem pedig sürgősen szükségem lenne egy ágra. Tudsz segíteni?

– Nem foglalkozom boszorkánysággal. Nézd át nagyannyád jegyzeteit, ott biztosan találsz valamit.

Elgondolkodom rajta, rákérdezzek-e a tanulmányaira, de így is elég dühös, inkább hagyom.

– Köszönöm, anya! – búcsúzom el.

Ő szó nélkül leteszi.

Az este további részét, az éjszaka nagyját, illetve a következő nap felét azzal töltöm, hogy átolvasom nagyanyó irományait. Rengeteg van belőlük, különféle mappákban, dobozokban, a helyükben vagy a sorrendjükben nincs semmilyen logika. Hogy használható legyen ez a sok tudás, rendbe kell raknom. Most! Nem. Nem! Majd. Majd később. Erőt veszek magamon, és csak keresek, nem rendszerezek.

Már épp feladnám, amikor utalást találok egy eddig számomra ismeretlen kökényesre. Végre! A leírás elég pontatlan, szerencsére ennyi alapján sem lehetetlen megtalálni. Viszont gyalog messze van, buszmegálló ott nincs a közelben. Gréta néni családjának van kocsija, de ő maga nem tud vezetni. A férjét meg nem kérhetem meg, hogy hajnalban engem furikázzon. Amúgy sem ismerem, csak Gréta néni szokott róla mesélni. Hmm. Anya el tudna vinni, ha rá tudom beszélni. Meg kell próbálnom.

– Szia, anya! Hogy vagy? – szólok bele a telefonba, miután felveszi.

– Köszönöm, jól.

– A szomszéd város határában van, vagy legalábbis régen volt több bokor. El tudnál vinni a közelébe, a bekötőútig?

– Nem foglalkozom boszorkánysággal.

– Anya, kérlek szépen!

– Mit mondtam?

– Akkor megyek gyalog.

– Megőrültél? – emeli fel a hangját.

– Milyen más választást hagytál nekem? – veszem el én is a türelmemet.

Egy ideig hallgat, mielőtt újra beleszólna:

– Ennyire fontos ez neked?

– Igen.

– Mikor kell levágnod az ágat?

– Közvetlenül napkelte előtt.

– Ötre ott vagyok nálad. – Azzal bontja a vonalat.

Anya pontosan érkezik. Beszállok a régi Opelbe, köszönök neki, aztán a lábamhoz pakolom a cuccaimat. Ma nincs köd, mégis a kosaramban van a tömjénező meg a faszénnel együtt a keverék is. Biztos, ami biztos.

Anya gázt ad, elindulunk. Haladunk. Fogy a távolság. A fényszóró belevág a kinti sötétségbe. A táj egyhangú. A motor zúg. Az idő lassan telik. Nem beszélgetünk. Anya arca feszült, az ajkait vonallá préseli. Csak az útra figyel. Én rá figyelek. Nincs jobb dolgom. A szeme sarkába szarkalábak gyűltek, a homlokát mély ráncok szabdalják. Mikor öregedett így meg? Talán többet kellene látogatnom. Pulóvérenek uja alól vékony vörös csík kandikál ki. Épp csak látni, de ott van. Elmosolyodom.

Egy óra múlva húzódunk le a bekötőút közelében.

– Kérlek, segíts megkeresni! Úgy gyorsabb lenne – fordulok anyához.

– Nem foglalkozok...

– Te is boszorkány vagy – vágok a szavába.

Mély levegőt vesz, csak utána válaszol:

– Nem vagyok boszorkány.

– Nagyanyó téged is tanított – tiltakozom.

Anya feszes tartása megroppan, a vállai előreesnek. Sokáig hallgat.

– Nekem nincs hatalmam – suttozja.

– Ó!

– Nem mindenki olyan szerencsés, mint te – továbbra sem néz rám.

– Én nem kértem ezt.

– Én sem kértem ezt, ami nekem jutott. De téged legalább szeretett.

Elgondolkodom a hallottakon, mielőtt válaszolok.

– Én szeretlek! – hajolok oda hozzá, és átölelem, ahogy tudom.

Pár pillanatig hagyja, aztán megpaskolja a karomat, és eltol magától.

– Menjünk, keressük meg azokat a te bokraidat! – mondja rekedtes hangon, aztán kiszáll a kocsiból.

Követem.

Utóbb kiderült, anya piszok jó elméleti boszorkány. Csak úgy fejből tippet adott arra, hogy a késedelmes begyűjtésből származó potenciavesztést hogyan tudom faragás közben kompenzálni. És bevált! Igaz, így egy nappal tovább tartott az ék elkészítése, de ennyit megért. Amikor elvittem őket Gréta néninek, megdicsért, amiért ilyen jó munkát végeztem, én meg rákérdeztem, mikor lesz a következő szakköri foglalkozás.

Szóval, jövő kedden megyek „hímezni”, utána pedig beugrok anyához vacsorára. Azt ígérte, a kedvencemet főzi. Már nagyon várom!

DECEMBER 15.

EMY DUST
- Jegenyeboszi -

Unatkozom. Ez nálam általában azt jelenti, hogy öt percen belül valami lángra kap, vagy legalábbis vér fog folyni, de ebben a nyomorult, szürke ködben még a gyújtogatáshoz sincs kedvem. Megforgatom a számban a kedvenc nyalókámat – karamellbe mártott, szárított verébcson, finom, roppanós csemege –, és figyelem a tejfehér vakságot az ablakon túl.

– Mit bámulsz? – szólok oda közben Sátánkának. A félszemű, fekete kandúr a kanapé bársonytámláját szaggatja, és az egyetlen ép szemével úgy méreget, mintha a torkomat képzelné a kárpit helyére. – Nyugi, ma nem főzök macskapörköltet.

Háromszáz év alatt sok mindent láttam már, de ez a mostani... ez még nekem is sok. Amióta ez a köd leszállt, az emberek megbolondultak. Nemcsak szomorúak, hanem gonoszak lettek. Mindenki feszült, mindenki robbanni készül, a bőrük alatt viszket a gonoszság. Arrogánsak, mogorvák, a lelkükbe költözött a rohadó penész.

Engem elkerülnek, a „*városvégi bolondot*”, a kis kunyhómban, a temető közelében. Azt hiszik, csitri vagyok. Tény, ami tény: a tükörből egy vékony, hollófekete hajú, sápadt lány néz vissza, akinek a nagy, ártatlan szemei mögött senki sem sejti a boszorkányt. Ha tudnák, mennyi nadragulya-kivonatot és néhány csepp hígított arzént kell a reggeli feketémbe csempésznem, hogy a bőröm ilyen hamvas maradjon, és ne látszódjon rajta az évszázadok pora... nos, valószínűleg nem lennének irigyek. De több száz életév után a szépségért már mérgezni kell magunkat, nem igaz?

Valami banya szórakozik a városunkkal. Savanyúképű vénasszony, aki szerint a depresszió divatos.

Szóval, amikor végre bevillan a hímzőkörös boszik felől érkező gyenge gondolatelcsípés a Luca-tervről, olyan széles vigyor repeszt fel a számat, hogy még Joker is megirigyelné.

– Hallod ezt, szórmók? – rántom ki a csontot a számból lelkesen, és a macska felé bökök vele. – Széket építünk. Levadásszuk a dögöt.

Enyém lesz a jegenye, az a kényes, égis érő primadonna a fák között. Pontosán tudom, hol találom a legszebb, leghalálosabb példányt: a temető közepén, ahol a hullák nedvei táplálják a földet. Karógyökere van. Mélyre fúr. Áttöri a koporsófedeleket, le egészen az altalajvízig, onnan issza a sűrű, évszázados hordalékot. Az én kicsikém ott trónol, a „Bűnösök Parcelláján”, ahová a századfordulón az öngyilkosokat meg a fekete mágusokat kaparták el.

A régiek a Fény Fájának hívták. Azt hitték, szent, hogy összeköti az eget a földdel, és elűzi a rontást. Szegény bolondok. Ez a fa itt nem elűzte a sötétséget, hanem magába itta. Eredetileg őrzőnek ültették oda, hogy a holtak békében nyugodjanak, de a jegenye olyan, mint egy feneketlen szivacs. Évszázadok óta szűri a temetőföldből a bánatot, a dühöt és a mérget. Nem a fényt hirdeti, tútelítődött a halállal. Pont ezért tökéletes. A legszentebb dolgokból lesznek a legveszélyesebb fegyverek, ha egyszer megromlanak.

Van egy icipici bökkenő. A területnek van egy őre. A Néma Pásztor. A boszik szeretik hallatni a hangjukat, én mindenképpen, de a Pásztor... ő maga a csend. A temetőnek az a sarka elnyeli a hangot, a sikolyt, az imát. Nem holmi kósza szellem. Ó, bárcsak az lenne! Nagyon is van teste: torz és nyúlánk, mintha egy kátrányba mártott, aszott hullát nyújtottak volna meg a kárpádon. A karjai a legrosszabbak. Hosszú, göcsörtös ujjak, végükön vastag, sárgás karmokkal, amik arra valók, hogy módszeresen rátekeredjenek az ember torkára. Nem tép szét, nem vérengzik. Csak szorít. Addig

szorít, amíg a hangod, a levegőd és az életed egyszerre illan el. Alapból is nehéz kiszúrní, mert nesztelenül mozog, de ebben a mostani, átkozott tejfehér trutyiban lehetetlen. A köd most a cinkosa. A Pásztor eggyé válik vele. Lehet, hogy ott áll majd tíz centire az orromtól, és csak akkor veszem észre, amikor a csontropogató karmok már a nyakam köré záródnak. Kiszívja belőlem az akaratot, a hangot, a lelket, amíg csak egy üres, nyáladzó burok maradok, aki elfelejti, hogyan kell beszélni.

Szóval a terv egyszerű: be kell merészkednem a Pásztor területére, kivágni egy darabot a jegenyéből, és kijátszani a ragadozó ösztöneit. Nem hibázhatok, mert a Pásztor elveszi a hangomat, és ha Lola nem beszélhet, Lola nagyon-nagyon hisztis lesz.

– Ideje indulnunk, Sátánka! – jelentem ki ellentmondást nem tűró hangon, és felpattanok a kanapéról. A macska persze meg se mozdul, csak a farka hegye rándul egyet.

Ha bálba megyünk – márpedig a temetőben kísérteni nekem felér egy bállal –, akkor ki kell csípni magunkat. Előbányászom a szekrény mélyéről a kedvenc fekete bakancsomat. Azt a fajtát, aminek acélbetét van az orrában, és olyan jóleső érzés sípcsonton rúgni a tolakodókat. De a lényeg nem ez. A lényeg a szoknya. A fekete, cafatokra tépett tüllszoknyám, aminek az aljára varjú- és patkánybordacsontokat varrtam.

Ahogy megpördülök a tükör előtt, a csontok egymáshoz verődnek. Olyan zajt csapok, mint egy csontváz-szélesengő vihar idején.

A Pásztor nemcsak utálja a zajt, hanem kényszeresen el is pusztítja a forrását. Pont ezért veszem fel ezt. Ha beüt a krach, ezek zörögni fognak, de már nem rajtam. Hadd idegesítse a rohadékot a zörgés, ha menekülni kell.

Irány a kamra. A normális nőknél a baracklekvár meg a kovászos uborka sorakozik. Nálam is, csak a baracklekvár mellett ott figyel a Sikoly-esszencia, az uborkák között pedig formalinban áznak a... nos, hagyjuk, mik...

– Hol vagy, te dög? – túrom fel a polcot, félrelökve egy üveg Szűzlány-sóhajt. Már lejárt a szavatossága, be is sárgult szegény. – Megvagy! – emelem ki a fűrész a sarokból. – Szia, Harapós Hédi – suttogom.

Hédi egy rozsdás, görbe fogazatú kézi fűrész, ami már látott szebb napokat, és néhány boszorkányvadász ujját. A fogai mintha viczorognának. Nem viszi a fát könnyen, cserébe roncsol. Imádom.

Hédi megy a hátizsákba, úgy, hogy a nyele kilógjon. A kabátom zsebeit pedig megtömöm mindenféle földi jóval. A bal zsebbe megy egy marék Fojtó-fű, ha a Pásztornak kedve támad túl közel jönni, ettől köhögőrohamot kap, a jobb zsebbe pedig egy üveg robbanó cseresznye. A magok helyén puskapor van, összekeverve őrlt kénkövel és foszforral. Instabil, mint a nitroglicerin, és nagyot szól. Sokan próbálták megölni a Pásztort. Papok szenteltvízzel, mágusok tűzgolyókkal, meg önjelölt hősök kardokkal. Mind ott végezték a föld alatt.

Én nem akarom megölni. Szerintem hasznos, mert rendet tart. Nincsenek részegen randalírozó tinédzserek a sírok között, nincsenek sírrablók, nincs hangoskodás. Az emberek azért mennek oda, hogy letegyék a lelkük terheit, mint egy nehéz hátizsákot, és elmondják azokat a mondatokat, amikre az életben már nem maradt idő. Mert a kapcsolat nem ér véget a halállal, csak átalakul egyoldalú suttogássá. Ilyenkor kétségbeesetten próbálják a reménnyel kipótolni a tátongó hiányt: azzal a hittel, hogy a szeretettük még hallja őket. A Pásztor pedig ezt a hitet védi. Ugyan a maga módján, de én tisztelem a munkamorálját.

Szóval nem bántom, csak ráijesztek. Megdobálom a csörgő szoknyámmal, az orra alá dugom a robbanó cseresznyét, és amíg ő elterelődik, szépen levágom azt a jegeneágot. Aztán mindenki mehet a dolgára.

– Na, készen állsz, cirek? – fordulok egyszemű barátom felé. – Mert én már nagyon várom, hogy szétcsesszem a nagy bűdös csendet. Várjunk csak – torpanok meg az ajtóban, és visszafordulok. Sátánka kényelmesen elhelyezkedett, hogy végigaludja a világvégét. A tekintetembe fagy a dorombolás. – Nem hagylak itt, ne is álmodj róla! Te leszel a B-terv.

A macska rám mered, és esküszöm, ha tudná, most tárcsázná az állatvédőket.

– Ha elkap a Pásztor, és kiszívja az agyamat, ki fog neked tonhalat bontani? Na, ugye? De nem mehetsz oda így, pőrén. Kell rád valami védelem.

Benyúlok a zsebembe, és előhalászok egy lapos fémtégelyt. Kőháj-kence. Tölgyfakéreg, vasfű és szárított páncélosbogár zúzaléka disznózsírban. Bűdös, mint a dög, de ha ezzel bekenem a bundáját, a szőrszálai olyan keményvé válnak, mint a drótkefe, és lepattan róla a támadás.

– Nyugi, csak egy kis zsír – mondom, és az ujjammal kivesszek egy adagot. A macska hátára kenném, de ahogy a kence érintkezik a levegővel, nem keményedik meg. Szétfolyik. A nyirkos köd felhígítja a zsírt. A hatóanyag nem tud beivódni, csak ragacsos paca marad az ujjamon. – A fene egye meg! – törölöm a ruhámba a trutyit. – Hogy rohadna rá az ég a nyálkás, tejfehér trutyira! Ez a köd nemcsak a kedvemet öli meg, semlegesíti a szerek többségét is.

Olyanok vagyunk, mint a térerő nélküli mobiltelefonok. Haszontalan vacakok.

Sátánka kárörvendően nyávog egyet.

– Na ide figyelj, te szőrnök! – guggolok le hozzá, és az agyam már pörög is a megoldáson. Ha a varázslat nem megy, akkor marad a barkács-módszer.

Felállok, a fürdőszobába sietek, kivágom a fürdőszobaszekrény ajtaját.

– Megoldjuk máshogy.

Előkapok egy csomag sminklemosó vattakorongot és fekete szigetelőszalagot.

– Add a mancsod! – parancsolok rá, és időben elcsípem, mielőtt berongyolna a kanapé mögötti szűk résbe. Onnan még a Vatikán összes ördögűzője sem szedi ki. Nekem viszont szükségem van rá. Próbál ellenkezni, de a rutinommal szemben esélytelen. Egy perc alatt mind a négy mancsára felragasztok egy-egy puha vattakorongot. – Voilá! – csodálom meg a művet. – Néma üzemmód. Igaz, csúszni fogsz, mint takony a jégen, úgyhogy kapaszkodj a karmaiddal erősen. A Pásztor meg sem fogja hallani, hogy ott vagy.

De ez még nem a B-terv. A B-terv a nyakörv. Kiveszek a fiókból egy fiolát, amiben sűrű, ezüstös folyadék örvénylik. *Lepárolt Villám*. Még a napóleoni háborúk idején gyűjtöttem, amikor a franciák Győrnél kergetőztek a mieinkkel. Villám sújtotta nyírfák kérgéből főztem ki a foszforeszkáló esszenciát. Jó erős évjárat.

– Ez itt a biztosíték – magyarázom neki, miközben a fiolát a nyakörvére rögzítem. – Figyelj jól! Ha a Pásztor elkap engem, össze kell törnöd ezt a nyavalyát. Csinálj valamit, vedd le magad egy fáról, a lényeg, hogy ez a fiola eltörjön. – Megsimogatom a fejét, ő pedig sértődötten rázza a mancsait, próbálva megszokni a vattakorongokat. – Ha ez eltörik, akkora villanás és hang lesz, hogy a Pásztor azonnal elpárolog, legalábbis elenged. Igaz, mi is vakok leszünk pár percig, de legalább élni fogunk. Na, mehetünk, nindzsa-cica?

Sátánka tesz egy lépést, rám néz, a szeme összeszűkül. Azt hiszem, kezdi élvezni a dolgot. Végül is, ki ne akarna egy élő villanógránát lenni?

Kilépünk az utcára, a köd azonnal az arcomba csap, és nem az a romantikus, londoni fajta, amiben Sherlock Holmes pipázgat. Ennek szaga van. Ázott kutya, kén és három hete mosatlan zokni keveréke. A depresszió szaga.

– Pfuj! – húzom el a számat, és belenyúlok a zsebembe, a cseresznyés üveg mellé. Az ujjam valami kemény, érdesbe akad. Egy ott felejtett füstölt... talán patkányborda? Kiveszem, és miközben a kihalt utcán sétálunk, jóízűen elkezdem lerágni róla a megszáradt, sós húst. Más idegességében a körmét rágja, én ezt. Nyugtat.

Ahogy haladunk az utcán, a szemközti házból Kovács úr, a nyugdíjas tanár, aki régen még a legyet is a tenyerén hordozta, épp most rúg bele a saját kukájába, aztán üvöltve káromkodik egyet az ég felé, mielőtt rám néz.

– Mit bámulsz, te maskarás ribanc?! – ordítja felém. A nyála fröcsög, az arca vörös, mint a cékla.

Régen talán békává változtattam volna. Vagy legalábbis adtam volna neki egy kis hasmenést. De most csak megsajnálom. Nem ő beszél, hanem ez a rohadt, mérgező massa, ami beszivárog az agyakba, és kihozza belőlük a legrosszabb énjüket.

– Szép estét magának is, Béla bá! – kiáltok vissza, és megcsörgetem a szoknyámat.

Sátánka a lábam mellett lopakodik. Minden lépésnél magasra rántja a mancsát, és úgy tipeg, mint egy díjló a spanyol lépésnél. Ha látná a többi macska ezt az arisztokratikus vonaglást, sose mosná le magáról a szegyet.

A bordacsont sós íze és a saját lépteim ritmusa meghozza a kedvemet. Ha már úgylis a halál torkába sétálunk, legalább legyen hozzá zenei aláfestés.

– *Lalala-lalla...* – kezdek bele egy hamis, de lelkes dallamba, miközben a lerágott csonttal vezényelek magamnak a ködben. Egy régi gyerekdal kifacsart verziója, amit még az 1848-as szabadságharc alatt költöttem, amikor hullarablókat kergettem a csatatéren. – *Hull a pelyhes fehér átok, megdőgöltek a barátok...* – énekelem fennhangon, és pördülök egyet a tengelyem körül. A szoknyám csontjai vidáman kísérek. – *Jöjj el Pásztor, vár a késem, nem lesz máma temetésem!* – Úgy ugrándozom a kihalt járdán, mintha nem egy szörnyeteghez mennék látogatóba, hanem az első randimra. A hangom visszhangzik a házfalak között, és egy pillanatra, de tényleg csak egy pillanatra, mintha a köd is visszahúzódna az őrületemtől. Sátánka megvetően prüszköl, de tartja a spanyol lépést. – *Táncol a csont, zörög a lánc...* – nyújtom el a végét egy elképzelt magas C-vel, ami valószínűleg megrepeszthetné az ablaküvegeket, ha tényleg lenne hangom. – *Ez lesz a végső haláltá...* – A szó a torkomon akad.

A temető kapuja kirajzolódik a homályból. Rozsdás vasrácsok, amiket már rég benőtt a vadszőlő. Normális esetben a temetőben békés csend van. Madárcsicsergés, szélzúgás, esetleg egy kis avar-zizegés. De ahogy átlépjük a kaput, és elindulunk a középső parcellák felé, a csend megváltozik. Nyomja a dobhártyámat, mintha hat láb mélyen feküdnék a föld alatt.

A köd gomolyog a sírkövek között, és ott, a kavargó fehérség közepén, kimagaslik Ő. A Jegenyefenyő. Fenséges és hátborzongató. A törzse sápadtan világít, az ágai, mint ezer görcsös ujj, mereven döfködik a ködöt. Gyönyörű.

– Na gyere, csináljunk egy kis zajt ebben a hullaházban.

Felnézek rá. A Jegenyé. A latinok Abies albának hívják, a tudatlanok simán fenyőnek, mi boszorkányok csak úgy: az Alvilág Antennája. Ez nem való városba, a füstöt utálja, de itt, a párás, rothadó sírkertben, ahol a levegő nehéz a víztől,

óriásira nőtt. A törzse nem repedezett, hanem sima és fényes ezüstszürke, mintha fémből öntötték volna, csak itt-ott töri meg egy-egy dudorodó, gyantával teli hólyag. Hatalmas, sötét gúlaként tornyosul a sírok fölé. Az ágai vízszintesen terülnek szét, mint megannyi sötétzöld, tüskés kar, rátenyerel a holtak birodalmára. A tűlevelei feketének tűnnek a félhomályban, és a fa alatt még a köd sem mer megülni. A régi legendák szerint a jegenye az egyetlen fa, amelyik látja a lelkeket. Úgy tartják, a sűrű, lépcsőzetes ágrendszere azért ilyen szabályos, hogy a bolyongó lelkek könnyebben felmászhasanak rajta az égbe. De ez a jegenye lentről szívja magába a föld vérét, a keserűséget, a megbánást. Ezért tökéletes a székhez.

A jegenyefenyő fája becsapós. Puha és rugalmas, de a rostjai szívósan fonódnak össze a mélyben. És tudom, hogyan védi magát. Amint ráillesztem majd a fűrész, azonnal szétpattan egy gyantahólyag, és a ragacsos, illatos balsam beteríti a pengét. Ez a fa vére, az első védvonala.

De a húsában nincsenek gyantajáratok. Ha átrágom magam a mocskos kérget, a fa mattfehér lesz. Tiszta, mint a büntelen lélek. Pont ez a szerkezet kell nekem. Mivel a fának nincs saját gyantája, ami kitöltené a pórusokat, van helye másnak. Ez a szomjas, fehér fa magába szívja majd a boszorkányok átkát, hogy az, aki a széken áll, tisztán lásson.

– Na, szépségem – suttogom, és a leheletem apró gőzfelhő marad a levegőben. – Ideje, hogy adj nekem egy darabot magadból. – Előhúszom Harapós Hédit a hátizsákból. A fűrész rozsdás fogai megcsillannak a ködön átszűrődő, erőtlen holdfényben. – Csak egy ágat kérek – lépek közelebb, és a bakancsom alatt reccsen egy száraz gally. – Azt a vastagot, ott, alul.

A kezemmel megérintem a törzset. Hideg. És... lüktet. Érzem a tenyeremen keresztül a lassú, méltóságteljes keringést. Nem vizet szív fel. Emlékeket. Minden évgyűrű

egy-egy elhallgatott sors, egy befejezetlen mondat. Beépíti a rostjaiba a múltat, kemény páncélt növesztve a fájdalomból. Ha elég csendben lennénk, hallanánk őket dobogni a kéreg alatt, mint egy szívverést.

A fűrész az egyik alsó, vastag ághoz illeszttem.

Sátánka hirtelen felpúposítja a hátát. Nesztelen mancsaival idegesen toporog. Nem a fát nézi, hanem amögé. A ködbe.

A csontok a szoknyámon összekoccannak, ahogy megfeszülnek az izmaim. Valami megmozdult a sűrűben. Nem szél, annak nincs szaga. Ennek viszont állott, dohos pinceszaga van.

– Tudom, hogy ott vagy – mondom, de nem hagyom abba, erősebben szorítom a fűrész. – Csak a fáért jöttem, Pásztor. Nem kell jelenetet rendezni.

Odanyomom Harapós Hédi rozsdás fogait a jegenye kérgéhez. Az első húzás mindig a legnehezebb. A fa megremeg a kezem alatt. Ez belülről jön. Ha az emberek elég csendben lennének, és lenne hozzá képességük, hallanák, hogy a fák sikítanak, amikor vágják őket. De ez a sikoly túl magas nekik, olyan frekvencia, amit csak a denevérek és a boszorkányok éreznek. A jegenye most jajgat, a fájdalom végigcikázik a törzsén, le a mélybe, és elmondja a halottaknak, hogy bántják. Sűrű, mézszínű gyanta buggyan ki a vágás mentén. Az illata tömény, bódító fenyő és valami más... valami vasas. Vérszag.

– Tudom, fáj, de mindent a jó érdekében – vigyorgok a fára, miközben felveszem a ritmust. A karom megfeszül. Ahogy felsértem a kérget, a fa nem bosszút kiált, hanem illatot áraszt. Ez az igazi nemesség: szépséggel válaszolni a fájdalomra. Bezzeg, ha a halandók megsérülnek, a világot beszennyezik a szitkaikkal. Képtelenek méltósággal vérezni.

A jegenye viszont balzsamot sír, és betölti az erdőt az élet szagával, pont akkor, amikor a halál közeledik felé.

Puha belseje végre engedni kezd, Hédi mohón rágja magát befelé.

A hőmérséklet zuhanni kezd. A köd örvénylik, és a Pásztor közelebb úszik benne. Próbálok gyorsítani. A csendhurkot, amit maga előtt tol, már a tarkómon érzem.

A fülem dugulni kezd.

– Gyerünk már – lihegem.

Ez a meló izzasztó. Elengedem a fűrészt, és a zsebembe nyúlok. Az ujjaim rázárulnak a hideg üvegre, előveszem. A fogammal rántom ki a parafadugót, és a tenyerembe borítom a robbanó cseresznyéket. A lé végigcsorog a csuklómon, de nem érdekel. Lendületből elhajítom őket jobbra, a beomlott kripták irányába. Nyerek velem egy kis időt. A szemek nesztelenül szelik át a ködöt, hogy aztán a becsapódáskor elszabaduljon a pokol. Pár másodperc múlva éles, csattanó robajok rázzák meg a levegőt a távolban. Nem tompa pukkanások, hanem fülsiketítő dörrenések, amik visszhangzanak a sírkövek között. Látom a szemem sarkából, ahogy a Pásztor árnyalakja megtorpan. A torz fej a zaj irányába fordul. A hang számára fizikai fájdalom. Irányt vált. Hömpölyögve elindul a kripták felé, hogy elhallgattassa a nagyobb lármát.

Minden erőmet bevetve folytatom az ág nyirbálását, de túl béna vagyok, és már látom, hogy a Pásztor újra felém tart. Kell még egy elterelés, különben itt végzem, a fa tövében.

Kapkodva nyúlok a bal zsebemhez. A Fojtó-fű!

Kimarkolok egy adagot a száraz, morzsolódó növényből, és a kabátom gallérjába temetve az arcomat a felém igyekvő árnyék képébe vágom. A levegőben azonnal szétrobban a szürke porfelhő. Egy embert, de még egy

boszorkányt is percekre a földre küldene, fuldokolva a taknyán csúszva.

A Pásztor azonban lassítás nélkül átsétál a felhőn. A por ártalmatlanul száll át az árnyéktestén, sőt, a lendülete pont felém sodorja a mérgező szemcséket. A torkom kaparni kezd, a szemem könnyezik, de neki meg sem kottyan.

Upsz, nincs tüdeje.

A kikíváncozó köhögést kétségbeesetten visszanyelve markolok újra a jobb zsebembe. Az ujjaim görcsösen kutatnak, hátha találok még egy szem cseresznyét, ami esetleg beszorult a varrásba. Üres. A jeges rémület végigszántja a gerincemet. Két üveggel kellett volna hoznom. Vagy inkább egy egész ládával.

Érzem a Pásztor dühét a levegő remegésében. A ködből kiváló karjai felém nyúlnak, mint két, marásra készülő fekete vipera.

Nincs időm gondolkodni. Egyetlen mozdulattal lerántom a derekamról a tépett tüllszoknyát. Nem érdekel, hogy csak egy szakadt harisnya marad rajtam a hidegben.

– Ez tetszene? – hördülök fel, és teljes erőmből elhajítom a szoknyát balra, be a sűrű, tüskés bokrok közé. A földet éréskor a tüllre varrt csontok száraz csörgéssel verődnek egymáshoz és a sírkövekhez. Úgy hangzik, mint egy széteső csontváz. És ott van rajta a szagom.

A Pásztor megtorpan, a primitív ösztönei felülírják a célpontot. Iszonyatos sebességgel veti rá magát a bokorra, sötét masszaként beborítva a zörgő ruhadarabot.

Ez az én pillanatom. Két kézzel kapaszkodom az ágba, felteszem a lábam a fa törzsére, és teljes testsúlyomat rávetem.

– Törj már le! – ordítom, és egy utolsó, roppanó hanggal a jegenyéág a feszítéstől megadja magát.

A kezemben van. Nehéz, nedves és illatos. A félkörhöz bőven elég lesz.

A bokorban elhal a zörgés. A Pásztor felemelkedik a széttépett szoknya mellől, a lábaim köré mintha indák tekeredtek volna, képtelen vagyok megmozdulni.

Hirtelen a nagyanyám jut eszembe. 1910 nyarán történt, kint voltunk a Hortobágyon, a végtelen pusztában. Jött felénk egy iszonyatos égszakadás, fekete volt az ég alja, mintha tintával öntötték volna le a látóhatárt. A lovak megvadultak, a gulyások fedezékbe futottak. Ő csak állt ott, a szél tépte a fekete kendőjét, és azt mondta: A boszorkány nem fordít hátat a végzetnek. Szembenézünk azzal, ami jön, mert a számlát a végén mindig ki kell egyenlíteni.

Most itt állok. A számla megérkezett. A távolság közöttünk egyetlen szívdobbanás alatt semmivé lesz. Magamhoz ölelem a fát. A frissen vágott jegenyeág ragacsos a gyantától, összekeni a kabátomat, a bőrömet, de úgy szorítom a mellkasomhoz, mintha a gyereke lenne.

Aztán a világ megfordul. Hideg, csontos ujjak záródnak a torkomra. A föld eltűnik a bakancsom alól. Felemel. A lábam a semmibe rúg, kapálózom, de nem érek talajt. A levegőben lógnak a Pásztor markában, mint egy rongybaba. És jön a *Csend*. Ez a csend belülről fakad. Először a hörgésem hangja szűnik meg. Aztán a vér dobolása a fülemben. Aztán a gondolataim hangja is tompulni kezd. Mintha egy radírral törölnék ki a fejemet belülről.

A hosszú, füstszerű karjai körbefonják a testemet, a látásom szélén fekete foltok táncolnak. A jegenye kérge felsérti a tenyeremet, a gyanta összeragad az ujjaimmal, de nem nyitom ki a markom. *Ez az enyém* – üvölném, ha lenne hangom. *Ezt nem veheted el.*

A Pásztor sötét arca centikre van az enyémtől. Érzem, ahogy az akaratom, mint homok a szitán, kezd kihullani

belőlem. Sötét alagútban vagyok, de még látom a mozgást a periférián. Egy fekete szörgombóc repül a levegőben. *Sátánka*. Bár a mancsai megcsúsznak a sírkövön, mégis akkorát rugaszkodik, hogy a fizika törvényei zavartan félrenéznek. A macska feje koppan a Pásztor árnyékkoponyáján. Halloom – vagy inkább érzem –, ahogy az üveg eltörik. Most! Most jön a vakító fény! Becsukom a szemem, hogy ne vakuljak meg, és várom a robbanást.

De nem történik semmi.

Kinyitom a szemem. Az ezüstös folyadék végigcsorog a Pásztor alakján. A testéből áradó sötétség mohón felissza a fényt. A villám ereje egyetlen pislákolással elenyészik a mellkasában.

Megette a fényt.

A Pásztor gúnyosan felhorkant, a szorítása erősebb lesz. A villanógránátom csak előétel volt neki. Itt fogok megdögleni a szakadt harisnyámban, egy hasznavehetetlen bottal a kezemben.

Ahogy a Pásztor magához présel, a mellkasomhoz szorított faág vége – a friss vágás, ahol a nedvesség még gyöngyözik – hozzáér a testéhez. És ekkor valami furcsa történik.

A Pásztor teste ott, ahol a fa érinti, pezsegni kezd. Nem égés, hanem szívás. Eszembe jut a fa titka. Hogy a gyökerei a bűnöket szívják, a rostjai a rontást nyelik el. Ez a fa arra született, hogy magába szippantsa a sötétséget. A Pásztor pedig egy két lábon járó átok-massza.

A frissen vágott, száraz jegenye most olyan a markomban, mint egy száraz szivacs, amit vízbe dobtak.

Éhes.

Az utolsó erőmmel, a haláltusám közepén nem eltolom magamtól a szörnyet, hanem két kézzel megmarkolom a

fadarabot, és a vágott felével előre beledöföm a Pásztor testébe.

– Egyél! – tátogom hangtalanul. A fa cuppanva merül el a fekete ködben. A hatás azonnali. A Pásztor teste rángatózni kezd. A faág vibrál a kezemben, forrósodik, ahogy szívja magába a sok gonoszszágot.

A Pásztor, aki eddig elnyelte a világot, most rájön, milyen érzés, ha őt nyelik el. A szorítás a torkomon meglazul, a karjai elernyednek, ahogy az energiája a fába áramlik. A sötét alak vonaglni kezd, mint egy gombostűre tűzött pók. Próbálna hátrálni, lefejtetni magát a fáról, de a jegenye nem ereszti. Szívja. Issza. Mohón nyeli el azt az erőt, amit a Pásztor évtizedekig bitorolt. A fa vékony kérge alatt sötét erek futnak szét, tintafeketére festve a büntelen, fehér rostokat.

Zuhanok. Négykézlábra érkezem a sárban, és a levegő süvítve áramlik vissza a tüdőmbe. Felnézek. A Pásztor ott áll, de már nem az a torony, ami volt. Összezsugorodott. A mellkasából még mered kifelé a csonka ág. Már nem akar harcolni, csak menekülni.

– Kösz a töltést, haver – hörgöm, megmarkolom erősen a fát, kirántom belőle, majd felkapom Sátánkát a földről, és nem várom meg, amíg a Pásztor összeszedi magát. – Futás!

Nem nézek hátra. Tudom, hogy a kapun túl már nem követhet, ide köti a csend, mégis úgy futok, mint a mérgezett egér, vagy mint akinek a szoknyája helyett már csak egy harisnya takarja a fenekét a decemberi fagyban.

A félelem a legjobb teljesítményfokozó. Sátánka közben kiugrik az ölemből, és mellettem repeszt. A vattakorongok rég lerepültek a mancsáról, a szőre az égnek áll, és futás közben úgy sziszeg, mint egy szelepét vesztett kukta.

Csak akkor állok meg, amikor bevágom magam mögött a kiskunyhó ajtaját.

– Só és üröm – lihegem, leteszem a jegenyét a pultra, és a konyhaasztalról felkapok egy marék durva szemű, fekete sót. Végigszórom a küszöböt, a kulcslyukba pedig beledugok egy szál szárított ördögcérnát. Tudom, hogy a ködben ez is csak placebo, a só valószínűleg öt perc alatt feloldódik a páratól, de ráfordítom mind a három zárat, plusz a reteszt, plusz odatolom a fotelt is, majd behuppanok, hogy összeszedjem magam.

Az adrenalin kezd kimenni belőlem, helyét átveszi a remegés. Kell valami, ami helyrerak. Valami, ami sokkolja a rendszert. A hűtőhöz botorkálok.

Kiveszek egy tégelyt, amire az van írva: „Fehér Özvegy - 1890”. Tiszta, kristályos arzén.

– Ne nézz így! – szólok a macskára, miközben az ujjbegyemmel csipentek egy keveset a csillogó porból, és finoman, mintha csak porcukor lenne, meghintem vele a hűtő pókhálós sarkából kitúrt, szikkadt tortaszelet tetejét. – Szerinted, mitől vagyok ilyen háromszáz évesen? A jógától? Ugyan már – dobok neki is egy falatot. – Egyél. Egy csipet arzén a titka a kiállításgyőztes bundának. A szomszéd macskák a sárga irigységtől fognak megpukkadni, ha meglátnak.

Persze kenegethetném magam körömvirágkenőccsel, vagy ihatnék regeneráló cickafarkfőzetet, remélve, hogy a szervezetem majd kegyesen helyreáll. De a biológia lassú és sérülékeny. Belülről kell tartósítanom magam. De csak óvatosan. Egy csipet a konzerváláshoz, egy csipet a ragyogásért. A mérég és az orvosság között csak az adagolás a különbség. Én pedig szeretek a határon táncolni.

De ez csak az előétel. Előveszem a féltve őrzött, smaragdzöld üveget. Abszint. Nem a bolti lötyty, ezt még Van Gogh keverte, és megvan bolondítva egy kis darált keresztspókkal.

A sűrű, zöld folyadékot egy húzásra leküldöm. A hatás azonnali. Nem éget, hanem *robban*. Érzem, ahogy a mérge és az alkohol végigszántja a nyelőcsövemet. A pókméregtől zsibbadni kezd a nyelvem hegye, lávaként terjed szét a gyomromban.

– Húúú... – rázom meg a fejem, és a szememből kicsordul egy könnycsepp. – Ez visszahozta a színeket.

Beleharapok az arzénos tortába. A jellegzetes, fémes utóíz keveredik az édes csokoládéval. Tökéletes.

Felpattanok a pultra és újabb falat tortát szúrok a villámra.

– Tudod, Sátánka – mondom teli szájjal, miközben morzsák hullanak a tépett harisnyámra –, az emberek azt hiszik, a boszorkányság csupa varázspálca meg csillámpor. Pedig valójában arról szól, hogy olyasmit eszel meg, amitől másnak kifordulna a bele, és olyasmit élsz túl, amibe más belehalna.

Megtörlöm a számat. Jobban érzem magam, mint Lucrezia Borgia egy jól sikerült családi vacsora után.

Ránézek az asztalra, ahol a fekete jegenyeág hever. Most már készen állok. A lámpa fénye alatt, a friss vágásnál látszik csak igazán a pusztítás. A fa ezüstszürke kérge alatt, ahol a rostoknak fehérnek kellene lenniük, most minden koromfekete.

– Na, szépségem – simítom végig, és az ujjam bizsereg az érintésétől. – Ideje formába önteni téged.

Előveszem a mérőszalagot és a ceruzát. A vastag ág keresztmetszete majdnem szabályos kör. Nem kell deszkát hasítanom belőle, elég egy szelet. Egy korong.

– Tizenöt centiméter sugár – mormolom, és a nyelvem hegye kilóg a koncentrációtól, ahogy felrajzolom a tökéletes félkört a fa sötét húsára.

Hédi ott veszett a temetőben, a fa foglya maradt. Béke rozsdás fogaira! Ehhez a fekete fához amúgy is valami finomabb, nőiesebb szerszám illik. A nagy fűrész csak szétcincálná a széleket, én pedig tiszta vágást akarok.

A fiók mélyéről előhalászom Görbe Gizellát, a lombfűrész. Vékony pengéje van, mint a hárfahúr, és arra született, hogy íveket táncoljon a fában. A fa megváltozott. Ami a temetőben még puha volt, mostanra a Pásztor erejétől szívós lett és rideg, mint a száraz csont.

A fűrész sivitva küzd az anyaggal. A por, ami felszáll belőle, finom, fekete hamunak tűnik, és fojtogató kénzsga van. Ahogy felveszem a ritmust, a kezem magától mozog, vezeti a fűrész a vonal mentén. Nem állok meg tűt keresgélni. A fűrész élet egy pillanatra végighúzom az ujjbegyemen, és a kiserkenő vért rákenem a vágás mentén a fekete rostra. A vér a kötőanyag. Hogy a munka ütemét tartsam, és a mágia beleivódjon a formába, elkezdem halkán dúdolni a mondókát. Régi szöveg, még nagyanyám tanította, amikor kukoricacsuhéból csináltunk rontásbábukat, de most kicsit átköltöttem a helyezethez. A hangom rekedtes, betölti a kis konyhát:

– Luca, Luca, kitty-kotty, jegenyéből vér csorog! Amit látok, te is lássad, banya titkát mind kiássad! Tizenhárom napnak csendje, szőget nem verek a testbe! Összetart a gyűlölet, lenyúzzuk a bőrödet! Kemény fa a test alá, úgy küldünk a föld alá!

Sátánka a sarokból figyel, a farka ütemesen csapkodja a padlót, mintha ő diktálná a metronómot. Amikor a fűrész átér, és a felesleg lehullik, egy tökéletes félkör marad a kezemben. De még nem vagyok kész. Előveszem a csiszolópapírt. Először a durvábbat, aztán a legfinomabbat. Addig dörzsölöm a fekete fát, amíg el nem tűnik róla minden karcolás, minden fűrésznyom. A súrlódástól felmelegszik, és a kénzsgot felváltja valami más... fenyőillat. A csiszolás fáj,

de ettől lesz sima a felület. A halottak is így csiszolják az élők lelkét. A hiányuk karcol minket, néha véresre dörzsöl, de pont ezek a karcolások tesznek minket azzá, akik vagyunk. A veszteség nélkül csak formátlan, durva tuskók lennénk.

Amikor leteszem a papírt, az asztalon ott hever a mű. Egy tökéletes, tizenöt centiméter sugarú félkör. A felülete sima, mint a tükör, és fekete, mint az Ördög lelkiismerete, de ha a fény felé fordítom, mintha apró csillagok – vagy inkább a Pásztor által elnyelt, foglyul ejtett sikolyok – csillognának a mélyén.

Mindenki az igazságot akarja, pedig, ha tudnák... A hazugság nem mindig bűn. A hazugság lehet malter. Ez tartja össze a társadalmat. Ha az emberek csak öt percre elkezdenék kimondani azt, amit tényleg gondolnak, a város nem ködben úszna, hanem vérben. Ez a szék nem azért veszélyes, mert boszorkányt látni róla. Hanem mert lerántja a leplet. És csupasz seggel senki sem méltóságteljes. Rámérek. Pontosan három centi vastag. Tökéletesen illeszkedni fog. A kezembe veszem, és a súlya majdnem lehúzza a csuklómat. Van benne anyag, és van benne erő.

– Készen vagyunk! – suttogom.

A jegenye megtette a dolgát. Én is a magamét. Előbányászok egy fekete selyem párnahuzatot a fiókból – a pizzásdoboz mégsem lenne méltó ehhez a sötét csodához – , és óvatosan belecsúsztatom az ülőkét.

– Sátánka! – szólok a macskának, aki épp egy parafadugót pofozgat unalmában a kuka mellett. – Holnap elvisszük a többieknek. – Kinézek az ablakon. A köd még mindig sűrűn gomolyog, fojtogatva a várost. Most már van fegyverünk. – Élvezd ki, Banya, amíg lehet – suttogom a ködnek, és a leheletem párát von az üvegre. – Mert a szék készül. Karácsonykor meglátjuk a görbe szarvakat a fejed búbján, bárhogy is rejtegeted. És jobb, ha felkötöd a gatyádat

a futáshoz, drágám! Annyi mákot fogunk szétszórni, hogy mire szemenként felszededegeted, a pokol is befagy.

ÉJJEL, DE SOKKAL KÉSŐBB...

- Pásztor és Samu kalandjai -

– Nem!

Ez beszél!

Míntha zsinóron rántottak volna Nyíregyházáról Győrbe, úgy tántorodtam vissza a kertkapu macskahúgyszagú sarkához.

– Te beszélsz! – hangot kellett adnom az elképedésemnek.

– Nem! – ismétli meg a böhöm, már nem is annyira óriás. Az arzénos, vén tyúk jelentősen elvett a hatalmából. De akkor is! Van Pásztornak képe ilyen érdekes fordulat után hátrálni annyit, hogy az alakja teljesen belevesszen a ködbe. Viszi magával a csendjét, ahogy elhúzódik a szomszéd ház mögé, úgy tisztul ki a fülemből a csendbogár szarja.

Szétnézek, és nem jövök rá, mi a fészkes nyűfene rágta meg ennek a Pásztorkának az agyhelyét.

Egy macska ül a ház sarkán. Túl jól táplált, zsíros szőrű kandúr. Olyan ismerősen áll a bajsza, hogy bevillan róla Etsel koma torzonborz feje, kivel együtt perzselődtünk a pokolban, miután odalettünk valami istentelen hadúr csatájában. Akkoriban nem úgy hívtak, mint egy kutyát. Tisztességes nevem volt. Semuél.

– Régen volt, bátyya! – bólintok oda, mert úgy adja a tisztesség.

Sátánkával régi haverok vagyunk, de ahogy kavicsról kavicsra ugrálva elmegyek mellette a házig, úgy néz rám, mint egy szaftos egérre.

Idegesen megrezdül a farkam. A szőrgombóc felpúposítja a hátát, minden szőrszála az égnek mered, a karmai villannak, ahogy fújtat – mint aki belepusztulni készül –, aztán undok krákogással elém köhög egy szőrgombócot. Olyan igazi, sokszálas, kevésbé nyálas fajtát, egércsonttal a közepén.

Annyira szeretem! Jobb csemege, mint a friss vér.

Igazi ritkaság.

A sétáló, botnakvaló, szikkadt húsnyárs, az utca elején öklendező hangokat ad ki. Nejsze! Beszélni is tud, és még össze is csinálja a végén magát.

Vagyok olyan gyors Ördög, hogy a bajszos uraság észre se fogja venni, hogy az üdvözlő ajándékát felfaltam.

Csak kinyúlok és...

– Nem! – kiáltja a Pásztor és nem örvendezik a hangja alapján. Üvegpoarak, tányérok koccannak össze a morajlásától.

Hangos dörrenéssel vágat felém, állok, mint egy cövek, aztán nekilódulok a ház irányába, mert ritkán gerjedek be attól, ha agyontaposnak.

A macskaajtó engedelmesen nyílik. Lola, az arzénszagú, vén pókháló a kanapén horpaszt berúgva, a hóna alatt egy bársonyzacskóban a fél seggnek elegendő vágódeszkával.

Nem fogja észrevenni, hogy eltűnt a kis kézímunkája. A krónikus azénmérgezés során elhúzódó fáradékonyság, gyengeség jelentkezik, hát még akkor, ha mérgekkel és

alkohollal keverte. Azt se venné észre, ha Etsel koma egy tisztességeset szarna az ölébe.

A kanapé karfájára ugrom, majd onnan húzom fel magam körömmel Lola néni arcáig. Tud valami a kotyvalékja, mert még mindig piszok jó nő, Etsel kedvére lesheti a fokhagymaszagú, fokhagyma seggét.

Már majdnem tetszene a szitu a részeg spinével, de a morgó fogpiszkáló odakint valakivel veszekszik, muszáj sietősebbre fogni.

Kiszedem a falapot a bársonyacskóból, és mielőtt ficáncolni kezdene a vén boszorka, bedugok a helyére egy másikat. Majdnem ugyanolyan. De ez a fadarab, amit Lola őrizget, nem egyszerű deszka, hogy az anyja бүдös hóna alját! Ez emlékszik, és ahogy az ujjam közé kerül, felmordul bennem valami régi. A fa meleg, mintha lázas lenne.

– Megvagy! – szólok a fadarabnak, hiába nem tudom, hogy hallja-e.

A nagyra nőtt temetővirág odakint ordít. Már nem csak morog, hanem pánikol. Ütközik valamivel, kerítést dönt, cserepek csúsznak le.

A deszka rándul egyet, mert nem tetszik neki, hogy elviszem. Én se örülnék neki, ha csöcsmelegből kellene egy magamfajra ördöghöz kerülnöm, de hát ez nem kívánságműsor.

Átugrok a karfáról, kifelé surranok a macskaajtón, el Etsel koma mellett, aki fület-farkát behúzza rohan velem szembe, de gyorsabb vagyok bármelyik patkánynál. Olyan az egész, mint valami komédia, és mire Pásztor előbukkan a ködből, a pöfeteg macska elől rohanok én is.

A piszkafa megáll előttem, ezer sebből vérzik, mintha egy óriási tigrissel harcolt volna. Reszket, mint a nyárfalevél az orkánban, a köd izzadtságként csurog le róla.

– Nem! – mondja megint, de ennek már könnyörgés szaga van, és közben le se veszi a szemét a szőrösomórol.

– De – felelem, és a deszkát a vállamra veszem. – Ez most az enyém. Papus így kérte, és hidd el, ha ő kér valamit, annak nyomós az oka.

Pásztor egy pillanatig néz rám, aztán olyan történik, mint talán soha: félreáll.

Majdnem büszke vagyok magamra.

DECEMBER 16.

ESTELL IVY
- A cserboszorka -

Nem, nem és nem hagyta magát az ebadta, hiába ráncigáltam. A rángatástól a csűr sarkából levált a sűrű pókhálófüggöny, a tetőgerendákból a fejemre hullt a természetek szorgos munkájával kitermelt fűrészpor. Majdnem felbotlottam a lábam körül felhalmozott ócskaságokban. Ott volt a régi fejőteknőm meg a sajtáram, a sámli, amit simára koptatott a valagam, amikor még megvolt Irénke és Mariska, a két szép magyar tarkánk. Hej, de régen is volt már, hogy elvitték őket az oroszok. Oszt, hogy mi lett velük, máig sem tudom. Kellett a tej meg a hús a belvárosi katonáknak, és innen a város mellől hurcolták el az állatokat. Csak álltam a kertkapuban pityeregve, az én jó Misim meg átkarolta a vállamat, úgy vigasztalt. Akkor ő még maradhatott a rossz lábával.

Annyira elkalandoztam, hogy túl nagyot rántottam egy kapanyélen, és a többi szerszámmal együtt nagy robajjal leborultak a sarokba állított karók is.

– Hogy a nyavalya enné meg! – zsörtölődtem. Már hajoltam volna, hogy rendet rakjak, de félúton belenyilallt a derekamba, és nem akartam megkockáztatni, hogy úgy maradjak. – Mindegy már – sóhajtottam. Ennél fontosabb dolgom is volt. Visszafordultam a sarokhoz, ahol az árnyékban ott rostokolt, amit kerestem.

Csertölgyből készült nyele feketéllett a sokévi forgatástól, a pengéjét már rég megette a rozsdá, de még mindig olyan délcegen állt ott, mintha várná, hogy a férjem a vállára vesse és meginduljon vele a mezőre.

Misi kaszája.

Nedvesnek éreztem a szemem sarkát, de a szálló porra fogtam. Ahogy hozzáértem a fához, selymes volt, és mintha Misi keze simított volna végig ráncos ujjaimon.

– Ne haragudj, Misikém – suttogtam –, de a seprűm máshoz kell, hisz tudod.

A kasza is nehéz volt, én is, de az erős tölgyvel ellentétben az én testemben már nem lakozott sok erő. Szuszogva vonszoltam magammal az udvarra, és lezuttyantam a kerti padra, ahova már odakészítettem egy kisbaltát.

– Csak látnád, Misim, hova jutottunk! – sóhajtottam, és a kifűjt levegőm felkavarta a sűrű, mindent beborító ködöt. Pár hónapja még csak néha-néha, foltokban telepedett rá a városra, de mostanra sűrű, sötét vattacukorra állt össze, amiben semmi édes nem rejlett. – A szomszéd Zsuzsikát is annyira megbolondította ez az ördögösség, hogy múlt héten agyvérzést kapott a sok zsörtölődéstől – meséltem fennhangon, ahogy mindig tettem. Egy leheletnyi szellő sem fűjt, a köd mégis felkavarodott mellettem, és besüllyedt alattam a pad. Megpaskoltam a fát, ahogy régen Misi combját szoktam. – Ne aggódj, ezt is megoldjuk a hímzőkörös banyákkal, ahogy az oroszokat is. Abból is szép kalamajka lett ’56-ban – rötyögtem magamban.

Az ölembe fektettem a nehéz kaszát, és egy apró ígét mormolva kihúztam egy szálát ősz kontyomból. Fénylett a gonosz ködben, mint amikor a frissen sült cipóban is ott bujkál még a sütő melege. Le voltak valahova írva a lucaszék méretei, de minnek ide colstok, mikor a mágia pontosan tudja, mi kell neki. A hajszál olyan hosszú volt, amilyen a széklábhhoz kellett, úgyhogy rámértem a kasza nyelére, és vaskörmömmel megjelöltem a fát.

Mély levetőt vettem, mintha erőt próbálnék magamba szívni, de ez a nyamvadt köd mindenholnan elszipolyozta a jókedvet, az életet. Magamból kellett adnom, amire szükség volt, de már én se éreztem magam többnek egy vénséges vén, korhadtt fánál.

Recsegő térdekkel felkászálódtam, és eltotyogtam a favágó tuskóhoz. Ugyan hagytam, hogy a lányaim begázosítsák a házat, vén csontjaimnak tetszett az állandó meleg, de azért megtartottam a kis cserépkályhám a hátsó szobában. Szerettem fát hasogatni hozzá, aztán begyújtani és hallgatni a tűz ropogását. Sokkal kellemesebb zaj volt, mint ami a tévéből jött volna. A tűz, az égő fa mesélt, mindig mesélt, és olyan híreket hozott, amiket nem adtak le az M1-en.

Bár még éltem, ebben a szürke félhomályban egy kísértetnek éreztem magam. A házamat alig láttam, csak a tető sötét körvonala derengett felettem, mintha lebegne.

– Rég volt már ilyen rossz szellem errefelé – csóváltam a fejem, és bár tudtam, hogy nem egyedül kell szembeszállnom ezzel az ördöggel, gyengülő erőmmel már nehezen tapogattam ki a többieket. Ez is a gonoszság része volt, elszakította az embereket.

– Köszönöm az áldozatod, jóért lesz – mormoltam a fának, ahogy felfektettem a kaszát a tuskóra, és lecsaptam rá a kisbaltával. Lecsaptam egyszer, kétszer, tucatszor, de mintha vasat kalapáltam volna. Alig tudtam megkarcolni, pedig már sípolva vettem a levegőt.

– Nem lesz ez így jó – ráncoltam a homlokom, és reumától elgyengült kezemből kibukott a balta.

– Vigyázz a lábadra!

Mintha egy angyal szólt volna rám, úgy törte át a ködöt a hang, és egy látomás úszott elém: ragyogó hajú leány sétált elő a ködből, a sötétség csak úgy iszkolt előle. Arcán olyan fény játszott, amit a templomi Mária ájtatos képe köré szoktak festeni arannyal, kék szemében hordozta a tiszta eget, amit már jó ideje nem láttunk.

– Szia, dédi! – csicssergett a látomás, és a fény kihunyt, ahogy a dédunokám leengedte a telefonját, hogy pusztít adjon.

– Borikám! – öleltem meg, és átjárt a melegsége, mintha életet öntene belém.

– Te meg mit csinálsz? Ha ez valami halloweenes cucc, azzal már elkéstél – bökött a kaszára.

– Nem, nem, ez sokkal fontosabb, mint holmi pogány vidámság – legyintettem, és felcsillant a szemem. – De jó is, hogy jöttél, segíts az öreganyádnak, az én kezemben már nincs erő. Látod itt ezt a jelet? Itt kellene levágni.

– Fú, dédi, utoljára akkor fogtam baltát, amikor meg akartál tanítani fát vágni, és anya akkor is kiverte a balhét – vigyorodott el Bori, de már kötötte is össze a szép szőke haját, amiben rózsaszín és lila csíkok voltak. Mint mindenért, ezért is leteremtette az a házsártos anyja, aki a saját anyjától örökölte ezt a merev konokságot, pedig esküszöm mindenre, ami szent, én ennél jobb lányt neveltem annak idején. De Bori, a drága Borikám minden volt, ami ők nem. Két generációt kellett várnom és szottyadra öregednem, mire a mihaszna ivadékok után végre ott ragyogott valakiben az erő.

– Ügyes kislány vagy te, menni fog – mosolyogtam rá, és a kedvéért még a baltáért is lehajoltam, hogy a kezébe adhassam.

– Eh, tegnap csináltattam a körmöm, de talán nem török le – piszkálta meg színes karmait, amikről biztosra vettem, hogy idővel ugyanolyan szilárd vaskörmökké nőnek majd, mint a vérvonalunkban mindenkinek, és büszkeségtől dagadt a mellem. – De várj, ha már ilyen menőséget csinálunk, akkor hadd nyomjak egy lájvot a tiktokon.

– Már csirkéket is tartasz azon a vackon? – nevetgéltem, miközben sebesen kopogtak a körmei a telefon képernyőjén, és Bori is felhorkant. Szerettük egymás vérét szívni.

– Csá boriboszik! – kezdett beszélni ahhoz a kütyühöz, ahogy sokszor szokta. – Itt vagyok a dédimnél, aki egy igazi őstradwife, hashtag oldtimer boszi, de pont ezért imádom. Csekkoljátok, hogyan készülünk egy újabb varázslatra!

Csak somolyogtam magamban. Jó kis színésznő volt, hasznát fogja még venni, és ha tudta volna, mennyire igazat beszélt! Sose erőltettem rá a tudásomat, nem akartam, hogy az anyja vagy a nagymama eltiltsa tőlem, de azért kiskora óta csepegtettem neki ezt-azt, ő pedig itta, mint a nektárt. Talán tényleg azt hitte, csak játszunk, de annyira ösztönösen jól csinált mindent, hogy ha egyszer rájön, mi is ő, úgy fog a kezébe simulni a seprűm, mint beleöntötték volna.

– Figyu, dédi, így tartsd, hogy minden látszódjon – nyomta a kezembe a telefont már nem először, én meg integettem azoknak a láthatatlan lelkeknek a túloldalon, mielőtt Bori felé fordítottam a kamerát. Köd ide vagy oda, ez az új nemzedék tudta, hogyan kell szorosan tartani a kapcsolatokat akkor is, ha valami középük akart férközni. Olyan erejük volt, amiről mi, régiek nem is álmodhattunk.

Bori nem tévovázott, a hosszú, billegő kaszanyelet a térdhajlatával rögzítette, és már lendült is a kisbalta.

– Úgy, úgy, Borikám, csak szívből, ne haragból – biztattam, bár felesleges volt, mert az arcán mosoly játszott közben, és három csapással leválasztotta a fadarabot. Az utolsó csapásnál mintha tűzijáték robbant volna a képernyőn, a köd pedig riadtan hátrébb kúszott pár métert.

– Éés kész is a... mi is ez, dédi? – fogta Bori a fát, a baltát pedig úgy belevágta a tuskóba, hogy tudtam, én már azt onnan ki nem szedem.

– A lucaszék lába, kislányom – vettem el tőle, Bori pedig felénk fordította a kamerát.

– Az nem az a szék, amiről meg lehet látni a boszikat? – csodálkozott rám Bori.

– De, de. Most pedig bemegyünk, mert már kész lehet a meggyes sütemény is, és megfaragjuk.

– Úgy érted majd én megfaragom, te köszvényes vén csont, mi? – vigyorgott rám Bori.

– Úgy hát, ha már rég elmúltam százéves, ne én dolgozzak! Neked meg csak nem törik le a körmöd – nevettem vele.

– Akkor egyelőre ennyi, majd jelentkezem a kész művel. Dobjatok egy lájkot meg egy puszit a dédinek, pusszancs! – cuppantott bele a kamerába Bori, majd a fejemre is nyomott egy puszit, mielőtt leengedte a telefont és pötyögni kezdett.

Odabent kellemesen átjárt minket a meleg és a nyugalom, mintha az ajtón – meg persze a védővarázslataimon – átlépve nem csak egy helyiségbe, de egy másik világba kerülnénk. A fehérre meszelt konyhát már teljesen belepte a meggyes sütemény illata, gyorsan rá is néztem, nehogy odaégjen. Bori közben lepakolta a szatyrot, amit otthonról hozott nekem, és amint felszeltem az első sor sütit, már ott is sündörgött körülöttem, hogy lopjon egy szeletet.

– Csihadj már, hát megégeted a kezedet! – korholtam, és játékosan a kezére ütöttem a kés nyelével, de Bori csak nevetett.

– Hiszen vasból van a kezünk, nem tudtad?

Én ne tudtam volna? Hajjaj!

Mosolyogva néztem, ahogy először körbefényképezi a tányérra kirakott süteményt, kipoasztolja, vagy hogy is szokta mondani, majd mohón betöm egymás után hármat.

– Dédi, esküszöm, ha tavasszal nem fog rám jönni a nacim, az a te sarad lesz! – mutogatott rám, de csak nevettem rajta.

– Amit most fogsz csinálni, azt szívvel-lélekkel kell – kezdtem magyarázni neki, miután végzett, és görbe

ujjaimmal megmutattam neki, hogyan kell kifaragni az illesztést a láb felső részénél. – Ez itt a dédnagyapád bicskája, ő fogja majd az egyik kezedet, nehogy megvágd magad, én pedig a másikat, hogy ügyes legyél.

– Kár, hogy nem ismertem, jó arc lehetett Misi dédi is – nézett fel az uram falon lógó képére Bori, aztán felvette a fát és a bicskát, és úgy nekikezdett a faragásnak, mintha mindig is ezt csinálta volna. Bori nem látta, de a konyha sarkában megmozdult egy árnyék, és besüppedt a párna a régi sarokülőn, ahol Misi szeretett újságot olvasni.

– Nagyon jó arc volt, bizony ám – mosolyogtam. – A bölcsőben még megpuszilt, bár annak már tizenöt éve. De ha nagyon figyelsz, talán még érezheted, ahogy megsimogatja a buksidat.

– Ne mondj ilyeneket, dédi, ez nagyon para – borzongott meg Bori, mintha Misi tényleg megsimogatta volna a fejét, de azért egy pillanatra se hagyta abba a faragást. Az ölemben utánozni kezdtem Bori mozdulatait, mintha vele faragnék. – Hulljon a kéreg, serdüljön a velő, csobogjon a felszínre üde, friss erő.

Bori sanda pillantást vetett rám a szeme sarkából, de aztán csak összemosolyogtunk és ő faragott tovább, miközben én tovább motyogtam a mondókámat.

A cser kemény fa, sok türelem kell hozzá, de Borinak a szertelensége ellenére akadt bőven, és Misi keze alatt már megszelídült egyszer ez a darab. Mikor elkészült a csap a láb tetején, újabb fénylő hajszálért nyúltam, és bejelöltem vele az összekötő rudak helyét. Bori szeme kikerekedett a hajszál láttán, de mielőtt kérdezhetett volna, a kezébe nyomtam Misi régi, kicsit rozsdás, fanyelű kézi fúróját.

– Na nee, dédi, ez meg mi? – forgatta körbe a régi kézi szerszámot. – Nincs egy akkus fúród vagy valami?

– Borikám, a jó munkát, az alapos munkát nem végeztetheted el az árammal – magyaráztam neki türelmesen.
– Az áramnak nincs szíve, lelke, hát honnan jönne a varázslat?

Bori feleselés helyett ezúttal egészen komoly szemekkel vizslatta az arcom. Láttam rajta, hogy kérdezne, hogy valami felderengett benne, és összeszorult a mellkasom. Talán rosszul csináltam. Talán túl sokáig vártam, túl sokáig voltam csöndben, túl keveset mondtam...

– No, lássunk neki, sose leszünk kész – böktek a kézi fúró felé, és Bori szó nélkül nekifogott. Közben tüzet raktam a cserépkályhában, és a lángok pattogó hangja betöltötte a kis teret. A fúró csak forgott és forgott a színes körmök között, én pedig úgy éreztem, minden egyes fordulattal húzza ki belőlem a maradék erőmet, de Borinak szívesen adtam.

Eszembe jutott egy réges-régi dalocska, amit egyszer még az én anyám énekelt nekem, amikor majdnem száz éve ugyanígy lucaszéket faragtunk vele a tűz mellett. Halkan rázendítettem, Bori arca pedig ellágyult, ahogy hallgatta. Mikor a végére értem, egymásra néztünk, és egyszerre kezdtünk bele mindketten újra a dalba.

Még elénekeltük párszor, mire kész lett a két apró lyuk az összekötő rudaknak. Bori hangja egyre erősebb és határozottabb lett, az enyém egyre halkabb és gyengébb.

– Már csak egy utolsó simítás – vettem át tőle a majdnem kész lábat, és az aljába belekarcoltam a vaskörmömmel a családi rúnát. – Ezt, ezt jól jegyezd meg, Borikám! Ez az örökségünk – mutattam meg neki.

– De... dédi... – rajzolta körbe az ujjával Bori megilletődve.

– Borikám, tegyél meg nekem valamit – fogtam meg a kezét, és megsimogattam a hüvelykujjammal. – Vidd el ezt a

széklábat minél előbb a templomba, az első padba, a bal oldalon, ahol ülni szoktam. Megtalálja, akinek kell.

– De hát miért nem te viszed? Elmegyek veled, onnan is nyomhatunk egy élőt – ajánlkozott Bori, de csak szomorkásan rámosolyogtam.

– Te készítetted, ez a te feladatod. Ne haragudj meg a vén dédire, hogy ilyen terhet rak a nyakadba, de tudom, hogy el fogja bírni, és nem leszel egyedül.

– De...

– Menj, Borikám, már sötét van, anyád így is össze fog szidni. De ne hagyd magad, ő is tudja, hogy megvan a magadhoz való eszed. Menj, kisunokám, és vigyél a sütiből. Vidd el mind, nekem már nem kell.

Bori szótlánul összepakolta a sütit, betette a szatyorba, amivel jött, aztán hirtelen odalépett hozzám és megölelgetett. Meleg volt, mint a napfény, friss, mint a kikelet tavasszal.

– Ó, és még valami – jutott eszembe, és erőltlenül magamhoz húztam a pad mellé támasztott seprűt. Végignézttem Borin, és megcsóváltam a fejemet. – Már más idők járnak, nem mászkálhatsz ezzel a ház körül.

Azzal megráztam a seprűt, kettőt csettintettem, rákoppintottam, és a seprűből olyan apró kis kulcstartó lett, amik mindig Borika telefonjáról lógtak.

– Na, így máris jobb. Tessék. – Bori leesett állal figyelt, de azért megfogta a kulcstartót, ahogy a kezébe nyomtam. – Ráz, két csett, kopp. Jegyezd meg, még jól jöhet – paskoltam meg a kezét. – És most menj.

– Dédi... – szipogta Bori, de valahogy megérezte, hogy itt nála nagyobb erők dolgoznak, amikkel nem szállhat szembe. Megpuszilta az ősz hajamat, fogta a szatyrot, a széklábat és a kis kulcstartót, és a küszöbről még visszafordult. – Nagyon szeretlek, dédi.

– Én is szeretlek, kisunokám.

Azzal Bori kilépett a sötétségbe, és a köd kettévált előtte.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Jövök már, Misikém!

SZÉGYENTELENÜL KÉSŐBB

- Pásztor és Samu kalandjai -

Kávé, poros könyv, levendulás mosószer és régi parketta szaga keveredik egy harmadik emeleti lakásban, ahol minden szék másik bolhapiacról jött. A falakon képek lógnak olyan emberekről, akik már akkor is unottan néztek, amikor éltek.

Ide jó bemászni.

Az ablak résnyire nyitva, mert szellőztetnek, alatta szétszáradt, bedöglött muskátli, benne valami döglött rovar. A konyhán át suhanok, vigyázva a csempére, mert az mindig elárult, ha éjszaka kilopóztam otthon egy kicsit nasizgatni. A fürdőszoba ajtaja csukva, de a fény kiszökik alóla, és a mosógép halkán kattog, mintha magában számolna vissza az időzített program elindulásához.

Az első széklábat kellene begyűjtenem, de annyira szeretem a mosógépeket. Felnitóm az ajtót, és megcsap az embernőillat. Bori és még valami más. Mélyet szippantok a levegőből, és érzem, hogy a pokol tüze kevésbé izzik a bőröm alatt. Ez annyira más. Emberi, de nem hús és vér, hanem a pamutba és műszálba a napközben viselt gondolatok belemélyedése.

Bugyik várnak a sorukra. Sok. Összevissza. Egy csíkos, egy fekete, egy olyan, amiről eszembe jut egy teljesen másik évtized, és nem akarom elképzelni a viselőjét.

– Csak egy kicsit... – mondom magamnak fennhangon.
Egy kicsit szabad, nem?

Bemászom.

Bent meleg van. A dob és a ruhák megölelnek. Megszagolok egyet, fintorgok, aztán még egyet. Nem élvezem. Eskü. Csak... tanulmányozom. Az emberek mindent beleizzadnak ezekbe. Bűnt, örömet, szorongást. Jegyzetelnék, ha lenne ceruzám.

Aztán *katt!*

A mosógép ajtaja becsukódik mögöttem. Káromkodnék, de nincs elég hely levegőt venni hozzá.

– Ez... ez nem történik meg – sziszegem, ahogy megpróbálok belülről, a hátammal tolva kinyitni. De hát baszik ez megmozdulni, a kutya virslije mindenit!

Nem nyílik. A gép gondolkodik. Egy kis piros fény felvillan, látom visszatükröződni a csempéről, zúgni kezd a masina, és folyni a víz.

– Ne. Ne-ne-ne-ne... PÁSZTOR!

Odakint a város megremeg. Az ablakon túl a köd összeugrik, mintha gyomron vágták volna. Egy árnyék tapad az üveghez, majd *reccs*, a fürdőszoba ablaka megnyílik, és Pásztor karja nyúl be rajta. Túl nagy. Túl csontos. Csöpög róla az eső.

– Ez nem az, aminek látszik! – tátogom, miközben a dob lassan fordulni kezd.

Pásztor benyúl, a karja lever pár polcot, lever a mosdókagyló széléről egy poharat, fogkefék gurulnak szét a padlón, de szerencsére a ricsajra nem jön senki.

– Te ormóttan késnyél, hát nincs szemed?

Ja, valóban nincs a vaksikámnak...

Nem tetézzük tovább ezt az extrém ciki helyzetet, így is sokáig hallgathatom a morgós nemeket tőle. De ennyi nem elég, Pásztor megmarkolja a mosógép ajtaját, és egy rántással letépi.

Kiborulok a hideg csempére, bugyik mindenütt, víz csurog, én meg lihegek, mint egy angolna, amit rossz helyre dugtak be.

Pásztor benéz a vaksi fejével, aztán meglátja a bugyikat körülöttem és az egész helyzetet.

– Nem... – mondja Pásztor. Most már tényleg beszél. És bosszús. A kisujja begörbítve és ott van a székláb az aszott húsa közé szorítva. – Nem! – mondja újra, mélyebb, farecsegős hangon.

– Esküszöm, csapda volt! – próbálkozom, miközben a víz lassan bokáig ér.

Pásztor hosszasan néz rám, aztán felvesz egy csíkos darabot, két ujjal.

– Nem... – kezdi.

– Ne! – csattanok fel. – Egy szó se! Soha nem történt meg!

Pásztor visszadobja a bugyit. Elfordítja az arcát az ablaknyílástól, kihúzza a karját, és ahogy megy, magával viszi a fürdőszoba csendjét.

Egyedül maradok. Vizesen. Szégyenben. Felnézek a plafonra.

– Megmentettél – mondom halkán. – Ezt... ezt felírom neked. Újra.

A mosógép úgy pittyen egyet, mintha nevetne rajtam.

Gyorsan eltűnök, mielőtt Bori vagy a retróbugyis anyukája jönne ki tudja, hány perc múlva, és azon gondolkodna, miért van egy hiányzó ablak, egy mosógépajtó a padlón és tizenkét bugyi a kádba bedobálva, és miért búzlik a fürdőszoba a pokol tüzétől.

Odakint Pásztor már vár. Nem néz rám.

– Nem! – mondja.

– Soha – hazudom.

DECEMBER 17.

DAZ D
- Szeretettel a nagytól -

– Ne feledd, legyen harmincöt centi hosszú, három és fél centi vastag, egy hajszálnyival sem más milyenebb, és miközben faragod, gondoldj a fára, ami az ágát adta. Tiszteld a fát. Tiszteld a fát!

Úgy ültem fel az ágyban, mintha a hideg végigkarmolt volna műkörmökkel a gerincem mentén. Adom, teljesen adom az érzést, mert ennyire nem jött rám a para akkor sem, amikor elkezdtek Zsókéval darálni az AZ sori már kijött részeit. A homlokomra tapadt a hajam, a szívem ezerrel nyomta a dobszólót. A nagyanyámmal álmodtam. Közölte, hogy nekem be kell szereznem egy hozzávalót. Egy mágikus, nagyon fontos hozzávalót egy széklábhhoz.

Creepy volt, a franc essen bele!

Visszadőltem a párnára, végigpörgettem a friss híreket, majd rányomtam Zsóka üzijére.

Láttam, hogy fent vagy, miért nem írsz?

Nem értem a csajokat. Kell egy kis élet nélkülük is, mert akár egy idióta állandóan megyek utána, mint egy kóbor kiskutya. Este rajzoltam, ez az én titkos hobbim. Szétcikiznének, hogy milyen művészlélek vagyok, ha ki merném nyögni nyilvánosan.

Háromnegyed négy. El kell mennem az erdőbe. Komolyan olyan volt, mintha a Messenger pittyezne, csak nem a telón, hanem a fejemben, hogy: tesó, indulni kéne.

Mégis, hova? Csak annyi volt meg, hogy szükségem van egy darab akácfára, nem is akármilyenre. Akácfa van annyi, mint a szemét. Miért nem jó az, ha letörök egy random ágat?

Nem tudtam kiűzni a gondolatokat a fejemből, bárhogy próbáltam. Felkeltem és fogmosás közben rákerestem az akácfára. Teljesen őszintén nem értettem, hogy miért éppen az kellene, és azt sem értettem, miért éppen a nagyanyám üzent ilyen elcseszett dolgokat.

Főleg ez a nagy. A kattant nagy. Anyám így hívta mindig apám anyját. Szinte alig volt emlékem róla, igaz, azok a mai napig megmaradtak színesnek és szagosnak és kellemesnek. Ez pont nem olyasmi, amit elárulnék otthon, mert anyám mindent gyűlölt, ami apámhoz köthető.

Ez van, ha a szüleid idióták.

Essünk túl rajta!

Kiosontam a tömbházból, olyan csendesen, hogy a földszinten lakó Rózsika néni bichon démontüncikéje se hallja meg, aztán már nyúltam is a dzsekim zsebe felé, ahol a – nem annyira – dugicigimet tartottam.

Beletapostam a nedves falevelekbe a cigicsikket, miközben kiköhögtem a fél tüdőt a hidegbe. Legalább most nem bukom le, és nem kell halljam anyám káromását fél reggel, hogy már megint cigizek. Ez van, muter, engedd el!

Amikor felkel, azt fogja gondolni, hogy hamarabb bementem a suliba, és annyira vészesen nem is rossz az elképzelése.

Hajnali négykor a város szélén a látóhatár olyan, mint egy vékony fátyollal letakart régi, bűdös festmény: semmi mozgás, csak a szürkeség, amibe beleszórt valaki egy csipetnyi savanyú szarszaggal kevert falusi kéményfüstöt. Az erdő felé vonszoltam magam, a mobilommal világítottam meg a retyvába elveszett bicikliutat. Cuppogott a csukám a sárban, a talpa oldalrésze, ahová Zsóka tegnap a szünetben egy Grincs figurát rajzolt, már ki se látszott. Nem kellett agyaljak azon, hogy Zsóka és a banda a suliban tuti szétszednének ezért:

– *Bro, te meg mit kerestél az erdőben hajnalban?*

Nem nyöghetem be, hogy egy random széklábhöz kerestem akácfát, mert éjjel álmomban azt mondta a régen halott nagyanyám. Tuti út lenne a sárga házba.

Mint valami perfekt horrorban, ahol ezerrel nyomják a füstgépet a forgatás alatt, úgy nyelt el a köd a susnyás szélén. Hömpölygött, akár egy lassú, álmos lény; nem sietett sehová, mert tudta, nem szaladok el, meg amúgy is, a sár lassan a cipőfűzőmig ért. A köd bőven ráért felfalni. És ott volt az az illat az édes rohadásszag mellett, az akácé.

Mintha egész életemben a fát szipóztam volna, pontosan tudtam, mit érzek. A fa kesernyés, mégis édes szaga, amitől egyszerre lett kedvem mély levegőt venni és fintorogni is. Azt mondta a nagymama, az akác olyan, mint az én elbaszott kis lelkem: sokat kibír, de nem szelíd. Hát ja, ezt aláírom, úgy passzol hozzám minden elcseszett tulajdonsága, ahogy kell.

Mentem előre, néha a cipőm besüppedt a sárba cipőfűzőig, néha valami gyanús ropogás hallatszott mellettem. Talán más is megszállottan mászkált hajnalban a határban... vagy valami. De aztán megláttam.

A bozótossal körbevett tisztás közepén ott állt az a fa. Az akác. Nem mintha ne lenne akác mindenütt is, de nekem egyik se tűnt túl szimpatikusnak. Viszont ez az egy úgy nézett ki, mintha a Hogwarts Legacy díszletéből került volna ki, és egy boszorkány bármikor előmászhatna mögüle. Volt benne valami tök menő. Ósinek, torznak, hatalmasnak tűnt, olyan törzssel, amit az idő meg a szél együtt rajzolt görbévé.

Le kellett tapizzam, mint Zsóka seggét. Oké, ez sokkal másabb volt, nem vagyok ennyire perverz, de a készítés teljesen ugyanolyan erősnek tűnt. Amint a tenyeremet ráhelyeztem, nem törődtem a szűrős tüskékkel. Úgy éreztem, mintha valami halvány, rég elfeledett dobogás hullámszára végig a fakérgen. A fa nem beszélt. A fák sosem beszélnek. De az ember mégis érti a természetet néha, ha a természet is úgy akarja, és ezen a napon nagyon akartam valami

különlegesen hinni. Be akartam szívni a lényét, hogy később életre kelthessem a papíron.

Aztán mintha dobbant volna, de lehet, hogy ezt csak beképzelttem, mintha az agyam még pluszba rápakolt volna az élményre. Vagy nem. Ki tudja?

– Csá, vénember! – köszöntem a fának, mert nem akartam úgy tenni, mintha normális lenne hajnalok hajnalán fákat taperolni kint a susnyásban egy álom miatt, majd a fogaim közé haraptam a mobilom, hogy úgy világítsak.

Kiválasztottam egy megfelelő vastagságú ágat, és elővettem a pillangókésem. Nem éppen nyers fa nyesztelésére találták ki, hanem gyors belezésre az esti buszmegben, de jobb eszköz nélkül be kellett érjem ezzel. Sosem volt, igen hamar lelépett apám nem egy ezermester, hogy mindenhez tartson egy szerszámot a spájzban, mivel nem létezik.

Karistolni kezdtem a pengével a kérget egy nagyobb tüske mellett, és közben rájöttem, hogy van még egy dolog, amihez nem értek. Az a fa. És mégis, a friss akác illata olyan erős volt, hogy kicsit megszedültem tőle – azt írta a Google, a levele mérgező, de a virága gyógyító. Tipikus kettősség. Mint én: egyszerre kedves és rohadék.

Miközben nekifeszülve a szúrós-rücskös törzsnek vágtam az ágat, visszanyeltem a fogaim közt majdnem kicsorduló nyálat. A mobilom tocsogott már. Kellett volna hozni egy fejlámpát. Nem mintha annyi lenne belőle otthon.

Rám tört a hányinger, és inkább ledobtam a hátizsákom a nedves avarba, majd ráköptem a telót. Egy pillanatra sem engedtem el az ágat. Téptem a késemmel a fát. Az őszi levelek susogása néha úgy csengett, mint a halk nevetés, máskor pedig mint egy sóhaj. A fa mintha beszélt volna hozzám – nyilván nem szavakkal, inkább kiskoromból feltámadt érzésekkel. A zombiérzésekben egyszerre volt

benne a nagyanyám ölelésének melegség és óvatosságra intő keserűség, mint mikor az ajtóban régen azt mondogatta búcsúkor, hogy vigyázzak magamra.

Hát szoktam, nem?

Üzit zizegetett a kurva telefon és közben elsötétült, majd villant a képernyő. Hajnali fél hat, és pont ilyenkor szokott Zsóka kikelni az ágyból, hogy szerinte szépet sminkeljen magából. Az egész tortúra alig egyórás maraton, nekem pedig öt percig se tartana lenyalogatni a szájfényét, ha végre eljutnánk oda, hogy engedne egy kis puszikát.

De nem, bevágott félig-meddig friendzoneba, majd talán egyszer megérti, nekem ő a minden. Meg ez ilyen változó dolog, mert most valaki mást chrussol. Hallottam mástól.

Újra villant a képernyő, aztán eltűnt a fény; álltam a sötétben az akác ágát szorongatva, mint valami nem normális holdkóros. Azt se tudtam, merre vagyok arccal kint a határban, de jó is ez így. Ebben a pillanatban az ág megkönnyebbülten reccsent le a kezembe. Ahogy lefele húztam vágás közben, az utolsó szálkák letörtek. Szép nagy káresz.

– Fasz! Kösz, én léptem! – közöltem a fával, mert egyre hidegverősebb lett a szitu a sötétben. A hold is csak azért volt fent az égen, hogy a ködtől semmi se látszódjon belőle, és annyira lett világos tőle, hogy tisztességesen kivert a libabőr.

Na, de ez sem sokkal rosszabb szitu, mint a suliban vagy otthon helyt állni, ha anyám idegrendszerre bmondja az unalmast. A fa keménysége kicsit olyan volt, mint anno, amikor a nagyanyám azt mondogatta nekem: kemény vagy, mint a kád széle, olyan fajta, aki akkor is megcsinálja a dolgát, ha nem megy könnyen.

Lehajoltam a cuccaimért, és igyekeztem úgy összeszedni, mint aki nem piszkítja össze magát azonnal. A fadarabot bedobtam a tatyómba, és mielőtt kihúztam magam, a tisztás szélén, a fák között, egy pillanatra mintha árnyék mozdult volna az árnyékban. Valaki. Valami. De amikor odanéztem, csak az üres köd volt ott.

Úgy iszkoltam vissza a bicikliút felé, mint egy kislány, ha valaki jobban megnézi a buszon.

A sulis felé a faág átmelegített a táskán és a dzsekimen is, és néha mintha pulzált volna. Oké, ez már tényleg gyanúsán sárgaházás téma.

De valahogy... jólesett. Megnyugtatott. Mintha a fa kipulzált volna magából valamit, amit még nem értek, de majd egyszer kitisztul. Remélhetőleg. Mert azt már biztosan tudom: amiért ma az erdőbe mentem, az nem csak egy székláb volt, amit meg kell csinálnom. Valami oka volt az álomnak, és annak, hogy érzem a fát lüktetni a táskámon át.

Nem mellékesen, mintha odabent a mellkasomban valami ébredezni kezdene, alakítani, másmilyenné tenni. Erőssé. Nem ilyen közepszerűen Mátéssá.

Visszaírtam Zsókanak:

Lehet kések a suliból. Puszi!

Zsóka persze egész nap úgy viselkedett, mint aki megőrült, fél nap került, majd amikor sulis után beültünk a buszmeggel szembeni pékségbe a szokásos, pénteki szórakozásként benyomni a bandával valamit ebédre, úgy rám cuppant, mint még soha. Megfogta a kezemet és az ölembe ült.

– Menjetek szobára! – öklendezte Peti, de közben összepacsiztak a másik cimbivel az asztal alatt. Vágtam, innentől nyert az ügy.

– Ma olyan más vagy – súgta Zsóka a fülemben. Nem tudtam, mire gondolhat, a cipőm koszos volt, a nadrágom

szára felakadt valahová a hajnali kaland közben, a vádlimat égette az akácág a táskám mélyén, és miközben egy lány ült az ölemben, minden erőmmel arra kellett koncentrálnom, hogy ne érezze meg az érdeklődő alsóbb régióim miatt, hogy mennyire izgulok.

Rántottam egyet a vállamon, hogy megmutassam, mennyire laza vagyok.

– Sötét suttyó volt mindig, ma még sötétebb vagy, haver – röhögte Csabi, szó szerint tele szájjal. A kiflijéről a mákszemek a csámcsogása közben szanaszét gurultak az asztalon, és ott, azon a ponton megszűnt teljesen a külvilág: el kellett kapnom a mákszemeket. Meg kellett fogynom mindegyiket, hogy pontosan tudjam, mennyi volt.

Ha nem teszem, nem is tudom, mi történne.

1, 5, 9..., aztán a tekintetem végigszaladt Csaba szétnyammogott kiflijén. 10, 11...

Összesen negyvenhét mákszem.

Nem vette senki észre az ámokfutásom. Ugyanúgy ment tovább minden, csak én nem értettem. Minden egyre parább lett.

* * * * *

Ha azt hittem, a székláb-faragás utáni vágy vagy a mákszámolás volt a legfurább dolog, ami valaha történt velem, akkor az élet szerette volna megmutatni, hogy *tesó, nem, még csak most kezdtiük...*

Mielőtt a nap lebukott a látóhatár peremén a magas, tízemeletes tömbházak felett, a felhők olyan girbegurbákká váltak, mintha valaki rest kézzel rajzolta volna őket. Kicsivel később a köd ellepte a várost, felkúszott egészen az ablakom alá, márpedig ez a hatodik emeletről beszélve igen nagy szó. Estére már gyanakodtam rá, hogy ez mennyire

természetellenes, de magát a gondolatot könnyedén elhessegettem, amikor megtudtam, hogy anyám zöld utat adott Zsóka italtvós terveinek. Titkon abban reménykedtem egészen napnyugtáig, hogy balfasz, szűz kisfiúként halok meg, és ez a gondolat igen tetszett. Félttem. Sokszor gondoltam rá, mi lenne, ha Zsóka megengedné, hogy megcsókoljam végre, de nem mertem gondolni arra, mi lesz, ha egyszer mellette kell aludnom. Úgy képzeltem, mint egy kinnal teli, lángoló, személyesen nekem szóló pokolbugyrot.

Zsóka tehát jött, látott, és kihisztizte az éjszakát. Ezt nagy szóként szokták kezelni modern tinifilmekben is, hát még itt, a valóságban, ahol mindenki jobban tudja rólad, hogy kivel, merre mész, mint te magad, és mindenkinek megvan a maga véleménye a gyerekekről, akik korán érnek. De nem volt bennem semmi felnőttés szándék, és ahogy láttam Zsóka hasonlóan aggódó fejét, benne sem. A felnőttek szintén nem gondolták túl; az ő ősei semennyire, anyám azt mondta, „maradhat”, és hümmögött valamit a vendégtörülközőkről, én pedig úgy izzadtam, mintha lefutottam volna a maratont a Góbi sivatagban. Zsóka viszont teljesen nyugodtan mosolygott. Ő mindig olyan volt, mint egy könnyű fény, ami a legködösebb erdőben is utat tör a fák lombajai közt. Vinnem kellett volna magammal hajnalban lámpásnak. Egyszerre tartottam idegesítőnek és gyönyörűnek a szobám közepén ácsorogva.

– Mi ez? – kérdezte, amikor meglátta a polcon a jövőbeli széklábat.

– Egy ág, hajnalban szereztem meg.

– Szerzed? – emelte fel a szemöldökét.

– Mert kellett. Volt egy álmom... egy hang... egy ösztön... mondjuk azt, hogy valami nagyon nem hagyott békén.

– Tök creepy, de amúgy tök szép – mondta teljes komolysággal, és az ujjai végigsimítottak az akáccon.

Na, ott volt az éjszaka első pillanata, amikor tudtam, hogy elkezdtem megkattanni. Észre sem vettem először, de mikor Zsóka ismét hozzáért, az ág mintha halkat koppant volna a polcon. Nem mozdult, és mégis valami megremegett a levegőben. Mint, amikor a nagyanyám régi tévéjén, éjjel két csatorna közt olyan fehér zizegés jön, mintha kísértetek próbálnának ebbe a dimenzióba kiabálni.

Zsóka persze semmit nem vett észre ebből.

Este tízkor már a takaró alatt feküdtünk, a lába meleg volt az enyém mellett, és olyan ideges voltam, hogy a pulzusom egy komplett, végtelenített dobszólót nyomott. Ő a telóján még a TikTokot görgette, én a plafont bámultam, mint aki attól fél, hogy a felső szomszéd onnan köszön be.

– Mi van? – kérdezte félmosollyal, felém fordulva. Soha nem láttam ennél szebbnek. Rózsaszín alapon fehér pöttyös pizsamát hozott magával, a haja kissé kócos lett, a szája vaskosabb, és tetszett, hogy lemosta a festett szemöldökét.

– Semmi – feleltem szűkszavúan, majd hozzátettem: – Csak a fura nap.

– Aha. Te vagy fura – nevetett, aztán fél perc múlva már el is aludt, mintha minden éjjel az én ágyamban nyúlna el.

Ott feküdtem mellette, és próbáltam megnyugodni. Mert hiába volt minden olyan gyerekesen naiv, a testem körül a levegő valamiért remegett körülöttem. Nem tudom, mennyi idő telt el. Tíz perc? Egy óra? A falióra kattogása nyugtatóan a semmibe röptetett, majdnem elaludtam én is, de aztán újra történt. Az akácág a polcon halkan koppant.

De most tényleg, nem csak a képzeletem.

Felültem. Kapkodva fordultam oda. Zsóka békésen aludt, velem szembe fordulva, mint egy védtelen kismadár.

Az akácból füst szivárgott. Nem sok, nem olyan, hogy kirohanjak egy pohár vízért, csak egy vékony, alig látható, fehér csík szaladt a plafon felé, ami azonnal eloszlott.

– Mi a...?

A szívem olyan hevesen vert, hogy Zsóka hallotta volna, ha nem alszik.. És akkor – egyszerre – minden nesz felerősödött. A fal repedései mögötti kis hangok, a padlófa lélegzése, a tömbház távoli roppanásai, a többi lakó neszei, mintha egy hangszórót tekert volna fel valaki a koponyámban. Közben, mintha valami figyelt volna. Mint mikor anyám igyekszik lyukat égetni a tekintetével a koponyámba, csak ez épp nem szemekből jött, hanem levegőből, a házból, magából az éjszakából.

A hátamon a jeges libabőr olyan gyorsan futott fel, mint a macska, amelyik megriad a saját árnyékától.

Megfogtam az ágat.

Meleg volt, nem tűzforró, csak éppen annyira, mint amikor nyáron a nap megmelegít egy kavicsot. Élt. Nem úgy, mint valami Disney-meséből a csodafa. Nem beszélt, nem mozdult.

Csak válaszolt a gondolataimra.

Ahogy megérintettem, egy kép villant be. Hirtelen, gyorsan, mint amikor sztorit pörgetsz át az Instán:

Valaki az erdő mélyén állt. Magas, vékony alak. Olyan ismerős volt a körvonala, hogy megfájdult a mellkasom, de nem tudtam felidézni, ki lehet az. Az akácfa ott volt mögötte – ugyanaz, amiről levágtam az ágat. És az alak mintha felém fordult volna. Elkaptam a kezem, és ekkor a kép eltűnt.

Zsóka mocorgott, de nem ébredt fel.

– Nyugi... – mondtam neki halkán, bár magamat próbáltam inkább megnyugtatni.

Leültem a földre, háttal az ágynak, és néztem a fát. Ez biztos valami kamasz-idegösszeomlás, amiért itt alszik nálam.

De a fa... figyel. A szobában minden árnyék pontosabb lett. A levegő élesebb. A félhomály halkabb. Most kell megcsinálnom azt a széklábat.

Odakúsztam a padlón az ágy végéhez dobott táskámért, a zsebemben szoktam tartani a kést. Azért kaptam, hogy ha este odakint mászkálok, anyám biztonságban tudjon. De erre a célra is megtette.

Faragni kezdtem. A kés csusszant, csusszant, néha megmakacsolta magát az anyag, máskor olyan könnyen engedte magát, mintha örülne, hogy végre valaki hozzányúl. A forgács spirálokban hullott alá, olyan szépen, hogy akár Insta-reelt is csinálhattam volna róla, ha ez nem lett volna annyira furcsa. Közben valahogy megnyugodtam. A zenés, pörgős gondolatok eltűntek a fejből, és helyettük valami lassú, ringató belső ritmus jött elő. Mint mikor a nagyanyám a régmúltról mesélt. Annyira megkopott, mégis, könnyedén fel tudtam idézni.

Boszorkányos dolgokról szóltak a történetei.

– Akácok vagyunk, Mátékám – hallottam a hangját, mintha itt ülne velem szemben a padlón. – Nem vagyunk szelídek. Kemények vagyunk, sokat túrtünk és hallhattunk. A szú kerül minket, a vihar nem bánt, mert tudja Isten odafent, hogy nem adjuk meg magunkat.

A pillangókésem pengéje újra és újra lehúzott egy vékony spirált. Minden mozdulatom olyan volt, mintha a saját lelkeket hántanám rétegről rétegre, míg el nem értem a nyers, fényes, fehér magot.

Nem méricskéltem, nem számoltam, nem igazítottam számokhoz, de amikor a kezemben tartottam a kész darabot,

biztos lettem benne, egy hajszálnyit sem tévedtem, mint ahogyan a nagyanyám kérte.

A fa még meleg volt, mintha élne, mintha emlékezne, de már nem emlékeztett a rücskös-szűrös faágra. Hengeres lett, szépen faragott. A ceruza nem tudom, miként került már a kezembe, de a hajnali derengés és Zsóka mocorgása ébresztett rá, hogy a grafittal addig húztam a vonalakat, míg megelevenedett a fehér fán a magas, sötét alak.

Az álmoság ólomsúlyként telepedett rám. Elvégeztem a munkát.

És ahogy visszafeküdtem Zsóka mellé, még mindig éreztem a fa melegét a tenyerembe. A szobában ott bujkált még a vibrálás, azonban már nem félelemmel töltött el. Otthonosan kellemessé vált.

* * * * *

Szombaton estére már Zsóka hazament. Megkönnyebbültem, mert nem biztos, hogy kibírtam volna egy újabb hajnalt egy kellemetlen baleset nélkül. Kényelmetlen volt a közelsége, mert a testem nagyon odavolt az ötlettől, hogy fekszik valaki mellettem. Szerencsére a szülei nem engedték volna két estén át. Anyám nem mondott semmit, csak lesett, túlon túl gyanakodva.

A székláb a szobámban várta, hogy csináljak vele valamit. A gondolat, hogy ott van és létezik, válaszol, érez, valahogy túl sok volt.

Tudom, hogy azt akarta mondani, olyan vagyok, mint a kattantnak hitt nagyanyám. Hogy több van bennem, hiszen érzem a fát, a világot, egyre több rezdülést és hangot.

Nem akartam egy szereplő lenni, mint a boszorkányok a történeteiben.

Legalábbis még nem. Nem tudnám összeegyeztetni még önmagammal.

Ezért azt gondoltam: talán, ha visszaviszem és leteszem valahova, ahol a világ régóta szentként lélegzik, akkor az a valami, ami hozzám tapadt, majd leperreg rólam, mint az ablaküvegről az eső.

Éjfél előtt tíz perccel, abban a pillanatban, ahogy anyám csendes horkolásba kezdve elaludt a szomszéd szobában, kilopóztam a házból.

A köd mindent belepett. Olyan sűrűn, hogy azt hittem, ha kinyújtom a kezem, el tudom tolni magam elől, mint a függönyt. A lámpatestek világát is elnyelte, csak kis, halovány, sárga gömbök maradtak, mintha egy másik valóságból világítanának át.

A széklábat a hónom alatt vittem, és minden lépésem visszhangzott, csak hogy halálra idegesítsen.

A főtérre érve még hidegebb lett. Ahogy kiléptem a köd belső sávjából, a templom rajzolódott ki előttem: egy nagy, fekete tömb. Nem láttam fel a keresztig, de már a fal körvonalát sem láttam tisztán. Minden elmosódott, mint egy akvarell, amit valaki túl nedves ecsettel festett. A lépcsők előtt álltam meg. Meg kellett győzőnöm magam, hogy felmegyek.

Nem is tudom, miért pont ide akartam tenni a széklábat.

A boszorkányok nem égnek el a templomok közelében?

Felértem az első fokra, és a köd mögöttem lassan mozdult, mintha követne.

A széklábat óvatosan tettem le a hideg kőre. Furcsa érzés kísért: mintha valami láthatatlan húrt elvágna valaki a mellkasomban. Egy pillanatra megszűnt a levegő, aztán hirtelen visszatért, és nagyot kellett szívnom, nehogy összeesek. A fa ott hevert előttem, egy egyszerű székláb, vagy bármi, attól függ, mit akar az ember belelátni. A felülete

sima volt, fehéren világított a szürkességben. Mintha várna valamire, és a fa fehérje lenne a jelzőfény.

– Köszí... vagy... bocsí... Mindegy – motyogtam magam elé. Nem tudtam, mi lenne az udvarias egy búvós széklábbal szemben.

Sarkon fordultam. Az volt a tervem, hogy egyszerűen hazamegyek, közben rágyújtok, majd alszom, és másnap minden normális lesz. De a lépcső alján valami megállított. A köd a templom előtt lassú örvénybe rendeződött, mintha valaki nagy, hideg kézzel kavarná fel. A székláb körül kezdett összesűrűsödni. Olyan volt, mint amit egy színpadi füstgép okád ki magából, csak sokkal misztikusabb, aztán a köd közepén *valami* formálódni kezdett. Először csak egy folt, aztán egy körvonal, majd egy alak.

Magas volt. Vékony. Pont olyan, mint az a körvonal szerű látomás az előző éjszakáról, mint a rajz a fán. Minden porcikám megremegett. Az árnyalak lassan lehajolt a székláb fölé, de nem érintette meg, a fa mégis reagált. Egy pillanatra halvány, nagyon finom fény futott végig rajta. Szinte ezüstös, mint amikor a holdfény találkozik egy pocsolya vizével.

Az árnyalak a fadarabot felvéve kiegyenesedett, és ahogy felemelte a fát, a köd mintha tiszteletből hátrált volna.

Aztán... eltűnt.

Nem úgy, mint a filmekben, ahol elhúzzák a díszletet, majd vágnak a szalagon, és megtörténik a műanyag varázs, hanem mintha soha ott sem lett volna.

Végleg.

Ott maradtam üres mellkassal. Nem jó ez így!

Lassan elindultam lefelé. A köd megnyílt előttem, mintha utat akarna adni. Hazafele vettem az irányt, és remegő gyomorral néztem magam elé.

Valami végérvényesen megváltozott, és ez nem a történet vége.

Ez az este lett – a nagyanyámtól örökölt boszorkányságom tudatában – új életem első estéje.

EZ ÉJJEL NINCS MUNKA

- Pásztor és Samu kalandjai -

A gyóntatófülke belülről kisebb, mint kényelmes lenne. A fa sötétre van dörzsölve, hazug imák és idegenek aromája kavarodik ínycsiklandó eleggyé a füst, a gyertya és a régi gyónások verejtékének szagával. Papi már ott ül, amikor benyitok. Nem néz fel azonnal. Az ujjai egy műanyag rózsafüzéren járnak végig, de nem imádkozik. Csak vár.

Oldalazva lépek be, a hónom alatt egy deszkadarab, a másik kezemben botok. Nem tetszik a kerti budi a templom közepén, mert hiába vagyok apró, a vállam nekiütődik a falnak, a csípőm kilóg, a farkam idegesen csapódik a padlóhoz.

– Hoztunk dolgokat – lököm oda köszönés helyett. Ma nem vagyok hajbókolós hangulatban. Nem számítottam ennyi problémára az istenverte Lucaszék-projektben kapcsolatban.

A fülke megreccsen, ahogy az apácarács túloldalán Papper megigazítja a combjára tekert ördögfarkát.

Pásztor próbál bepréselődni, de úgyse fog sikerrel járni.

Nem szólt egy ideje. Egyszerűen jött ma este is utánam, hiába nem hívtam. A fa panaszosan nyikordul, amikor a vállával benyomja az ajtót, a tér beszűkül, mintha maga Jézi is megbánta volna, hogy világra született. Egyébként is nagy

mágus volt életében a szakállas. Pásztor egyik keze kívül marad, az ujjai fehéren szorítják a gyóntató ToiToi oldalát.

Papi végre felnéz.

A szeme fekete, mélyebb, mint egy embernek lenne. A reverenda alatt valami régi, ördögi tartás feszül, amit sem az évek, sem az imák nem voltak képesek megtörni. Az ördög mindig ördög marad.

– Ne ülj le – mondja nyugodtan. – Túl ironikus lenne.

Elvigyorodom és leteszem a cuccot a padlóra. Egy kicsit még érzem a lopás izgalmát az ujjaimban. Judit, ha tudná, hogy a szajrét az ágyunk alatt tartottam, biztos tényleg kiherélne, nem csak ígéretné állandóan.

Pedig micsoda kínzás lenne az!

– Majdnem minden itt van.

Papi csak egy pillantást vet a darabokra, és nem nyúl hozzájuk.

Pásztor ekkor megmozdul, és az első széklábat előretolja, amennyire a fülke engedi.

– Nem? – A kérdése súlyként nehezedik a templom temetőcsendjére.

Papi sóhajtva, a szemét forgatva teszi le a made in china rózsafüzért. Bármit is gyónt vele, haláltuti, hogy Isten nem hallotta meg.

– Azért, mert ha nem én csinálom meg a Luca széket, akkor valaki más fogja – kis szünetet tartott –, és az nem jó.

Felvonom a szemöldököm, miközben a testem előrebillen az érdeklődéstől.

– Nem jók a boszúk?

– Pontosan. – Papi közelebb hajol a rácshoz. – A köd boszorkánya nem áll meg a kísértésnél. Most még csak súg nekik. Apró gondolatokat, kételyeket. „Mi van, ha nem vagy elég?” „Mi van, ha gyorsabban is lehetne?” De ha nem kapja meg, amit akar...

Pásztor árnyéka megmozdul a fülkében.

– Jön az örület – mondja Papi halkán. – Szép lassan. A segítő boszorkányok követik a diliházba és a halálba azokat az együgyűeket, akik eddig bedőltek a ködnek. Jön egy-egy rossz döntés, egy túl erős főzet, egy aprócska sötét kis varázs. És már nem lesznek ugyanazok.

Nyelek egyet az elborzadás okozta izgalomtól.

– És te honnan tudod ezt ilyen pontosan? – Papi úgy vigyorodik el, mint egy démon.

– Én kezdtem el terjeszteni a boszik kis hímezős szakkörében, hogy szükség van a székre – vonja meg a vállát. – Kellett nekik egy irány, hogy idetaláljanak, de ne vakon.

Csend tölti be a teret, ahogy Pásztor lassan lélegzik. Beszívja, kifújja a levegőt, de nem elég a relaxáló hadművelet, mert a gyóntatófa recseg az XXL-es manikűrje alatt. Pásztor lassan előrébb hajol.

– Nem.

Papi most már egyenesen ránéz.

– Mert az ördög soha nem szűnik meg ördögnek lenni – mondja csendesen, miközben a tekintete a széklábon időzik. – Csak megtanulja, mire használja az ösztöneit.

– Nem...

– A Luca szék nem csak megmutat – bök egy ujjával a halántékára. – Emlékszik, rétegeket tart meg minden

boszorkányból, minden valaha kimondott varázs benne van. Ha ráállok, hallok mindent attól az embertől, aki előttem áll, mindent, amit valaha gondolt.

Tetszik az ötlet nekem is, szó se róla, hogy mindezt a szelet a magam vitorlájába fogjam.

– Gyónás. Nem túl önkéntes, de gondolom, megvan a napi keret.

Papi vigyorog, mint aki cinkosára lelt bennem, és kilép a rács túloldaláról. Egyből tágasabbnak érződik a tér.

– Nem – teszi hozzá Pásztor. Valóban nem, én sem hiszek el mindent egy ilyesfajta szélhámos, álrühás ördögnek, mint ez.

– Nem – bólintok komoran felé. Nagyon nem.

DECEMBER 18.

SZET
- A tölgyfa titka -

Visszatértem. Jelet kaptam egy borongós, november végi éjszakán: valami elszabadult, visszatért, és a szülővárosomnak szüksége van rám. Mindig így kezdődik. Egy apró repedéssel a világ felszínén, valamilyen jelentéktelennek tűnő mondattal, ami az átlagember szemében csupán hiba a papíron.

A helyi újság hirdetésrovatában bukkantam rá a hímzőkörös boszik kódjára:

A toronyóra leesett, gonosz lélek megjelent.

A mondat úgy hasított belém, mintha valaki belülről cibálta volna meg a lelkemet. A fekete BlackBerry-m kijelzője pedig – amely soha, de soha nem hibázott – egyszer csak zöld fényel kezdett pulzálni. A zöld mindig a változás, az ősi erő jele. Tudtam: nincs több mellébeszélés.

A kiadómnak szoltam, hogy decemberre szabadságot veszek ki. Persze nem örültek; év végi hajtás, határidők, rovatok. De engem már régen nem érdekeltek az ilyen dolgok, ha hív a sötétség.

Erik, a száguldó deszka viszont boldog volt. Még meg is rezdült alattam, amikor kiléptem vele az erkélyre – mintha egy kutya csóválná a farkát, örülve, hogy végre hosszabb útra viszem. A következő pillanatban már suhantunk is a hideg levegőben, a város pedig egyre kisebb lett alattunk, aztán újra nagyobb, ahogy közeledtünk a gyökereimhez.

Megérkezésem pillanatában éreztem a jelenlétét. A sötétségét.

Nem azt a klasszikus, látványos gonoszt, amely ordítva ront be az ablakon, hanem a sunyit, a résnyire nyitott ajtón beszivárgót. A lelket megeszi, de a test még mosolyog. Ez a fajta a legveszélyesebb.

Flóra, a szomszédasszony – lassan kilencven éves, de a hangja eddig mindig tisztán csengett – most remegve mesélt:

– Aki jó volt, aki egész életében adott, az egyik napról a másikra fősvényé vált... csak ül és számol...

Flóra könnyei patakokban folytak, és a hangjából kihallatszott valami ősi rettegés.

A gyermekeket védelmező Ida néni állítólag átkozódni kezdett, és most apró grincseknek nevezi a környék kicsinyeit.

A hentes, aki eddig szalámival ajándékozta a rászorulókat, kaján vigyorral közölte: holnaptól emberhús lesz a pultban.

És Lajos atya... ő gyertyát fogva, rekedt hangon középkori szelleműző mondókákat ismételt, de a hite is kevésnek tűnt. A fény nem akart tisztulni a kezében, csak vibrált, mint egy beteg csillag.

A köd rátelepedett a városra, mintha valaki rárántott volna rá egy óriási lepedőt. Ahogy Erik lassított a város túlsó határnál, egy őzbak futott át előttünk. Megállt, rám nézett. A szemében olyan tiszta, emberi félelem volt, hogy beléhasított a felismerés:

Ha bemész, megöl téged is.

De nem fordulhattam vissza. Nem most.

Hogy mióta vagyok boszorkány?

Mióta az eszemet tudom. Soha nem a rombolást kerestem, mindig a rendet, az egyensúlyt. Újságíró lettem, mert így segíthettem: előre jeleztem dolgokat, amiket boszorkányként láttam, de emberi nyelvre kellett fordítanom őket. Egyszerű jövődölésként adtam tovább.

Gyermekként is ilyen voltam. Ott volt például az öreg körtefa esete. Már nem termett, a szű teljesen belakott mindent. Tudtam, hogy bármelyik pillanatban kidőlhet. És amikor láttam, hogy a gyerekek vidáman lengenek a hintán, nem volt időm magyarázni.

– Nézzétek, ott jön a Mikulás!

Persze mindenki elszaladt, és a fa a következő másodpercben roppant össze.

Aznap született a *nyári Mikulás legendája*. Sosem mondtam el senkinek, hogy miért.

Rengeteg boszorkány van a mi kis hímzős szakkörünkben, és mindegyikünk őriz valamilyen fából készült tárgyat vagy képességet, amit átadhat egy új ágnek, és ha a megfelelő módon egymáshoz illesztjük őket, a gonosz lelket elő lehet csalogatni. És le lehet leplezni.

Az erő, ami most ébredt, évszázadok óta aludt. Valaki vagy valami felverte. Valaki, akinek célja van. Nem is kicsi: újra irányítani a világot.

Ahogy elhaladtam a temető mellett, az évszázados sírkövek remegtek, mintha síró hangokat visszhangoztak volna. Ilyet csak egyszer láttam korábban – amikor majdnem átvette a hatalmat a lidérckirály. Alig tudtuk megállítani.

Nálam is ott volt a saját tárgyam.

Egy darab az 1600-as évekből.

A magyar történelem egy apró, de annál varázslatosabb szelete: a magányos tölgy, amely egykor a magyar koronát őrizte. Egy beszélő, öreg kocsányos tölgy, aki csak a boszorkányoknak súgta meg az ősi titkokat. A korona őrzője az én ősöm volt.

A tölgy évszázadokon át figyelte a világot. Látott háborúkat, szerelmeket, árulásokat. Vidróczki a nevét is törzsébe véste – a fa még azt is megőrizte.

Végül azonban egy gonosz erő ráküldött egy szúcsaládot, és a tölgy kiszáradt. A harkályok próbáltak segíteni, de késő volt. Amikor meghalt, engem hívott magához. A lelke tovább él abban a darabban, amit most magamnál hordok. A szeme és a szája kirajzolódik a fán – és ha veszélyt érez, megszólal, ahogy most este is, amikor ezeket a sorokat írom.

– *Közel van, érzem. Csak amorf, nem ölt alakot.*

A többiek gondolatfoszlányait hallva, tudom, hogy a régi hagyomány szerint készítünk egy széket. A Luca-széket. Ha valaki rááll, a fa kapcsolódhat a lelkéhez.

Nekem kellett elkészítenem az egyik legfontosabb részt: egy összekötő elemet a tölgyfa darabjából, ami arra hivatott, hogy összekösse a boszorkányok erejét. Enélkül semmit sem ér, amit csinálnak.

Az én erőm ehhez való.

Kicsit formáztam, csiszoltam rajta. Ekkor ismét megszólalt a fa a kezem alatt:

– Azt tudod, ugye, hogy nagy áldozatot hozok? Utálom a mosdatlan banyaszagot.

– Jó, jó, egyszer ki fogod bírni – mondtam kedvesen, hátha elnyerem a végső bizalmát, majd elindultam, hogy a megbeszélte helyre vigyem a kész darabot.

Amit még el kell árulnom, az az, hogy ha a székre a lidérc leül, az öreg tölgy harapni fog. Nem kicsit, nagyot. Akkor pedig nem lesz menekvés.

DECEMBER 19.

PÁDÁR-CSERNUS VIVIEN
- A vihar -

Istennek Báránya, ki elveszed a világ bűneit, kegyelmezz minnekünk!
Istennek Báránya, ki elveszed a világ bűneit, hallgass meg minket!
Istennek Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmaazz minnekünk!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Valahol a tudatom mélyén visszhangzik Lajos atya litániája, de nem tudom elszakítani a tekintetemet a mennyezet freskójáról. Folyamatosan azon gondolkodom, mit szívhatott a festő alkotás közben, mert az élénk, vibráló színeket, az éles kontúrvonalakat bármelyik pop-art művész megirigyelhette volna. Hagyján lenne, ha csak művészileg kifogásolhatnám, de hiába pislogtam már vagy százszor, az angyalok vörös szarvai sehogyan sem akarnak eltűnni. Esküdni mernék, hogy korábban nem voltak ott. Emlékeznék rájuk, hiszen hetente elfoglalom a helyemet a középoltár mögötti második padsorban, és előszeretettel elemzem a fejem fölötti passió különböző stációit.

– *A szentmise véget ért, menjetek békével!*

– Istennek legyen hála! – kántálom a többiekkel, és keresztet vetek, mielőtt anyám mögött kilépnék a köddel borított templomkertbe.

Csak ketten vagyunk. Az apámat három esetben lehet Isten házába rángatni: esküvőkor, keresztelőkor és temetéskor. Olyankor felveszi az egyetlen öltönyét, kihúzza magát, és ájtatos fővel ül a legelső sorban, ahol mindenki jól láthatja, hogy a néhai gróf úr egyetlen itteni leszármazottja büszkén képviseli az egész családot. Az, hogy én is az ő nevét viselem, már nem számít, mert egyszer majd úgyis férjhez megyek, és hátat fogok fordítani a családomnak. Ugyanúgy, ahogy azt alig húsz éve tette anyám. Persze, azt elfelejtí az öreg, hogy miatta volt, ő szöktette meg a gazdag kereskedő

lányát. Tisztára olyan volt a románcuk, mint egy múlt századbeli Mikszáth-regény.

– Rózsikám! – szorítja meg anyám kezét az egyik szomszédasszonyunk. Igazság szerint jó pár ház választ el minket egymástól, de mifelénk a jószomszédság dívik. Mindenki mindenkinek a szomszédja ebben a városrészben. – Hogy vagytok? Ferit milyen régen láttam! De ugye az éjféli misén ő is csatlakozik hozzátok?

– Ha meghal valaki – motyogom, miközben a fekete lakkot ellenőrzöm a körmeimen. Bököt a nyakamba, hogy a köd kacag, de valószínűleg csak a kelleténél hangosabban mondhattam, hiszen a néni a vizenyős szemével bámul rám.

– Médea! Hogy megnőttél!

Rámeredek, mert az elmúlt egy hétben, mióta nem találkoztunk, egy centit sem nőttem. Valójában már jó egy éve elértem a végleges magasságomat.

– Csókolom, Teri néni! – köszönnék illedelmesen, de a néni közben elsápad, és a szeme hatalmasra kerekedik, mint aki most készül halálra ijedni. – Jól tetszik lenni? – aggodalmaskodom, mert az arca közben pipacsvörössé változik.

– Te! Te! Sátánfajzat! – hebegi rám mutatva, majd sajnálkozó arckifejezést küld anyám felé, és kámforrá válik.

– Mondtam, hogy legalább ilyenkor rejtse el a nyakláncodat! – sóhajt lemondóan anyám.

Az ezüst napkeresztet babrálom a nyakamban. Hála az égnek, hogy a pentagrammás gyűrűmet nem vette észre Teri néni. Akkor mi lett volna? Itt helyben szívrohamot kap?

A köd jókedvűen játszik a hajammal, de nem veszek róla tudomást.

– Mennem kell – mondom, miután az órám pittyen egyet.

– Hová? – lepődik meg úgy anyám, mintha nem tudná.

– Az árvaházba. – Azt már nem teszem hozzá, hogy sehová máshová nem szoktam eljárkálni, mert meglátom anyám arcán az átsuhanó árnyat.

– Vasárnap délben? – morogja rosszállóan, mire megvonom a vállam.

Utálja, ha odajárok. Úgy tartja, fájdalmas az apámnak, de fogadni mernék, hogy kettejük közül őt érinti rosszabbul, mert a nagyanyám arcmása virít az előcsarnokban, és anyám holtában is gyűlöli az anyósát. Csakhogy én a nagyanyám öröksége vagyok.

– Elviszlek – ajánlja fel, de a hangjában inkább sértettség bujkál, mint kedvesség.

A tízperces autótűt alatt nem szólalunk meg. Anya látványosan a vezetésre figyel, addig én a körmömet babrálom.

– Meddig maradsz? – kérdezi, miután leparkol egy kiszáradt fa tövében a családunk egykori kastélya előtt. A távoli épület körvonala alig látszódik a fehér ködben.

– Nem tudom, egy darabig – vonom meg a vállam, majd magyarázkodni kezdek, hátha elnézőbb lesz velem. – Segítek a konyhán, mesét olvasok a kicsiknek, játszom a nagyobbacsokkakkal. Majd valamikor hazaesem – teszem hozzá, mert semmi reakciót nem látok az arcán, így inkább kipattanok az autóból, amely azon nyomban továbbhajt.

Megborzongva a köd ölelésétől, felnézek a félköríves kovácsoltvas kapura. Régen a nevünk állt rajta cirádás betűkkel: Réthy, de már réges-régen leestek a betűk, és később sem pótolták őket.

A kiskapun át közelítem meg a főépület bejáratát.

A kertben néhány gyerek játszik. Ahogy meglátnak, felém integetnek, én visszaintek, majd ők folytatják a játékot, ahogy én is az utam.

Az aulában nincs melegebb, mint a templomban volt, viszont jóval világosabb van a hatalmas ablakoknak hála. Gyerekszivajra számítok, de síri csend honol. Fülelek, hátha meghallom az olyan jól ismert, vékony kacagásukat vagy a nevelők kedves, halk hangját, de semmi, így a konyha felé veszem az irányt. Messziről sült alma finom illatát érzem, és valóban, nem csalódom: Mária néni éppen egy tepsi almáspitét húz ki a sütőből.

– Médikém! – kiált fel széles mosollyal, ahogy meglát. – Már azt hittük, nem is jössz!

– Lajos atya kissé elhúzta a szentmisét – sütöm le egy pillanatra a szememet. – Hol vannak a gyerekek? Néhányukat láttam az udvaron, de a többiek?

– A hátsó épületben vannak, készülnek a karácsonyra. Szerintem éppen széket faragnak.

Nem kérdezem meg, milyen széket, pontosan tudom, mire készülnek. Minden évben megfaragják Luca napjára, és odaadják Lajos atyának, hogy valamelyik srác ráálljon. Akaratlanul is elmosolyodom ezen, hiszen amilyen balgák, akkor sem vennének észre minket, ha ténylegesen piros szarvat növesztenénk. Bár most...

Átlátszó ürüggyel elköszönök, és elindulok a gyerekek után, a valaha volt istálló felé egy kihalt folyosón, ahonnan a könyvtár is nyílik. Ahogy elhaladok mellette, kivágódik a kétszárnyú ajtaja.

– Médiiii! – Mielőtt feleszmélhetnék, már a karjaimban ujjong a hétéves Ánya.

Magamhoz szorítom, a levegőben megforgatom, mire gurgulázva felkacag.

– Mit csinálsz te itt? – kérdezem, ahogy lerakom a földre, és bekukucskálok az üres könyvtárszobába. – Nem a többiekkel kellene mondjuk fenyőtobozokat festened?

A kérdésekre látványosan grimaszol, mire felnevetek, és ismét magamhoz szorítom törekeny kis testét.

Ánya a kastély csodabogara. Senki nem tudja, hogyan került ide, és pontosan mikor. Az anyakönyvi kivonata alapján itt, a kastélyban született még a nagymamám halála előtti évben, de a születésére már senki sem emlékszik. Ő az örök állandó a gyerekek között. Hozzá nem jönnek látogatóba, őt nem nézik ki maguknak sem a nevelőszülők, sem az örökbe fogadni vágyók.

– Gyere, mutatok valamit! – húz be maga után a szobába.

A falambériától és a mennyezetig érő, könyvekkel megpakolt, vaskos szekrényektől ez itt az épület legmelegebb helyisége még úgyis, hogy nem pattog tűz a kő kandallóban, és a kopottas hajópadlót sem borítja vaddisznóbőr, mint azon a régi, fekete-fehér fotográfián, amit a nagyi hagyatékában találtam. A dédszüleim utolsó felvétele lehetett, mielőtt elhagyták a birtokot. Nagypám még karonülő baba volt, hófehér ingruhácskába öltöztetve mosolygott a fényképezőbe, míg a szülei komor ábrázattal meredtek előre. A kép hátoldalán kézzel írt dátum: 1949. Az azóta eltelt hetvenhat év sem volt elegendő, hogy a családom feldolgozza a kilakoltatást. Nagymamám volt az egyetlen, a családba beházasított, aki képes volt meglátni a jót ebben a tragédiában. Egy kevéske mágiával megtöltötte a kihűlt falakat étellel, szeretettel és reménnyel. Az ő idejében több száz gyerek megfordult itt, és a legtöbbjük boldogan emlékszik vissza rá. A legnagyobb ajándék mégis az volt, hogy apu is itt nőhetett fel, ezen a helyen, ami jogosan is megillette volna. Talán ezért is biztat mindig arra, hogy segítsek az árvákon, ahogy az ő anyukája is tette.

– Tudtad, hogy itt van egy kis rejtett szoba? – suttog Ánya, és az egyik komódot épp annyira elhúzza, hogy mögé

préselhesse magát. – Gyere! – hív, és már beljebb is nyomja a lambériát, amely mögül végtelen sötétség hívogat.

Ánya a zsebéből előhúzza egy tompa fényű elemlámpát, és bevilágítja.

– Mindjárt kapcsolok lámpát – mondja, és eltűnik. Egy kattanást követően kikiabál: – Most már jöhetsz!

Nem tudom, mire is számítok, amikor összehúrom magam, és követem az áporodott, egyetlen pislákoló fényforrással bevilágított helyiségbe, de nem az fogad. Biztosra veszem, hogy még sosem jártam itt, a nagy nem hozott ide, mégis olyan érzésem támad, mintha minden szegletét ismerném a helynek. Talán azért, mert a szobám hasonlóképpen van berendezve. Bár nincs széles baldachinos ágy, sőt egyáltalán nincs fekvőhely, de a feldíszített oltár a varázskönyvvel ugyanúgy áll, mint odahaza. A plafonról csüngő villanykörte ugyanúgy világítja meg az oltáron a pentagrammát, mint az enyémet a hegyikristály csillárom. A levegőben érzem a gyertyák viaszos illatát.

Ánya olyan természetességgel mozog ebben a közegben, mintha rendszeresen bújna el itt, még akkor is, ha minden pókhálós. Egyet arrébb is söprök a fejem felől, de a kislány váratlanul rám rivall:

– Ne bántsd a pókokat! Szeretem őket.

Nem reagálok, mert észreveszek egy sámlira összehajtogatott, gyapjú vállkendőt, és elérzékenyülök.

– A nagyim kendője – emelem fel. Szívesen magamra teríteném, elvesznék a nagy elfeledett ölelésébe, de a gyapjúból molylepkehad rebben fel, miközben dohos szag csapja meg az orromat. Még sincs erőm letenni, magamhoz szorítom.

– Nézd! – ránt vissza a jelenbe Ánya suttogása, ahogy az Árnyak könyvét lapozgatja.

Összehúzom a szemöldököm, hiszen olyan egyszerűséggel nyúl a szakrális tárgyhoz, mintha csupán egy hétköznapi regény lenne. Viszont a varázstárgyak csak a gádzájuk érintését viselik el.

– Megérintetted más varázskönyvét? – hüledezek, mire a kislány csodálkozva rám emeli kék tekintetét.

– Ez az enyém. Jobban mondva – hajítja le szomorúan a fejét – az anyukámé volt, mielőtt meghalt volna a születésemkor.

Ennél jobban nem lephetne meg. Megesküdtem volna, hogy a könyv a nagymamámé volt. A helyiségben mindenhol érzem a jelenlétét, bár most, hogy elszakadok az oltártól, és jobban szemügyre veszem a berendezést, valóban inkább hasonlít egy gyerek játszószobájára, mint egy idősebb boszorkány kamrájára. A sarokban hintaló, mellette plüssmedve, mindenhol színes szalagok, a földet pedig apró papírcsillagok borítják.

– Ugyan mi lehetett ez a hely eredetileg? – csúszik ki a számon, miután kényelembe helyezkedtem egy babzsákfotelben a pici ablakkiugró előtt.

– Gondolom, árnyékszék – kuncog Ánya az ölembe kuckózva, de ahogy kimondja, gyorsan elkomorodik. – Bár akkor a szellemek mit gondolnak rólam, hogy a végében imádkozom hozzájuk? Biztosan azért felejtettek el.

A szívem összefacsarodik a szomorúságát látva. Átölelem, a karjaimba zárom, és letörlöm a láthatatlan könnyeit.

– Ánya! – kiáltanak odakintről.

A kislány összerezzen, kiugrik az ölemből, majd azon kapom magam, hogy ismét sötétben vagyunk, és húz kifelé.

– Gyorsan, gyorsan! – suttogja. A könyvtárban könyörgő tekintettel néz rám. – Kérlek, ne áruld el senkinek!

– A mi titkunk! – Látványosan becipzározom a számat, és segíték a helyére igazítani a komódot. Könnyebb, mint hittem.

– Anya, már mindenhol kerestünk! – lép be Erika néni, egy fiatal, nálam nagyjából hat évvel idősebb nevelőnő a könyvtárba, és amikor engem is meglát, felderül az arca. – Á, Médi, te is itt vagy? Mária mondta, hogy itt jártál, de azt hittük, elmentél, mert nem jöttél át hozzánk.

– Összefutottam Anyával, és beültünk egy kicsit a könyvtárba.

– Megértem. – Ellágyul a tekintete. – Mesélted, hogy a nagymamádnak is ez volt a kedvenc szobája. Gondolom, itt érzed magadhoz a legközelebb.

Valahogy ezt most nem szeretném sem megerősíteni, sem megcáfolni. Sokkal jobban foglalkoztat a kezemet szorongató kislány titka.

Mintha az ég megsejtené, hogy kell egy kis figyelemelterelés, a zsalugátereket hirtelen megrázza a szél. Mindhárman az ablakok felé kapjuk a fejünket. Odakinn szakad az eső.

– Ó, shit! – szalad ki a számon.

Esernyő nincsen nálam, a fekete, vegán bőrkabátom meg ugyan bélelt, de egyáltalán nem vízálló. Ráadásul nem is a szomszédban lakom. A dédszüleim a lehető legtávolabb költöztek a városban, hogy ne kelljen nap mint nap szembesülniük a korábbi, szeretett otthonuk amortizálásával.

– Sietsz? – érdeklődik Erika néni, majd azt tanácsolja, várjam meg, amíg eláll az eső.

Örömmel beleegyezem, mert alaptól nem sietek haza, nincs kedvem a következő órákat a bigott családommal tölteni. Boldogabb vagyok, ha mézeskalácsot sütök a

gyerekekkel, mielőtt a társalgó kandallójában pattogó tűz mellé telepszünk, és társasjátékozunk.

Észre sem veszem, milyen gyorsan elrepül a délután. Mire feleszmélek, odakinn már besötétedett, az eső pedig továbbra sem akar csillapodni. A telefonom után nyúlok, hátha kerestek otthonról, de senkinek nem hiányoztam.

– Maradj itt éjszakára – kérlel váratlanul Ánya, a szeme különös fényben ragyog.

– Ha szeretnél és nem gond, nyugodtan maradj nálunk! – ajánlja fel Mária néni. – Ánya szobájában elférsz.

Megköszönöm, és felhívom anyát.

– Hol vagy? – veszi fel köszönés nélkül, amitől gombóc nő a torkomban.

– Még az otthonban – nyögöm ki, majd veszek egy nagy levegőt, és egy szuszra elhadarom: – Anya, itt maradhatnék éjszakára? Esik az eső, és nincs nálam ernyő.

– Elmegyek érted.

– Kérlek! Holnap úgyszincs iskola, tanítás nélküli munkanap van, a házimat pedig tegnap megcsináltam, a keddi irodalom TZ-re is megtanultam. Maradhatok?

– Tőlem – mondja, azután lerakja.

Könnyebben ment, mint gondoltam, bár azért keserű szájjem maradt a beszélgetéstől.

Ányára mosolygok, és visszatérek a gyerekekhez.

Lassan eljön a lefekvés ideje, Ánya felkísér az első emeleti szobájába. Mária néni ad nekem egy tiszta hálóruhát, ami még egy korábbi lakóé volt, és úgy nézek ki benne a fekete hajammal, mint a képernyőből kimászó Samara.

Eredetileg négyágyas háló volt, de Ánya az évek folyamán kikönyörögte, hogy ha van rá lehetőség, egyedül lehessen. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy nem szokott-e félni, nem magányos-e esténként, de azt felelte, hogy így könnyebb, mert feleslegesen nem kötődik senkihez. A

szemében ugyanaz a fájdalom volt akkor is, mint délután a rejtett szobában.

Kinézek az ablakon, a folyton cikázó villámok olykor-olykor megvilágítják a kastélykertet. Jobban mondva a megmaradt szeletét, mert a nagy részét elvették a gyermekotthonról, és magántelkekké nyilvánították. A maradékra is ez várt volna, ha a nagyi nem menti meg.

– Szerinted ez természetes vihar? – áll meg mellettem. Anya ugyanolyan hálóingben, mint az enyém. Mogyoróbarna hajával, világító kék szemével egy karácsonyi angyalra emlékeztet.

– Miért ne lenne természetes? – ráncolom a homlokomat.

– Te nem vetted észre a várost rendszeresen beborító ködöt?

A köd, sóhajtom, és megborsódzom.

– Hogyne vettem volna észre, de kinek lehetne akkora hatalma, hogy...

Nem fejezem be, mert nem merem befejezni. Ezt nem egy hétéves kislánnyal kellene megbeszélnem, habár sokszor úgy érzem, mintha egy sokkal idősebb lélekkel beszélgetnék.

– Félek a vihartól – vált témát a kicsi lány, és elfordul az ablaktól.

– A nagyim mindig azt mondta, ha esett, hogy szomorú lett egy garabonciás – bátorítom, ahogy bemászik az ágyba, és a fejére húzza a takarót.

A tekintetem az ágya fölötti rajzaira téved. Már nem pálcikaembereket rajzol, de még messze van a tehetsége az élethű ábrázolásmódtól. Mégis, a rajzaiban van valami éteri. Különösen a vörös szarvak miatt, amikkel minden élőlényt felruházott.

Akaratlanul is közelebb megyek hozzájuk.

– Miért van szarva az embereknek? – kérdezem, miközben a rajzokat tanulmányozom.

Ánya a kérdésre elődugja a buksiját.

– Mert a szarvak megmentenek a gonosztól – jelenti ki a lehető legtermészetesebben.

Végül is evidens, mosolygok, hiszen én is Cernunnosnak, a Szarvas Istenségnek gyűjtöm a gyertyáimat. Hogy nem gondoltam én erre?

Bebújok Ánya mellé a paplan alá, magamhoz ölelem, hogy ne féljen a kinti vihartól, és mesélni kezdek Szarvasról, aki a Mennydörgéssel összefogott, hogy észhez térítse a ködfátyolba burkolódzó Istennőt. Mire a mese végéhez érek, Ánya alszik, így én is átadom magam az álmok világának.

Az éjszaka közepén egy hatalmas dörrenés ébreszt fel minket. Az egész házat egyszerre veri ki az ágyból, és mindenki kirohan a folyosóra.

– Mi volt ez? Ti is hallottátok? – kiabál mindenki.

– Nézzétek! – mutat Ánya az ablakon kifelé, mire az összes szempár arra fordul, és meglátjuk.

A nagyim rózsafája, sikít hangtalanul a lelkem. Villám csapott a magányosan álló indiai paliszanderbe, amit még az én botanikus vénájú nagymamám ültetett a hetvenes években, mert rajongott az egzotikus növényekért. A belseje még narancsvörösén fénylik az esőben, füstfelhő kúszik a sötéttségben.

– Minden rendben, nem kell félni! Menjetek csak vissza aludni! – terelnek vissza minket a nevelőnők a szobákba, de mielőtt eltűnnénk Ányával, alig bírjuk elfordítani a tekintetünket a fáról. Mintha ugyanaz a külső erő vonzana minket.

Ébren várom a reggelt. A hajnal első sugaraival már húzom is magamra a ruháimat, és kettesével szelem a lépcsőfokokat, úgy szaladok a kettéhasadt fához.

Megérintem a még mindig meleg csonkját, mire a kezemben marad egy nagyobb darabja.

Elmosolyodom.

– Megvan! – mondom csak úgy magamnak.

– Mi? – hallom Ánya hangját, mire meglepetésemben ugrok egy nagyot, amin ő jól szórakozik.

– Nézd! – mutatom neki a fadarabot. – Nem olyan, mint egy ék? A hímző szakkörben a boszikkal készítünk belőle egy Luca-széket, és a többi boszorkánnyal együtt kiderítjük, ki áll a köd mögött! – mondom eltökélten.

Ánya arca felderül.

– Akkor a vihar jó dolog volt!

– Bizony, hogy jó! – ölelem magamhoz a kislányt, és mindketten teli torokból, önfeledten kacagunk.

DECEMBER 20.

RONNIE W. A.
- Jó lesz valamihez... -

Az általános közvélekedéssel ellentétben nem vagyok akkora rohadék, mint tartják. Megvan a magam híre a városban, annak ellenére is, hogy nem írtam ki a homlokomra neonbetűkkel, hogy szörny- és férfigyilkos boszorkány vagyok.

A nyakamon hátralóg egy piros zsinór, amit még apám csomózott rám. Ez egy garabonciás védőcucc, hogy legalább a lidércek ne zabáljanak fel, amíg alszom. Nagyjából használ, mert eddig csak kétszer próbáltak kibevezni álmomban.

– Megint drámázol – ásít Samu. A rohadék a fejembe lát.

– Kocc!

Mert máris ítélsz, elmondom, hogy nem random gyilkolok kedvemre. Legalábbis nem minden esetben. Csak olyat végzek ki, akit már megevett a saját kínja, ereje, mágiája vagy akár a most tomboló köd. Ez a rohadék, szutyok szar. Olyan, mint egy fertőzés. Mint a régi lidérc-köd, ami száz éve pusztított a falvakban. Aki elkapja a köd-kórt, az előbb-utóbb úgyis szétver valakit egy Meki előtt vagy késel a buszmegállóban. Szóval igazából közszolgálat, amit teszek.

Szívesen, csesszétek meg!

Alig van egy szabad estém apám halála óta. Mert eddig fater vitte a lélekölő képességet. De a halálával én csak a jó dolgokat örököltem. Hiteleket, állandó migréنت, viszkető kényszereket és Samut, a vállamon lakó tízcentis zsebördögöt.

Samu azt mondja, hogy ő a garabonciás szolgálóm. Máskor azt, hogy örököltem, őt aztán nem lehet eladni, maximum visszavihetem az ördögnek reklamálni. Nem tudom, melyik lehetőség az ijesztőbb.

– Unalmas... – kommentálja a gondolataimat.

A főszer, aki után osontam, profin lezüllötte magát pár nap alatt. Követtem a vércseppeket a híd lábához. Valakit félórája csapott el kocsival, majd egyszerűen kiszállt és otthagya.

Na, ő tényleg drámázik ezzel a helyszínnel.

Nem szeretem a hidakat. Túl sok bennük a fájdalom, a rossz emlék, és túl sokan haltak meg róla lezuhanva. Tele van azok negatív energiáival, akik már rég feladták.

– A víz akusztikája a híd alatt kifejezetten gyilkossághoz való – röhögi a vállamon Samu. A hangja dallamként verődik vissza a kavargó ködről.

Megrázom magam, hogy a kis gennyláda leessen a kavicsba. Nem szeretem, ha ott van velem, amikor tényleg megteszem a kellemetlen dolgokat, mert képes hajnalok hajnalán felkelteni, hogy a szerinte legjobb részeket kielemezze. Így sem alszom jól, nincs szükségem még ehhez bónuszra.

A pasas ott áll a híd alatt, mint aki elfelejtett hazamenni. Negyvenes, kék munkásruhás, olajfoltos, olajszagú. A szeme úgy vibrál, mint egy pár rosszul becsavart izzó. A köd megette.

Már messziről érzem rajta a pszichés, ragacsos mocskot, amit az az ismeretlen varázsló tett ránk. A főszerből csöpög ma este az egész városban a legjobban.

– Helló! – szólalok meg. – Szép esténk van az Ezen A Szar Napon Te is Meghalsz Klubban. Judit vagyok, huszonhárom éves, kellően alkoholista karácsonyfafüggő.

A fickó felkapja a fejét. A tekintete rám tapad, mint egy zombinak a Walking Deadből. Hát hoppá, eléggé lekéstem a tag halálát. A feje úgy be van horpadva, hogy ha a kocsija kormányát odatennénk a homlokához, kiadná a mintát.

– Neked se volt légsákod, öcsém!

– Te... te tudod... – kezdi hörögve és köpködve. Foga sem sok maradt.

– Igen... – vágok közbe, mert elég nehezen megy neki a beszéd. Hasonlóból ezeregyet láttam már a vasútállomáson. A katitól elmegy az ész. – Vágom, hogy mi van veled. De nincs visszaút.

A híd alatt hideg van, a köd semmit sem melegít. Rá se nézek a vízre, nem érdekel. A férfi mozdul egyet, és a mozdulat olyan esetlen, mint amikor először próbáltam jógázni az Instáról. Tuti kilöttyen még a végén az agya.

– Segíts... – nyögi. A hangja nem túl emberi. Inkább olyan, mint amikor egy elromlott hangszóró próbál beszédet imitálni.

– Aha, persze. Majd segítek. – Zsebre dugom a kezeimet, és megállok előtte három lépéssel. – Csak nem úgy, ahogyan gondolod.

Még egyszer sem kellett azon gondolkodnom, vajon mi öl meg egy zombit. A filmekben szinte minden, de ez szétlékelte a koponyáját vezetés közben, és még mindig funkcionál. Ehhez nem lesz elég a dzsekim alatt rejtgetett, szarvasagancs nyelű ezüstpenge.

Samu persze ott ül a híd lábánál egy nagyobb kövön, és úgy bámul rám, mintha tudná, mit kellene csinálnom. Pontosan olyan ártatlanul néz ki, mint egy kedves játékfigura. Olyan kis cuki és vörös.

Bocs, de el kell keserítsek mindenkit. Még új vagyok abban, hogy kinyírjam a rohadékokat. Néha annyira új, hogy addig hányok utána, amíg a sav szétmarja az orrlyukaimat. Még nem fejlődött ki teljesen bennem a mentális védőfal. Én is érzem a rohadt ködöt. Már az is csoda, ha a baristák nem vagdossák fel magukat egy dupla eszpresszó fölött, pedig aztán ők sok mindent elbírnak.

Úgyis tudod, ha már jártál nagyon mélyen.

A férfi előrelép. Nem támadólag, inkább olyan *hol a faszba vagyok*-féle lépéssel.

– Samu! – préselem ki a fogaim közül.

– Csak tapizd le – villant fogat a gyennyláda. Vörös kis pofáján szétterül a perverz vigyor. – Kérlek, alaposan tapizd le mindenütt!

Ha hazaérünk, be fogom zárni a mikroba éjszakára.

– Ez most nem segít! – sziszegem. A zombi már túl közel van, és hiába a pár hónapja tartó digidetox, még én is néztem horrort régebben. Nem kívántam vacsora lenni.

– Nyald meg a füle alatt – közli elégedetten. – Ott folyik az élet.

Hát milyen garabonciás ivadék lennék én, ha nem vagyok képes ilyen könnyű feladatokra?

Kinyújtom a kezem, és magamhoz rántom Jenőt, vagy bárki is volt életében ez a szerencsétlen. Nem kell hozzá mutatvány. Nem jön se füst, se varázsigé, sem semmi más. A mágia nálam egyszerűbb. Mint amikor kinyitasz egy ajtót, aztán belezuhansz.

Ahogy a mellkasához érek, a teste hirtelen megremeg. Rövid, tompa hang, mintha félrenyelt volna egy böffentést. Megnyalom a nyakát a füle alatt bal oldalt, mert éppen az esik kényelmesen, és mert azon az oldalon csorog ki a fülén a véres agyvize.

Olyan íze és illata van, mint a marhahúsnak. Nem kap el azonnal a hányinger.

A varázslat tisztán, pontosan és gyorsan átrobog rajtam. Samu tapsikol, és olyan táncot lejt egy kilazult tartócsavar mellett, mint a sztripperek a bárban, ha pénzt dobnak a lábuk elé. A patáit emelgeti és a kis szarvát dörzsöli a csavarhoz, miközben azt imitálja, hogy a csavart hágja. Inkább lehunyom a szemem, hogy tovább szívogassam a zombim agylevét.

Jenő vagy bárki is, összeesik. Automatikusan tartom meg, mert hiába vagyok elátkozott, rossz hírű boszi, attól még nem engedem, hogy valaki rám zuhanjon már az első randin.

– Tudod... – mondom neki, miközben lassan leteszem a betonra –, ez most irdatlan szar volt. De legalább nem leszel többé veszélyes. Win-win.

És akkor jön az a jól ismert csapás.

A látomás úgy szakad rám, mintha valaki két kézzel benyomná a fejemet a hideg folyó alá.

Nyers, frissen vágott, éles illat üli meg az orrom. Látom egy fatörzs szeletelt kör alakját. Harminc centi, talán több. Szépen rajzolt, tökéletes ív. Aztán elválik ketté, pontosan ketté. A vastagsága három centi. A súlyát érzem a tenyeremben. A szilárdságát, a rostok irányát, mindent.

A másik fele másfajta fából készült, másfajta boszorkány által.

– Óhó! – kiáltozik Samu.

Aztán a háttér megváltozik. Egy hideg, árnyékos szobában találok magam. A falakon hullámoz a köd, az árnyékok logikátlan összevisszaságban mozognak a padlón, aztán fényes vonalakká állnak össze. Nem tudok olvasni benne. Ez más, nem közép-európai firka, valami olyan rúna, amitől irtózva hátrálnék a látomásból.

Borsózik a hátam, miközben Samu hisztériás rohamát hallom. A testem ráng, talán az ördögöm rángatja, hogy végre magamhoz térjek. A firka fogva tart. Követem az egyik mintát a másik után, a tekintetem sebesen rebben egyik árnyról a másikra, amíg elhomályosul a kép, és újra kitisztul előttem a látomás a fáról. Meg kell csináljam. Kell az a lap. Szükség van rá, szüksége van a másik felének rá, hogy felfedje a gonoszt. A hímzőkörös banyák mágiája hívhatta rám ezt a hallucinációt. Csak ők képesek felém kerekedni.

– Meg kell csinálnom – suttogom átszellemülten. Az ördögöm ott ugrál a mellkasomon, mintha ujjá akarna éleszteni.

– Csak nem itt, aranyhúsom – súgja Samu, a hangja vészjósló. Nagyon nem tetszik. – Jön a köd.

– Kösz! – És tényleg hálás is vagyok.

A köd kört alkot körülöttünk. A földről eltűnt a férfi, sehol senki. Az ízet még érzem, de azt is olyan gyengén, mintha nem is lett volna soha a számban a nyaka, maximum túl közel állt hozzám a metrón, és ízlelhetővé vált a kipárolgása. Fúj!

– Behúzta a vízi lidérc – vág fintort az ördög az értetlenkedésem látva.

– Megyünk Ricsihez – köhögöm. Megyünk, mert totál véletlenül nála található a legtöbb fűrészáru. Miért ne máshova, mint a pasihoz, akivel néha összefeküdtem pár éve?

Nem kérdés, hogy megyek-e. Muszáj. Ez ismét egy az örökölt viszketések közül. Úgysem hagy békén a kényszer, amíg meg nem csinálom. A szarabbik úton jöttem rá.

A látomások után általában tartok egy cigiszünetet – akkor is, ha nem dohányzom. Kell az a harapnivaló levegő, mielőtt nekilátok annak, amit az univerzum rámszózott. De ma este nincs idő. A híd alól kifelé menet úgy érzem magam, mint aki valami furcsa, párhuzamos dimenzióból lép vissza az utcára. Részeg vagyok, és az izmaim is fájnak a túl sok tánctól.

Az ördög egy mini Yorki eszeveszett sebességével rohan a bakancsom sarka után.

– Nézhetem?

Kedvem támad megölni az ördögöt. A mágikus vér az ereimben csak felerősíteni tudja a vágyaimat. A gyilkolási vágy nálam nem fura deviancia, hanem inkább reflex.

Megtanultam kordában tartani. És többé-kevésbé sikerült is eddig. Csak néha-néha szaladt bele a pengembe pár részeges vérfarkas, túl éhes vámpír vagy megkerült vénasszony. Az esetek nagy részében bárok előtt vadászom olyan férfiakra, akik lányokat kábítanak be. Hadd szórakozzam én is. Az emberbőrrel sokat lehet keresni a piacon. A feketébbiken.

De amikor valaki megromlik belül, mint ahogy a miniördög esetében biztosan így van, akkor talán nem kell visszafognom magamat.

Hátrarúgok, és élvezettel hallgatom a placcsanó hangot. Samu a vízben vergődik.

– Csak egy kicsit, fél szemmel! – kiált utánam. Beintek neki, de tudom, nagy az esélye annak, hogy újra Ricsi ágyában kötök ki.

Néha a szopás az elérhető élet felé húzza a sorsfonalam. Az apám azt mondta, hogy nekem ez a férfi lesz a sorsom, a végzetem, de olyan fiatal voltam, nem akartam még valaki mellett kikötni. Ha hiba, ha nem, így esett. Külön utakon folytattuk. A sors meg néha ki akar baszni velem, hogy újra találkozzunk.

– Semmi sem fog történni – mondom ki félhangosan, csak úgy, saját magam megnyugtatósára.

A város éjszakai fényei vibrálnak, a távolból egy busz nyikorog valamit, mintha kiröhögné a nemlétező ellenállásom, a nadrágzsebemben a kulcsok összecserennek. A hangok azt jelzik, megy tovább a kedves, unalmas, normális kis élet.

Ez van, Jenő, hiába zombultál meg.

A *Fűrészpör és Jó dugás* messziről üzeni, hogy forduljak vissza. Persze nem ez a hely neve, hanem valami unalmas és tisztességes felirat van a kapu fölött, de belül a műhely úgy néz ki, mint egy faforgácsban fulladozó káoszpokol a rendmániás autistáknak. A levegő az utca elején már poros,

meleg, olyan, mint egy régimódi, túlárzott férfiparfüm temus verziója. A járda előtt most is van legalább egy lapátnyi faforgács, amit Ricsi sosem takarít fel, mert *jó lesz valamibez*, ha máshoz nem, akkor legalább nem a háza előtt töri szét a combcsontját egy nyanya, reggel hatkor, a busz után rohanva. Ricsi élete tele van jó lesz valamikkel. Ezért tartott talonban rajtam kívül még vagy három nőt.

Villant egy kis hasizmot, cédrusos, markáns faillatú jegyeket, és ahogy néz a szomorú, zöld szemével, máris lecsusszan minden bugyi. Tök jó lesz mindezek után viszontlátni.

– Süket az ég – kommentálja Samu. Vizesen caplat utánam, minden lépésnél egyre több faforgács tapad a lábára. Csupán egy apró szikra és némi benzín kellene, hogy lámpásként világítson az éjszakában.

– Víz ment a füledbe – bólíntok komoly arcot vágva. Muszáj, mert még mindig magam előtt látom, ahogy a földön fetrengve lángol a kis ördögseggel. De abban igaza van, hogy seholy semmi nesz. De a köd közeledik, egyre hangosabban suttog. Olyan, mintha ősi dalocskát kántálna, de azon kívül az utca olyan csendes, mint vasárnap hajnali ötök szokás, amikor mindenki alszik.

– Vedd elő a bökött, nem tetszik a szitu. – Nekem sem, mi tagadás. Samu a lábáról rázogatja a faforgácsokat, és nem túl bátor ördöggként a bakancsom sarkához húzódik.

Lehajolok és visszateszem a vállamra, hogy belekapaszkodhasson a bal fülemben hordott karika-fülbevalómba. Direkt miatta hordom, nem azért, hogy ribancnak nézzenek. Benyúlok a dzsekim alá; az ezüstpenge úgy simul a kezembe, mintha odakívántam volna.

Ricsi éjszakára mindig otthagyja a műhely felét, mert amit elkezd, azt sosem fejezi be időben. Klasszikus asztalos, aki hetekig ígéreti a konyhabútort. És melleleg enyhe

mágikus érzékenységgel bír. Mondjuk olyan szinten, mint egy Golden retriever: érzi, ha valami rossz közeledik, de megoldani biztosan nem tudja.

Samu kapaszkodik, és bátran elbújik a hajam mögé, így nyomjuk le a kilincset. A műhely zárva. Meglepő. Máskor ilyenkor még hallani a csiszológép hangját, és azt, ahogy Ricsi veszekedik a saját gyalujával. Most némaság.

Kopogok kettőt. Semmi.

– Fasza – mondom ki hangosan. – Pont ma kellett eltűnnöd.

– Megérezte a dühös punciszagot – súgja a fülemben Samu egy nyalintás kíséretében.

Gondolatban lejátszom, ahogy a gyalu becsippenti a farka végét, majd szépen feltekeredik, és nyers húscsafatként végzi. A zsebördög nyekken egyet a vállamon.

Hát kell neki gondolatot olvasnia állandóan.

Apám megmondta, Samut nem szabad hagyni perverzkedni, mert akkor az ördögfattya elszabadul, és a végén ki tudja, mit csinálna. Azt sosem tudtuk meg apámtól, hogy pontosan mitől is kellene félni, de jobb aggódni, mint vészhelyzetben becsinálni.

Körbenézek, hogy jön-e valaki, de nem jön. A város ezen része este tíz után már csak az utolsó busz indulására váró zombiktól nyüzsgöghet. Kivételesen nem szó szerinti zombikra gondolok. A Jenőféléhez most volt életemben először szerencsém.

A zárhoz hajolok, és figyelem, hogy nincs-e benne valódi ellenállás. Nem azért, mert én vagyok profi, hanem mert Ricsi egy katasztrófa. Egy kis csuklómozdulat, pici mágia, pici figyelemelterelés és katt. Azt gondolja minden hím, hogy manapság csak kriptovalutát lopnak vagy unokázós csalók lejmolhatnak le. Ugyan, ki lopna fát?

Hát, ezt benézte.

– Oké, Ricsi, beugrottam – mondom halkán, és feltolom a reteszt is.

Egy kis mágia, egy kis finom mozdulat.

Bent félhomály fogad. A műhely tágas, hosszú, nyikorgós hely: a betonpadlón heverő deszkák szinte sóhajtának a lépteim alatt. A polcokon faanyagok, félig kész bútorok, szerszámok, formák, vésők és por minden mennyiségben. És aztán meglátom, amit keresek. A diófák polcát. Nem tudom, hogy ez kell-e. Honnan tudnám, nem írta le a látomásom részletesen, és szépen formált, elsős írottbetűkkel, hogy az olyan hülyék is megértsék, mint én.

Mégis tudom, hogy ez kell. A diófa minden más fánál mélyebb színű. Nem lustán barna, hanem határozott, dacos, olyan árnyalat, mint a csokoládé a gyermekkori emlékeimből.

– Hello, szépség – mondom halkán, és végigsimítok a felszínén.

A diófa hideg, de élő. Rezonál, ahogy hozzáérek.

A diófa mágikus tulajdonságait nem tanítják az iskolában, anyám sem tanította. Az első, amit megtanultam róla, az volt, hogy visszhangozza a mágját. Ha valamire valóban szükség van, a diófából készült tárgy tudja, mit kell tennie. A második az volt, hogy nem tűri a hazugságot. Nem rosszból, hanem mert a szerkezete olyan tiszta, őszinte és nyitott, mint más fának nem. Ezért szívás, hogy apám diófa szekrénybe rejtette előlem mindazt, amit büntetésből megvont. A szekrény soha nem engedett, nem tudtam feltörni a zárját. Száz százalékig rühellt, és apám mellett állt.

Erre a rohadt makacsságra van szükségem.

Felveszem az első pallót, ami a kezem ügyébe esik.

Nehéz, a súlya pont olyan, mint valami bebetonozott titoknak, amiről tudom, hogy nem kéne felfedni. A fának sem tetszik, hogy tüzetesebben meg akarom tapizni. A dió és én nem voltunk soha jóban.

– Tudom, baszki! – sóhajtom. – Hagyhatalak, én is csak karamellás fagyit akartam vacsorára és egy nyomorult részt a sorimból, de hát embereket kell ölni és székeket csinálni. Ki mire rendeltetett.

– Szerelmet nem vallasz neki?

– Szeretném közölni veled, hogy tudom, mit csináltál a múltkor azzal a gyufaszállal a fürdőszobában – fordítom el a fejem féloldalasan. Samu úgy csendesedik el, mintha kitéptem volna a nyelvét az egyik harapófogóval. – Pontosan tudom, hova dugtad fel azt a kis, csinos, foszforszagú...
botot.

– De ugye...? – Most jön a rinyálás, merthogy Samu egyetlen embertől fél a világon a legeslegjobbban az Ördög után, és az az anyám. Nem azért, mert tőle még én is összecsinálom magam, ha villámokat szór a tekintete. Nem képletesen, hanem igazából. Elvégre garabonciás családból származom.

– Még nem mondtam el az anyámnak, de ha sokat jár a szád, az enyém is járhat.

Samu mormog valami olyasmit, ami után illene kimosni a száját szappannal, szerencséjére elharapja a szavak háromnegyedét, és alig értek belőle valamit a hangsúlyon kívül.

A munkapadra fektetem a pallót, és egy pillanatra csak nézem. Nem akarok sietni. A város ráér még pár órát nélkülem haldokolni. És közben jólesik egy kis csönd, és a melegség a mellkasomban. Az a tiszta, csontig hatoló, melengető, a jókor vagyok jó helyen érzés. Ricsinél, ahová mindig visszahúzott a szívem.

– A szíved, az...

De ha nagyon őszinte akarok lenni magammal, van igazság abban, amit a perverz ördögöm mond.

A körvonalzó sablont Ricsi baloldali fiókjából veszem elő. Azonnal kísérteni kezd a gondolat, hogy miért is emlékszem erre. Nyolcvan Miatyánk talán tisztára mosná a lelkem, ha hinnék istenben, de ennyi átokkal a hátam mögött csak a gonosz létezésében hiszek. A garabonciások sem jók. Csak gondolj arra, milyen viharokkal csesztem szét az idej nyaralásod, mert sehogyan sem tudtam feldolgozni apám halálát vagy Samu beszólásait. Az ősz az már nyugodtabbá vált. A gyilkolászás meghozta a maga xanaxosan nyugtató hasznát.

Harminc centi átmérőjű körre van szükségem a látomás szerint, a kész körnek is majd a felére.

– Túl sokat vacakolsz! – A zsebördög nem messze ül a gyalun, és meredten bámul ki az ablakon. Nem válaszlok, nem morranok, nem csinállok semmit. Igyekszem csak a fára koncentrálni, és kizárom a műhely falához egyre jobban vonzódo ködöt.

Nem tetszik a helyzet, annyira nem, hogyha lenne cigi a zsebemben, akkor már régen elszívtam volna.

A ceruza hegye könnyedén, puhán siklik a diófa felületén, mintha a fa akarná, hogy rajzoljak rá. Persze nem sikerül tisztességes kört rajzolnom, mert a körző úgy elcsúszik a középponttól, ahogy kell. Korrigálok, de az sem lesz sokkal jobb.

Samu röhög, és talán a köd mögött rejtőző gonosz lidérc is odakint.

Harmadjára sikerül elég körszerűnek kinéznie a firkámnak.

A fűrész kézzé véve érzem, hogy a testem tudja a ritmust: először a mutatóujjam kell levágjam, és csak aztán a fát. Az első vércsepp figyelmeztet, mennyire balfasz vagyok.

– Apád büszke rád...

– Szerencsére nem lát fel a pokolból – toldom meg, majd röhögőgörcsöt kapok, és addig nevetek az asztalra borulva, a hajam alaposan beledolgozva a faforgácsba, miközben Samu az ujjamról nyalogatja a friss vért, hogy elmúlik a testemből a görcsös feszültség. Ilyenre még Ricsi sem lenne képes egy orgazmussal.

– Elég lesz már! – lököm vissza Samut.

Nem sürget semmi. Nem akarok gyors lenni.

Föl-le, föl-le. Nem történik semmi, semmi különleges. Nem melegedik a fa, nem táncolnak szikrák a fűrész pengéi körül, és szerencsére több vércseppet sem áldozok a diófák istenének. Samu elcsitul és a térdére támaszkodva figyel, ahogy a körrel haladok. Baromi lassan, mert hát ez csak a filmekben megy pikk-pakk a főszereplő spinének, a valóságban fűrészelni lassú művelet.

A csuklómig fut a vibráció, fel egészen a karomig, és a nagy mozgásban milliméterenként csúszik le a vállamon a melltartópánt. Talán egy sportmelltartó hasznosabb lett volna a ma esti gyilkolásához, de ki tudhatta előre, hogy ide lyukadunk ki?

Samu elalszik a gyalun ücsörögve, és balra fordul, mintha a nyakamhoz akarna dőlni, hogy megtartsam, de hát perpillanat más dolgom van. Az ördög leborul a fűrészporba és ott horkol tovább. Idilli a helyzet, illik is kiröhögni a pokolfattyat.

A fának bejön a humorom vagy a fura kisugárzásom, mert végre enged a fűrésznek. Az tuti, hogy nem én lettem közben erősebb.

A boszorkányvér szereti a diót, a dió pedig szereti a boszorkányvért. Jó csapat vagyunk. Ha apám ezt látná, talán nem húzná el a száját. Az nála felérne egy gratulációval.

Haladunk, kéremszépen! A kör egyre tisztábban bontakozik ki.

– Egy órája ezzel szarakodsz...

Hát felébredt.

– Nem használhatok gépet, még levágom valamimet, aztán elvérzek itt neked.

– Egy Luca-szék darabját kézzel kell kivágni. A gép túl steril lenne. A varázslat a hibából él, a kéz remegéséből. A fa ellenállásából. A boszorkány ritmusából, de ezt a ritmust öregenyád is kinevetné...

– Lucaszék? – húzom fel a szemöldököm. Ennél nevetségesebb hülyeségben még nem vettem részt. Mi vagyok én, valami ovis?

– Maradjunk annyiban, nem te vagy a legélesebb kés a fiókban.

A kör mégis elkészül. Tökéletesnek nem mondanám, mert az gyanús lenne. De elég jó. Most jön a lényeg: a félkör.

Az a rész volt a látomásban a legerősebb.

– Talán mert féligazságokkal játszik a gonosz – bólogat Samu.

– Mint ti, ördögök. – Van némi kétségem afelől, hogy képes leszek az egyenest egyenesen vágni. De ha a világ sorsa múlik rajtam...

– Talán mert félig embernek látszik, mint te – teszi hozzá az ördög.

– Talán csak túlgondolod – zárom le. Értelmetlen vitázni a gonoszon. Nem létezhet magyarázat a gonoszságára.

Le kell vadászni, de előbb...

... de jó is lesz félbenyészgetelni ezt a görcsös szart, ha eddig tartott kivágni a kört!

Pont akkor nyúlok a fűrészért, amikor meghallom azt az ismerős hangot, amit csak Ricsi tud produkálni. Böffent, valahol a műhely hátsó részében egy üres üveg gurul végig a padlón, és csattan egy másiknak. Aztán jön a másik

jellegzetes zaj: egy férfi, aki megpróbál csendben felállni, de helyette felborít mindent.

Tehát mégsem törtem be, ha itthon van. Csak a kopogást nem hallotta. Máris könnyebb a lelkemnek.

– A rohadt anyád... – hallatszik rekedt hangja. – ...ki hagy dobozt a padlón? Komolyan, ez egy műhely vagy... vagy...

Sose tudjuk meg.

A szám szélén elindul egy mosoly. Ricsi részeg. Ez egyszerre jelent problémát és segítséget. Részegen őszintébb, jobban csókol és kevésbé fél tőlem.

– Szép estét, művész úr! – szólok, nem nézve hátra. – Előbújtál a fűrészpör alól?

– Jól van, na – morogja, és előlép a sötétből. A jobbában borosüveg nyakát szorongatja.

Kócos, borostás, kellően koszos pólóban, izmos karokkal, amik láthatóan már több bútort emeltek meg, mint meztelen női segget a konyhapultra. A haja sötétbarna, kicsit hosszabb, mint szakmai szempontból indokolt, de pont elég hosszú ahhoz, hogy bele tudjak túrni... Régen, baszki, Judit, régen. Most nem szabad!

A szeme halványzöld, és amikor részeg, még fényesebb. Ovulálok, nem lehet más oka a gondolataimnak.

Samu egyetértően felvihog.

A jóképű asztalosom szeme elkerekedik az ördögöt látva.

– Sokat ittam...

– Bárcsak én is elmondhatnám magamról – mosolygok fel rá, és nem foglalkozom semmivel már.

Ricsi tekintete pont olyan most is, mint amikor utoljára lefeküdtünk egymással. A testem rohadtul emlékezik.

– Mióta lopkodod a fám? – kérdezi, és nekidől a munkapadnak, majd szinte rá a lapjára, hogy alaposan

megnézze magának Samut. A szemtelen ribanc ördög ott illegeti magát a patáin.

– Nem lopkodom – felelem. – Kölcsönveszem. És visszaadom... más formában.

Tudja, mire gondol a méhem. Látom azon, ahogy összehúzza a szemöldökét.

– Ahha. Klasszik. – Ricsi legyint. – Tudod, az elmúlt három évben akárhányszor ezt mondtad, mindig valami irdatlan nagy szar lett a vége. Mostanában halottakat hagysz magad után. Hallok ezt-azt.

– Most nem feltétlenül arról van szó – sóhajtom.

Ricsi félrebillent fejjel méregeti az ördögöt.

És akkor megérezzi, hogy nem a részegség miatt látja Samut.

– Ez igazi!

Itt jön képbe a Golden retriever-effektus: nem látja a mágiát, de érzi. A rezgést. A megváltozott légnyomást. Talán a ködöt is, ami ki-be szívja az emberek maradék józan ítélőképességét.

Leteszi az üveget a padra.

– Ugye nem valami nagy szarba nyúltál? – kérdezi.

– Már benne van könyékig – feleli helyettem a lepcsés szájú, vörös légy piszok. – Ronda ködöt húzott a városra egy gonosz boszi, mindenki tőle kattog.

Ricsi elhúzza a száját.

– És te persze ráálltál, hogy megmentsd őket. Mint mindig.

– Mint mindig – ismétlem a diófa kört simogatva.

Csend van, holott eddig a fa pattogott, a fém halkan rezgett, a por leült. Mindennek van valami saját kis lélegzése.

Ricsi odalép a munkapadhoz, ahol a diófa kör fekszik. Megérinti. Ujjai súrolják a sima felszínt; határozott a mozdulat, mégis óvatos. Az érintésétől valami meleg hullám

fut végig a fa rostjain. Megborzongok. Tudom, hogy mit jelent: a diófa elfogadta őt. Nem engem, hanem őt. Ő a nagy favarázsló, én ehhez kevés vagyok.

– Nem rossz – morogja Ricsi. – Bár... – és már nyúl is a fűrészhez – ...elég bénán kezdted ezt az egyenest.

– Hé! – csapok a kezére félig nevetve. – Nem vagyok bútorasztalos.

– Ja, csak boszorkányterminátor, mi? – vigyorog, és már fűrészeli is ketté a fát. Nem tart neki annyi ideig, mint nekem. Öt mozdulat se.

Csak állok mellette és nézem, ahogy dolgozik. Az izmai finoman mozognak, a mozdulatai biztosak, még részegen is.

Ricsi az a fajta férfi, aki akkor is tudja, mit csinál, ha azt mondja, fogalma sincs. És közben eszembe jutottak a csúnya, elkerülnivaló emlékek.

A keze a derekamon, a teste a testemen. Az az éjszaka a műhelyben, amikor először csókolt meg, és az illata beleivódott a hajamba. Nem volt szerelem. Mi sosem csináltunk olyat. De valami nagyon mély, nagyon ösztönös vonzás, az a kurva sorsfonál, ami után mentem, mint a nemnormális. Olyanok vagyunk, mint két mágnes, akik utálják beismerni, hogy összeillenek.

Samu a gondolataimon élvezkedve nyúl be a lába közé a szőrbe. Lehunyom a szemem egy pillanatra, abban reménykedve, Ricsi annyira átszellemült, hogy nem szúrja ki a szemét a pöccsimogatás.

– Amúgy – szól Ricsi, a félkört csiszolgatva – ...mi a faszért vágsz te diófát éjjel egykor? Mi ez az egész?

– Széket csinálok – mondom teljes meggyőződéssel. – Egy átkozott Luca-széket.

– Te? – nevet fel. – Az olyan, mintha iPhone-t faragnál baltával. Biztos van erre valami specialista a köreitekben.

– Nincs idő – felelem. – Szükség van rá. És a mágiámra benne, és hát nem volt jobb ötletem, meg kellett vakarnom a késztetést, mert tudom, mennyire tud viszketni.

Ricsi szemöldöke magasra húzódik a homlokán. Tudja, mit jelent, ha azt mondom, szükség lesz rá.

– Igen! – Ez Samu száját hagyja el. A fűrészpörban fetreng örömmámorban. Neki máris túlon túl jó.

Ricsi szeme kigúvad a jelenetet látva.

– Csak hagyd – masszírozom meg a homlokom. – Örököltém, nem tudom kidobni.

Ricsi hosszan néz rám, nem kell felnéznek rá, érzem, hogy így van, aztán valami mégis rávesz. A tekintetében az a fajta aggodalom csillan, amiből tudom, hogy fájna neki, ha bajom esne.

A frász tör ki.

Sosem mondta, hogy szeret. Én hülye lettem volna bevallani.

A kezembe veszem a fát, hogy amilyen gyorsan tudok, kiiramodjak az ajtón, és soha vissza se néztek, mert nem akarok újra Ricsibe zuhanni. Úgyszincs szüksége egy kattant garabonciásra, aki állandóan viharfelhőket és jégverést idézne a műhelye felé.

Szemfüles, mert a keze a kezemre téved.

– Mutasd – mondja halkán. – A másik oldalát is csiszolni kell.

Visszaadom neki a félkört, és ahogy a kezeink összeérnek, az érintésben van valami elektromos, amitől a diófa is rezdül. A mágia felismerte azt, amit mi nem vallunk be.

Lenyelem az érzéseimet.

Ricsi csiszol. Nem siet, nem ügyetlen. Én közben leülök a munkapad szélére, és nézem, hogyan fényesedik ki a felület. Tetszik a látvány, tetszik a meleg vibrálás a mellkasomban,

és ebből valamit érzékel a háziállatkám is, mert elégedetten az oldalára fordul, és Ricsi alkarjának dől.

Ricsi egyszer csak megáll. Csalódott vagyok, mert kizökkentett.

– Most jó – mondja, és leteszi a csiszolópapírt.

Megfogja a félkört, és lassú, szinte gyengéd mozdulattal adja a kezembe.

– Ez már méltó! – Igaza van. Soha nem tudtam volna ilyen alaposággal dolgozni.

– Kösz – suttogom.

De akkor hirtelen elsötétül a műhely. Nem a villany ment ki, hanem valami más történik. Mintha a levegő lenne hirtelen nehezebb.

Ricsi egyből megfeszül.

– Picsába! – pattan fel Samu.

A félkör rezeg a kezemben, és előcsalogatja az ujjaimból a kis szikrákat, amiből tudom, hogy hamarosan egetrengető villámok születnek.

– Kint van! – kiáltjuk egyszerre Samuval.

Az ellenség megérezte, hogy elkészült a részem.

És válaszolt.

A műhely ablaka mögött elúszik egy árnyék. Nem több. A mozgása túl sűrű, túl természetellenes, és dühösebbnek tűnik, mint anyám, ha nem érek oda pontosan vasárnap délre, amikor már megfőzte a húslevest.

Az árnyék határozottan emberi alak.

Épp csak látom a sötétben, hogy Ricsi odakapja a fejét.

– A kurva életbe, mi volt ez?

– A probléma – suttogom halkán, és a kezem az ezüstbőköt keresi az asztalon felhalmozott limlomok közt. – Aki miatt ez a Luca-széke izé készül.

– Fogd meg! – sívítja Samu. – Fogd meg, mert elviszi!

A mellkasomhoz szorítom a félkört, hogy védjem.

– Nem azt, te félkegyelmű!

– Hát mit? – sziszegem Samu hangja felé.

Semmit sem látok, az ablakon túl a város éjszakai fényei vibrálnak a fodrozódó ködben. Nem szórakozik a trutyi, egyenesen ránk tör. Sűrű, nedves, szinte húsos. Érzem, hogy valami nem stimmel.

– Ricsi... – kapok észbe, amikor látom, hogy a szemem előtt sötétlő sötétebb folt mozgása megváltozik, aztán kiszúrom a változást. A légzése lassabb lett, mintha belefagyott volna a sóhaj a tüdejébe. Mintha ugyanolyan zombi lenne, mint a híd alatt az a Jenő.

– Hé! – szólok halkabban, közelebb lépve a sötétebb folt felé. – Na, ne csináld...

Fényesség vakít el, ahogy lecsap az égből a mennykő a műhely elé. A dörrenés azonnal jön, beleremeg a falak közt minden polc és fadarab.

Ricsi arca üres, a szemei nem csillannak, a tartása olyan semmilyen.

Elég volt egy pillanat látni. Hagyom lenyugodni a villámot, mielőtt lángba borul tőle minden.

Ricsiért már késő, a köd rátapadt, irányítja. Húzza az ajtó felé, hogy csináljon valami botrányos szart, hogy bántson másokat. Felé indulnék, de a zsebördög erőnek erejével fog vissza a dzsekim derekát szorongatva.

– Ó már nincs.

Érzem, hogy a sorsfonal, ami eddig minduntalan ide húzott hozzá, már nem irányít.

– Oké – suttogom a félkört szorongatva a mellkasomhoz. Szabad sírni? Valakinél nincs véletlenül egy félbevágott hagyma? – Oké...

– A fittyfenét oké. – Húzást érzek a fülbevalómnál, Samu a hajam tapossa, de valahogy felmászik a vállamra. –

Ez még nem az igazi próba volt. Fossuk össze magunkat bokáig, de ez csak a kezdete a fallosz végének.

Pont ilyen irdatlan nagy szopást jövendölök. Ott állok a fa darabjával a kezemben, és úgy érzem, nem maradt a félkörben semmi erő. Ezzel nem győzünk le semmit.

Ricsi elvitte az energiákat.

A lámpa visszakapcsol, a köd marad, a fenyegetés megmarad, a város csendesen csalogatja elő a következő szerencsétlen zombinak valót.

Néha a sötétség egyszerűen csak... győz.

– Drámázol – hüppögi az ördög a vállamon.

– Igen, drámázok... – bólintok, és rászorítok az ezüst bökőre. Hamarosan vadásznom kell.

AZNAP ÉJJEL, AMIKOR AZ ÖRDÖG IS FURCSA LESZ

- Pásztor és Samu kalandjai -

A gyóntatófülke túl kicsi, ez az első probléma, a második az, hogy Pásztor nem hajlandó kimenni, annak ellenére, hogy nem rá lett tervezve az egyházi infrastruktúra.

A seggemig érő köd idebent csak az extra.

Papi bent ül a rács túlfelén, az emberbőrben úgy izzad, mint kurva a templomban, ha gyónnia kell. Nem mondja, tagadja, de a köd már a kezdetek óta beszél hozzá. Halkan, mint egy rosszul beállított rádió.

Papi emberalakja néha elhalványul, és kilátszik mögüle a vörös kis bőre. Széthullik ő is.

Megrántom a vállam, mert ez nem teljesen az én bajom, majd elintézi a Jóistennel. Ha már elkezdtem a melót, akkor be is fejezem. Pásztor is bepréselné magát, de nem megy neki teljesen, ezért inkább belóg a fülkébe. A válla kint marad, a térde a gyomromba szorul, ahogy behajít egy vászonzsákot. A szék majdnem utolsó alkatrészei vannak benne darabjaiban.

– Nem – mondja félig büszkén, és a zsákra bök.

Csend a válasz, olyan mély csend, mintha Pásztorból származna, de ez a csend most hideg és gonosz, mint Judit, amikor felzabálom előle a fagyiját.

Papi hallgat, a szája elnyílván. A fülkéjében fülig ér a köd, és már egész mondatokat sutyorog.

– Ha elkészült a szék – szólal meg végül –, rá lehet állni Luca éjjelén, és meglátod, ki az igazi ördög.

– Nem? – kérdezi Pásztor. Pontosan ugyanerre gondoltam én is. Mi van akkor, ha az ördög áll rá?

– Akkor végre tudom, hogy jól döntöttem-e.

DECEMBER 21.

BOMBICZ JUDIT
- Mágia a ködben -

Teltek a napok, és mi még mindig nem találtuk meg a gonosz boszorkányt, pedig nagyon szorít az idő. Ha hamarosan nem tudjuk leleplezni, akkor nagyon valószínű, hogy a város minden lakója jelenlegi állapotában marad. Ez mindannyiunk számára nagyon rossz fejlemény lenne.

Hogy miért? Mert sehol sem jó úgy élni, hogy az emberek folyamatosan kedvetlenek, szomorúak, mogorvák, és szinte zsigerből utálnak mindenkit. Az utcákon vagy elmentek egymás mellett, miközben szúrós tekintettel méregettek mindent, vagy éppen zengett az utca a veszekedők hangjától. A köd beszivárog a fejükbe, és folyamatosan ott gátolják egymást az átokkal sújtott lakosok, ahol csak lehet. Ha ez néhány napon belül nem változik, akkor békés kis városunk a bűnözés melegágya lesz, amit már mi, a hímzőszakkörös boszorkányok sem tudnánk orvosolni. A macskák mindenkire fújnak, a kutyák szinte megállás nélkül vonyítanak, ha van okuk rá, ha nincs. A mindig kedves, vidám postás ma reggel már harmadszorra sírta össze a kézbesítendő leveleket, ahelyett, hogy jó szokása szerint füttyörészve dobálta volna a küldeményeket a postaládákba.

Ha ez nem lenne elég, a nyakunkon vannak az ünnepek, hamarosan itt a karácsony. Az eddigi évekkal ellentétben sehol az ünnepi égősor, sehol semmiféle díszítés, mintha nem is december lenne. Kétségbeejtő, főleg, ha arra gondolok, milyen csodaszép minden évben a város főtere a hatalmas, feldíszített és kivilágított fenyőfával. Erre most semmi esély, hacsak nem jövünk rá, ki okozta ezt a káoszt, hiszen teljesen nyilvánvaló: valaki köd formájában rontást terített a városra, amit mielőbb meg kell szüntetnünk.

Néhány társam már próbálkozott a boszorkány felfedésével, de sajnos nem jártak sikerrel, úgyhogy a

hímzőszakkörös bűbájos hívásnak eleget téve beszálltam egy csoportba, mely arra hivatott, hogy megpróbálja leleplezni a kiletét. Bájitalok, varázsitalok keverésével foglalkozom.

Boszorkánykörökben csak Bájkeverő Linettnak neveznek, ez azonban nem zavar. Sőt! Legalább egyértelmű, melyik utat választottam boszorkánylétem kezdetén, ami már kisgyermekkoromban megmutatkozott. Folyamatosan a nagymamám műhelyében lábatlankodtam, aki szintén ezen a területen tevékenykedett. Jobban belegondolva, a családuk minden női felmenője a növények, gyógynövények, varázsitalok világában érezte igazán elemében magát.

A feladatom egyszerű – legalábbis papíron. Meg kell találnunk ezt a boszít, és a lebuktatására készíték egy különleges bájitalt. Egy főzetet, amely a leheletnyi mágiát csillogó, fénylő piros színben mutatja meg. A recept nem bonyolult, de ahogy nagymamám mondogatta: *Ha valami első látásra nem is bonyolult, később az lehet.*

A keverék legerősebb hozzávalója a közönséges boróka tűlevele és kékesfekete bogyója. Ezt az örökzöld ciprusfélék az emberek is használják kedvező hatásai miatt kozmetikumoknál, ételeknél és italoknál. Elég sokféle népies nevet adtak már neki. Amit kevesebben tudnak, hogy illóolaja nagy mennyiségben mérgező is lehet. Boszorkányként mindent tudok erről a növényről. Azt is, hogy merre találhatok belőle.

A hozzávalókat – a boróka bogyóit és a frissen szedett leveleit, némi kristályos holdharmatot, a bíborfüvet és tizenöt csepp sólyomszív-esszenciát – borókafából készült mozsárban kell összekevernem.

A mozsáram igen ritka darab, még dédmamámtól örököltém, aki szintén boszorkánynak született, ahogyan utána nagymamám és édesanyám is folytatta ezt a dicső sort. Ez a mozsár generációról generációra öröklődött, amióta

dédpapám elkészítette. Neki nem volt varázsereje, ahogyan családunk többi férfitagjának sem. Talán egyetlen férfi felmenőm rendelkezett némi varázssal, de sajnos korán elköltözött erről a világról, így sosem derült ki, milyen szintre fejlődhetett volna benne a szikra. Dédpapám egyszerű mesterember volt, aki beleszeretett a falu legszebb lányába. Amikor megtudta, hogy szerelme valójában varázserővel bíró boszorkány, először kicsit megdöbben, de az érzései sokkal erősebbek voltak annál, hogy emiatt elhagyja őt. Összeházasodtak, gyermekeik születtek, s dédpapa egész életében megőrizte felesége félelmetes titkát, hiszen erre akkor még nem voltak felkészülve az emberek – ahogy sajnos még manapság sem. Dédpapám nagyon jó kezű asztalos volt, aki felesége instrukciói alapján készítette el ezt a fűszertörő mozsarat borókafából, mivel ennek a fának már önmagában is varázsereje van.

A dédmamám ezután, ha főzetet kellett készíteni, mindig ebben törte össze a hozzávalókat, amivel plusz mágiát csempészett minden varázsszerbe.

Most, hogy visszagondolok, családunk egyik legfőbb használati növénye mindig is a boróka volt, mert rengeteg módon lehet alkalmazni. Szinte minden felmerülő problémára hatással lehet, csak a megfelelő hozzávalókat kell megtalálni mellé. Olyanokat, amelyek felerősítik az amúgy sem kis hatását, és épp a konkrét problémára adnak megoldást.

Annak ellenére, hogy boszorkány vagyok, csakis érintőlegesen tanulmányoztam a fekete mágiát, hogy védekezni tudjak ellene. Fehér boszorkány vagyok, mint ahogy felmenőim is mind azok voltak. Mi azért létezőnk, hogy a földön élőknek megkönnyítsük az életét, gyógyírt hozunk a bajaikra. Éppen ezért nem véletlen, hogy gyógyszerésznek és természetgyógyásznak tanultam, mert

így sokkal könnyebben tudok segíteni az embereken. A helyi gyógyszerárban dolgozom, ahol hozzáférek minden emberi gyógyászati alapanyaghoz és gyógynövényhez, melyekkel ott segítek, ahol tudok.

Meg sem tudnám már számolni, életem során hány embernek segítettem. Lehetett az betegség, szerelmi bánat, családi viszály vagy még sok más természetű dolog. Igaz, én sem tudok mindenre gyógyírt kikavarni. Például senkit nem tudok gazdaggá tenni, de ami a legrosszabb: a gyógyíthatatlan betegségekre sem tudok végeleges megoldást nyújtani.

Bármennyire is szeretnék segíteni valakin, sokszor tehetetlen vagyok.

Na, de kicsit elkalandoztam, ideje visszatérni jelenlegi, égető problémánkra. Ötletem sincs, hogy ez a gonosz teremtés miért szórhatott átkot erre a városra. Hiszen itt kedves, jólelkű emberek élnek – legalábbis többségben. Valószínűleg valamelyik ember, vagy esetleg valamelyik boszorkánytársam a gonosz tyúkszemére léphetett, s ez ennyire sötét tette sarkallhatta őt. Fehér boszorkányként el sem tudom képzelni, hogy valaha hasonlóra vetemednék, és reménykedem benne, hogy talán a társaim sem. Bár ki tudhatja, mi lakozik egy-egy boszorkány lelkében...

Igyekezniem kellett, hogy mielőbb elkészüljön a főzet, amely megmutathatja számunkra, ki is az, aki romlásba akarja dönteni a várost és minden lakóját. Gyorsan magamra öltöttem meleg kabátomat, csizmámat, sálamba burkolóztam, és kezemben fonott kosarammal kiléptem lakásom ajtaján. Kint igazi, hangulatromboló időjárás fogadott, ami nem csak a gonoszság, hanem az őszi nyirkosság eredménye is volt.

A köd miatt sajnos nem sokat lehetett látni, így csak az emlékeimre hagyatkozva indultam az erdő felé.

Elég sokáig kellett bolyonganom, mert az orrom hegyéig sem láttam. Az egyik utcasarkon majdnem összeütköztem néhány emberrel, akik épp szembejöttek. Nem győztem elnézést kérni, de ők csak mogorván végigmértek, és szó nélkül siettek tovább. A köd előtt ez soha nem történhetett volna meg. Az itteni emberek mindig kedvesek voltak egymással, még azok is, akik nem ismerték a másikat. Egymásnak teljesen idegenek is fesztelenül, jókedvűen tudtak beszélgetni, és elnézést kértek mindig, ha akaratukon kívül akadályozták a másikat. Számomra ez a nemtörődömség, közöny és rossz modor teljesen szokatlan és elfogadhatatlan. Nem ehhez szoktam hozzá, s már csak ezért is minél hamarabb le kell lepleznünk és valamilyen módon meg kell zaboláznunk azt a nőszemélyt, aki így kifordította magukból a város lakóit.

Lassacsckán végre elértem a lakóövezet szélét, ahol már nem találkoztam emberekkel, így végre használhattam egy kis varázserőt a köd szétnyitására, hogy legalább megnézhessem, biztosan jó irányba indultam-e. Szerencsém volt, mert a keskeny mezősávon keresztül megláttam az ösvényt, amely éppen az erdőnek arra a részére vitt, ahová mennem kellett. Tudtam, hogy ott megtalálom a mágikus bokrot, amely talán hozzájárulhat megoldást találni erre a kegyetlenségre.

A vastag, ragadós, nyúlós, szúrós szagú ködben bolyongtam az erdőben. Szerencsémre rám nem hatott annyira a varázs, mint a hétköznapi emberekre, így a veszélyes helyzet ellenére is dudorászva kerestem azt a borókafát, amelyik megajándékoz majd a terméseivel. Kimondottan öreg fát kerestem, amelynek tűszerű levelei a legtöbb mágikus erőt hordozzák. A fiatalabb fáknek még nagyon vékonyak a levelei, így kevesebb varázserőt képesek magukban tárolni.

A bokrok közt végre találtam egy hatalmas borókafát. Ahogy megfogtam, azt éreztem, maga a fa is tudja, milyen célra kellene a bogyói. Kezeimmel végigsimítottam ágait, amelyek csodálatosan zöldelltek. Amint ujjaim között elmorzsolgattam néhány tűlevelet, megéreztem jellegzetes, mindenen felülkerekedő, varázslatos illatát. Mosolyogva suttogtam:

– Megvagy végre! Téged kerestelek, mert szükségem van a segítségedre, hogy megmenthessük ennek a városnak a lakóit. Kérlek, segíts, adj számomra a termésedből és a leveleiből!

A boróka mintha csak kérésemre válaszolt volna: megrázta magát, mint egy mély álomból ébredő, aki végre mindent érzékel maga körül. Szinte a kezembe nyújtotta egyik ágát, amely tele volt csodálatos, egészséges, kékesfeketén ragyogó, mágiával átitatott bogyókkal. Hálásan szedtem le őket, és tettem a kosaramba. Ezután késemmel levágtam egy kisebb ágat, amelyet sűrűn benőttek az illatos tűlevelek. Miután ezeket a kincseket biztonságosan elcsomagoltam, hálát rebegettem a növénynek, amiért nem tagadta meg tőlem a segítségét, amikor szükségem volt rá.

Kevesen tisztelik annyira az élővilágot, mint ahogyan a fehér boszorkányok – főleg a bájitalok készítői –, hiszen a természetben található növények nélkül talán mi sem léteznénk.

– Köszönöm a segítségedet! Ha sikerül a főzetemmel felfednünk a gonosz boszorkány kilétét, akkor a város lakói neked köszönhetik majd, hogy visszatérhetnek a normális életükhöz, és nem kell a vesztükbe rohanniuk.

Még egyszer szeretettel megérintettem a borókát, amely mintha csak biztatott volna, ahogy belesimult a tenyerembe. Búcsút intettem, és elindultam hazafelé, hiszen a neheze még csak most várt rám. El kellett készítenem a mágikus főzetet,

ami – ha szerencsénk van – megszabadíthat ettől a bénító béklyótól mindent és mindenkit.

Amíg visszafelé újra átvágtam a mezőn, kicsit ismét szét tudtam választani a sűrű ködöt, de a város szélén le kellett mondanom varázserőm használatáról. Nem vállalhattam az esetleges lebukást, hiszen az emberek jelenlegi, dühös állapotukban akár meg is lincselhetnének, ha rájönnének, ki vagyok. Szerencsére a hazavezető úton most nem találkoztam senkivel.

Vagyis... de. Egy kóbor cica mosakodott egy szeméttároló tetején. Amint mellé értem, azonnal nyávogni és fújni kezdett rám. Négy lábra állt, hátát felgömbítette, és minden szőrszála az égnek meredt. Bár imádom a macskákat, most meg sem fordult a fejemben, hogy esetleg megpróbáljam megsimogatni. Nem igazán vágytam sem karmolásokra, sem harapásokra. A macskákra ugyanis nem hatott a fehér boszorkányok bűvereje. Ezek a teremtmények olyan öntörvényűek, hogy senkinek és semminek nem engedelmeskednek, még a gonosz varázslatok is csak ritkán hatnak rájuk. Mindig a saját útjukat járták. Akkor csapódtak oda valaki mellé, ha úgy érezték, teljesen szolgálja az érdekeiket. Nagyon ritka volt, hogy az érzelmeik vezették őket, és nem az érdekeik. Érdekes, hogy mégis nagyon sokan tartottak macskát – és nagyon szerették őket –, még így is, hogy mindenki velük felsőbbrendűként viselkedtek.

Tehát inkább nagy ívben kikerültem ezt a dühös teremtet, és folytattam utamat hazafelé. Alig vártam, hogy végre beléphessek az ajtómon, ahol már kíváncsi tekintetek nem követhetnek, és ahol nem kutathatja senki, mire készülök.

Miután levetkőztem és kicsit felmelegedtem, az erdőből szerzett kincseimmel azonnal a konyhámba vonultam. Igaz, hogy szorított az idő, de muszáj volt innom valami forrót,

így gyorsan készítettem magamnak egy finom kamillateát. Miután megittam, és éreztem a kellemes meleget belülről, elkezdtem kipakolni a főzet hozzávalóit a konyhapultra.

Először a borókától kapott bogyókat és leveleket megmostam, majd leszárítottam. A felső szekrényből elővettem egy csatos fedelű üveget, amelyben a kristályosított holdharmatot tartottam. Egy vászonzacskóból néhány szál bíborfüvet tettem a pultra, majd mellé állítottam a sólyomszív-esszenciát tartalmazó üvegcsét. Már csak a dédimtől örökölt, boróka-fából készült mozsarat kellett előhoznom a kamrából – na meg azt a kis üstöt, amelyben a főzeteimet szoktam készíteni.

Bármennyire modern boszorkány vagyok, a mágikus főzeteket ugyanúgy kell készítenem, ahogyan évszázadokkal ezelőtt is készítették. Nem használhatom a tűzhelyet, amin az ételeimet főzöm, csakis nyílt tűzön kotyvaszthatom össze a hozzávalókat. Csak így lesznek elég erősek, mivel a tüzet adó fának a füstje is kell hozzá. Az sem mindegy, milyen fával gyűjtök az üst alá: kimondottan akác-fával kell felfűtenem. Szerencsére mindig felkészült vagyok, így a kamrámban van minden, ami egy kis varázsláshoz szükséges. A konyhában építettem egy kis tűzrakó helyet is, ami végül nem is tűnt fel senkinek, aki nálam járt, hiszen benti grillezéshez is szoktam használni, amikor a barátaimmal összejövünk egy kis sütögetésre.

Miután mindent kipakoltam és elrendeztem, az üst alá gyűjtöttem. Megvártam, hogy kicsit leégen a fa, és parazsa forrón tartsa az edényt. Első lépésként magam elé húztam a mozsarat, amelybe beleszórtam a borókaleveleket. Ezeket külön kellett összetörni, mert ez adta az alapját az egész főzetnek. Amint elkészült, máris az üstbe szórtam őket, mivel kicsit át kellett pirítani, hogy ki tudják magukból

engedni azt az isteni illóolajat, amely nélkül nem lenne hatásos a végeredmény.

Amíg ez a művelet zajlott, a mozsárba beleszórtam a szükséges bogyómennyiséget. Gyorsan átnyomkodtam őket, hogy kicsoroghasson belőlük a levük, majd beleszórtam a szárított bíborfüvet is. Ezután került bele négy holdharmatkristály. Miután ezeket összetörtem, hozzáadtam az utolsó összetevőt: a tizenöt csepp sólyomszív-esszenciát, amely majd megadja a keveréknek a kissé folyékony, mégis zselés állagát.

Mivel időközben a borókalevelek is elkészültek, és az edény alján megjelent a belőlük kiszivárgó olaj, máris mehetett hozzá a mozsárban összekevert többi összetevő. Az egészet néhány percen át főztem, majd gyorsan leemeltem a tűzről, hiszen, ha tovább ott marad, elpárolognak belőle a mágikus molekulák. Igen, ez kémia is, nem csak varázslat.

Gyorsan egy légmentesen zárható üvegbe töltöttem a keveréket, és még azon forrón le is zártam a fedelével. Így a bezárt gőzben tovább érlelődött az ereje, és láthatóan egyre pirosabb színbe öltözött.

Rendet tettem a konyhában, eltüntettem minden nyomát a ténykedésemnek, nehogy egy váratlanul betoppanó ismerős meglássa. Valójában nem volt sok esély erre, de az évek alatt kialakult rutint nem akartam felrúgni – na meg nem is szeretem a rendetlenséget. Ezalatt a főzetem is szépen kihűlt és összeérlelődött az üvegben.

Kezemben az üveggel besétáltam a dolgozószobámba, bekapcsoltam a laptopomat, és egy gombnyomással chatre hívtam néhány boszítársamat. Amint mindenki bekapcsolódott, felmutattam a kamerának az üveget, és csak ennyit mondtam:

– Csajok, én is elkészültem! Indulhat a banzáj!

NEM MINDEN ÉJSZAKA UGYANOLYAN

- Pásztor és Samu kalandjai -

Az ék bájitalt volt a legkönnyebb elcsenni, mert egy fehér boszorka soha nem gondolna arra, hogy egy ördögfióka személyesen fogja kirabolni. Játszi könnyedséggel jutottam be az otthonába egy tündérlékek odadekorált ajtón. Pici vagyok, mint egy cucci plüssmaci.

A bájital még meleg az ujjaim között, sűrű, mint a méz, de amikor megmozdítom, finoman ellenáll, mintha tudná, túl soknak gondolom abba a kis üvegbe. Mégis milyen ördög lennék, ha nem a csínytevés lenne az első gondolatom?

Ez a lötyty világít a sötétben a kezeim közt!

Mi átkozottak szeretünk huncutkodni. Nem tudom, milyen hatása lenne a bájitalnak Pásztor képén, de valószínűleg semmit sem csinál. A temetőőrség olyan átok, amit nem lehet csak úgy megtörni.

Egy kis dekorálásba nem hal bele.

A feszes kis ördögtestem megfeszül, ahogy a vállam előrebukik, a gerincem ívbe hajlik, lábujjhegyre állva próbálok közelebb férkőzni Pásztor arcához. A köd azonnal reagál erre a mozdulatra, lassan körénk csúszik a sírkövek közt, mintha Pásztor hálóagnak használt sírgödre nézőtér lenne.

– Csak egy vonal – suttogom fennhangon koncentráció közben. – Egy kis ív.

A biztonság kedvéért megbökködöm a nagy melák állat, hátha csak tettet, hogy alszik. Ezt sem gondoltam volna róla! De a bőre hideg. Nem halott-hideg, nyálkás kígyófajta, mint nekem, hanem mint egy szikla, amin túl sokáig fekszik egy kiterített, még meleg hulla. A hátam kellemesen megborzong a pokolbéli emlékeimre, de nem húzom el a kezem.

A bájitál azonnal reagál: halványvörös fény szivárog ki az érintésem nyomán.

– Nem is szar! – suttogom elismerően, majd elégedetten hátralépek a kripta mögé, hogy onnan figyeljem az alkotásom. Egy rohadt vigyort csináltam a bobsáska képére!

Háhá!

Ki kellett volna dekorálni füttyikkel, mint ahogyan az emberkölykök teszik azzal, aki elsőnek alszik el egy buliban!

Pásztor arca megrándul.

– Hoppá! – kiáltok fel, mert a fénymosoly nem marad meg a bőr felszínén, a mélybe szívódik, mintha a kiszáradt hús szivacsként szívna magába.

Pásztor nem mozdul, a szemeödrére ráfeszül a bőr, a légzése lassú sípolás, ami egyfajta ritmust ad. Beszívja a mély temetőcsend, és kifújja a vékony sikító zörejt, a lelkek sírását.

Pásztor halkán horkant egyet, és a fény megmozdul a bőre alatt. Megfeszül, majd elkezd kúszni felfele az arcán, mintha fintorba rándulna. A köd megreppen Takács Péterné Kerepesi Róza sírköve felett, amit Pásztor lábtartónak használ, apró örvényeket vet, és elvékonyul.

Ösztönösen húzom arrébb magam. Előfordulhat, hogy félttem a seggem, bármi is készül.

– Nem – mondja Pásztor. A hangja óvatos, és félmosoly csillan a fénylő képén.

– Nem? – próbálkozom óvatosan, hátha nem belez ki azonnal. Eredetileg úgy terveztem, elhúzok a tett helyszínéről, mint a vadlibák.

– Nem.

Ennyit nyög ki, semmi mást, de ez a szó sem haragos, inkább tele van felismeréssel. A képén a félig mosoly-félig grimasz pulzál egyet.

Ó, értem! Csiklandós-meleg az érzés, mintha még mindig élne.

A temető túlsó végében egy sírkő megreccsen, mintha a fagy most érne oda. A köd egy pillanatra szétnyílik, és esküdni mernék, hogy a fény nem csak Pásztor arcáról jön, a húsa alól.

– Ez... – nyelek egyet, miközben a testem talán először ebben az életben bizonytalanul összehúzódik. – Ez nem volt a terv része.

Pásztor feláll.

A mozdulat lassú, de amikor kiegyenesedik, a mosoly fénye utat vág a ködben, mint egy penge. Erre mondják, hogy sugárzó mosoly. A Colgate reklám kibassza a szemem, hátrálok, amennyire csak tudok.

– Nem – mondja Pásztor újra.

Azt hiszem, nem kéne becsináljak. Pásztorban valami változott, de nem a mosoly miatt ellenkezik. Hanem arra,

amit az jelentett, hiszen átvilágít a rohadt ködön.
Megláthatják a temetőbe érkező emberek?

A köd lassan elhátrál a városig, mintha megunt volna a
műsort.

Hát mégis beszarok!

DECEMBER 22.

PÁLFFY GERGŐ
- Egy kanál leves -

A köd azon az éjjelen olyan vastagon ült a városon, mintha a Jóságos Atyaúristen kétkezével borította volna ránk, hogy lássa, megfullad-e végre tőle ez a csökönyös, bűn szagú város. Nem olyan köd, mint amit a Tisza mentén láttam még gyerekkoromban, mikor hajnalban átmentünk apámmal az új, csicsás hídon a kaszáló felé. Az a köd másmilyen volt, lágyan ült a réten, csendes és könnyed, miképpen a templomi ének.

Ez itt, ez más volt. Ez a köd fojtott, akárcsak a bosszúálló ördög fogása a torkon. Rátapadt a házak falára, a kémények szélére, bekúszott az emberek tüdejébe, s úgy kapaszkodott, mintha jogot formálna mindannyiunk életére.

Én már tudtam, miféle köd ez. Már száz éve tudom, mi búvik meg az ilyen súly alatt.

Születésem szerint parasztfiú vagyok a Tisza mellől, de a sors úgy keverte a lapjaimat, hogy nem a gané és az állattartás lett a végzetem, hanem az éjszaka. Nem eldicsekedni akarok az életemet körbekaroló szarságokkal, csak hozzátartozik a sorshoz, hogy az ember soha nem választhatja meg, miféle erőkkal cimborál. Én a sötéttséggel kötöttem szövetséget, mert a Jóisten így írta meg számomra egy elbaszott, borgőzös pillanatában, és azóta sem enged az ördög. Csak a testem maradt fiatal, mintha huszonéves legény volnák, de a lelkemnek csúfolt aszalvány, az már régen túlnőtt minden emberi idővel felmérhető határkövön.

Az arcomon vöröslő heg még abból az időből való, amikor a falumban azt hitték, karddal le lehet vágni a félelmet, amit a halhatatlanságom körüli pletykák gerjesztettek. A vénasszonyok szüntelen sutyorgása míg világ a világ, bajt kevert. A bal szemem már nem is az enyém ez okból. Halványkék üvegírisz les vissza mindenkire, mint a januári hideg ég. A jobb szemem sötétzöldes, szürkébe hajló,

akár egy zavaros viharfelhő. Mint amiket bevonz a Tisza, és az emberek már a Dunától elhallják az égzengést.

A kézfejem ujjain karmok nőnek, a köröm helyén hajlott, kemény csont, mint minden aggastyán boszorkánynak, ez szintén vaskos pletykaalapot adott a fehérnépnek. De már nem szégyellem. Aki boszorkányságot művel, az ne várja, hogy emberi maradjon egészen. Dacára a rútságának, az emberek úgy néznek rám, mintha vonzanám őket. Vonzza őket az ördög tudása, mit nem találnak tankönyvekben, és a végtelen élet hazugsága, esetleg a sötétségben van valami, ami édesen vonzó a minél ostobábbaknak. Mostanság az asszonynépek túl éhesek a lábam közti húsrá, mit a könyvekből lestek el. Őrület lett úrrá rajtuk, például miket hallottam gyermekkoromban nagyapámtól. Állatokkal és démonokkal hálnának, miközben azt akarják, uralkodjon felettük az ördög, mert az egyszerű férfi husángja már nem elég.

A köd tejfelt kent a szemem alá, nem láttam az utca sötétjét. Minden segedelmem a görbe orrom volt. Kerestem valakit, követtem, hogy eztán a körömöt a nyaka bőrébe mártsam.

Árvay Zoltán futott előlem sebesen. Utolsó rohadék, zsebes tolvaj, ki most túl nagyot akart markolni.

Megvolt errefele a jóhíre. Úgy viselkedett, mint akin egyszerre három lápi lidérc vonaglik, és ha nem kalimpált vagy táncolt részegen valamelyik késdobáló ajtajában, akkor motyogott, mintha valami ördög állna a füle mögött, és odasúgná, mit kövessen el legközelebb. Nem volt gonosz ember, nem jelölte ezidáig egy pokolbéli sem, de a lélek, ami benne lakott, úgy foszladozott szét, miként a vászonruha a holtak gödrében a temetések után.

Ez a félbolond öt évvel ezelőtt eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Nem mentegetem, mert nem tudta, mit visz el. Azt hitte tán, egyszerű sétabotot fogott rossz kézbe.

Pedig a kőrisfa sétapálcám nem egyszerű bot, hanem egy élő rész belőlem. Még fiatal koromban faragtam nagyapám keze alatt a faluban. Égetésnyomokkal, rovásokkal, ezüsttel kirajzolt, hogy magába zárjon valamit abból az időből, amikor még tudtam imádkozni, nem csak átkozódni. A pálcát azóta erő járja át, az a fajta erő, amit az ember nem vesz föl a földről ingyen, akárcsak a lehullott, fényes héjú almát.

Félni kell vagy tisztelni a benne lakó időt és erőt.

Ez az Árvay egyikhez sem értett, csak ellopta, mint ahogyan a sokrokolyás vénasszonyokat zsebeli ki a piac sarkán állva. A nyomorult nem tudta aznap, mi szükség viz rá, hogy visszaszerezsem, ami az enyém. Eddig hagytam a botot, hadd járja a saját útját, ha már megunt mellettem szolgálni. Másképpen nem vihette el mellőlem ember fia.

Árvay a főtér felé vánszorgott, a köd nyirkos halálként tapadt rá, de a járófa ezüstös cirkálványai fénylettek a markában, mintegy figyelmeztetésül, hogy nem őhöz tartozik a bot. Ahányszor nekiütközött vele valaminek, a rovások felizzottak, majd elhalványultak, mert a pálca maga kiáltott értem. Tudta a sétapálca, micsoda a köd maga.

Én a köd mögött lépdelttem oly halkán, ahogy csak a magamfajta félszörny boszorkányok lépkednek, mikor még nem éhesek.

Hosszú hajam a vállamra tapadt, a ködtől nedvesen akadályozott a könnyedebb, láthatatlanabb mozgásban. A heg az arcomon húzódott, mint ifjú títán koromban. A szemem árnyékról árnyékre rebbent, mint amikor az ember tudja, nem kell többet várnia, ott lesz a közelben amit keres.

Árvay hirtelen megtorpant, és a bot megremegett a kezében. Érezte mindkettő, hogy közel járok.

– Az ördög... – motyogta mintegy magának, mintha csak a saját rémülete válaszolna. Hátranézni nem mert a megháborodott. – Te vagy az? Ugye, te vagy az?

– Hát ki más lenne, Zoltán? – léptem oda, átvágva a ködön, nyilvánvalóan hazudva. A hangom a főtéren felerősödve úgy zengett, mintha a templom emelvényén kántálnék. – Engedd csak ide azt a botot! Nem a te kezébe való az!

A köd köztünk nyílván mozdult, hogy könnyebben lásson minket valami más is, ami az éjszakával együtt lélegzik.

– Én... nem tudom elengedni – dadogta a kurafi. – Ez él!

– A kőrisfa nem játék, fiam – mondtam neki úgy, ahogyan apám intett engem régen, nem sokkal azután, hogy már odaadtam a balga lelke a keresztúton az ördögnek. A szenteltvíz fölé hajoltam túl közel, amibe apám a bot fáját áztatta éjszakára. Azt mondta az öreg, így a fa olyan lesz a kezemen, akár a csendőrség bilincse a bajkeverő csuklóján. Megfékezi a gonoszt bennem. – Azt gondoltad, ez csak egy darab fa sok ezüsttel kiverve? Pedig ez a fa általam született újjá, és velem együtt öregedett csintalan játékmesterré.

A tolvaj keze megremegett. A bot rovasai ekkor fényleni kezdtek, fényükből olyan melegség áradt, amit csak az érez, aki már egyszer megízlelte a mágia lehetőségét.

– Add ide, fiam! – nyúltam felé csendesen.

– Nem... nem adhatom... – hebegte. – Egyek vagyunk.

– Értem ám – feleltem mosoly nélkül. – A szegény ember mindig azt hiszi, hogy a gonoszt is meg lehet venni, de ezúttal bakot lőttél. Ennek lelke van, akarta, hogy vidd. Nem vehetem meg pénzért. Ki méltatlanul fog mágikus tárgyat, büntetésben részesül.

Az átkozott fadarab egy erővel teli lélek.

A bot megrándult a kezében, és ettől Árvay felszisszent.

– Atyaég! – hörögte. – Ez téged akar!

– Úgy bizony! – bólintottam felfele kunkorodó szájszájlel. – Engem. Mert dolgom van vele.

A szentségit! Itt hízelegni ennek a félnótás bohócnak, mikor régen könnyedén kitéphettem volna az átokverte szívét! Mindenütt ott zizeg és zümmög egy térfigyelő kamera. Nem lehettem benne bizonyos, mennyire takar jól a köd fehérje.

Luca napja közeleg. A székhez kell még egy láb, ahogy suttozták a hímszőkörben a boszorkányok. A tolvaj kezébe került fa pedig éppen arra való, hogy a lelkét feláldozzuk az ellen, aki a sötétben zabálja az emberek jókedvét. Nem tetszett a pofája, hogy nem mutatja meg magát, és velőjéig romlott, gaz szívem érezte, hogy a boszorkányok a járóbótom nélkül semmire sem mennek.

Ekkor a köd mögött valami megzörrent. Egy női lélegzet suhant végig a téren, de olyan hidegen, hogy még a csontom is beleremegett.

Tudtam, hogy figyel minket, éreztem a közeledtét.

– Zoltán – mondtam halkán. – Az ördög éhes. Tudod-e, mit szokott enni? – Árvay válaszul vadul megrázta a fejét. – Emberi keserűséget – sügtam közelebb lépve. – Úgy falja, akárcsak a szikkadt kenyeret az idők végeztéig gyilkosság miatt bezárt rab. A veszekedést nyakalja, a dühöt rágja, a szegénység jaját kéri hozzá desszertnek. Csemege számára minden könnycsepp, amit az ember szégyenében hullajt a takaró alá bújva. Ő ettől hízik, kikerekedik, mint a szilveszteri kismalac, nem szánja meg a jajkiáltásokban fuldokló, keserű világot.

Árvay térdei megremegtek, ahogy a köd, akár egy ördöggéz, ráfonódott a nyakára. Alig kapott levegőt.

A hátamon végigfutott a hideg. Ez a boszorkány hatalmasabb a milánói dómnál. Eget rengető, a Jóistennel majdhogynem egyenlő. Kell az a szék, mert ha Lucza-székre állnék az éjféli misén, meglátnám a boszorkány igazi képét, és akkor már nem kéne rettegnie senkinek.

Minden tudás szerint, ha tudjuk valaki nevét, és látjuk a képének rútságát, akkor már hatalmunk van felette. A szék most hiányos. De a botból faragok egy új lábat. Erős lesz, olyan, amire ráállhatok akár hús másik boszorkánytársammal egyetemben.

Árvey szeme kitágult félelmibe.

– Én nem akartam ezt – emelte fel a kezét, benne a bottal, a buta, csavargós kedvű sétatálcámmal. A hús összenőtt a fával. A faragott marokbütyök ránőtt a tolvaj kézfejére, hogy tényleg nem tudta volna elengedni, csak ha lecsap egy fejsze.

– Nem is kell akarni a rosszat, drága gyermek – mondtam, és olyan közel lépdeltem hozzá, hogy végre meglássa a heget a pofámon. – A rosszat az ördög suttogja a föledbe, és te, te csak egy báb vagy, semmi több.

Nincs nekem szükségem éles késre ahhoz, hogy kiszedjem a kezéből azt az átokverte fadarabot. A karmaim villantottam. Figyelmeztethettem volna, hogy fájni fog, de igazság szerint nem véletlen választott ki magának az ördög, igen nagy kedvem leltem abban, ha szenvednek a gonoszok. A csontkörmeim olyan élesen vágtak, hogy nem maradhatott egybe se ruha, se hús, se csont, ha lecsaptam. És lecsaptam, mert úgy illett a régi, szép világban, hogy aki lopott, annak kezét vették.

Ordítás hangja tépte szét a vattaködöt a téren, ahogy veresre festette a macskakövet a tolvajvér. Bocsaveszejtett anyamedve ordítása is lehetett volna ez a jajkiáltás, annyira átította a fájdalmom. Esszerezzen a köd is, olyan tiszta lett a

kilátás, mint azokon a fülledt, nyári éjszakákon, amin szerelmesek andalognak át ezeken a köveken.

Árvay a keze helyén lévő csonkot dédelgette. Nem fog elvérezni az ebadta, de a fájdalom, amit okoztam, örökre vele marad, mint egy hidegverős álom emléke.

A sétapálcám ledobta magáról a levágott csuklót. Ahogy megfogtam, mintha száz év minden varázsa újra átfolyt volna rajtam. A sétabütyök meleg volt, szinte forrón lüktetett. Üdvözölt. Élt.

– Aki ezt a ködöt ránk terítette, éhesebb fajzat, mint én – susogtam, a tolvaj orrához érintve a sajátom. A bot melegen fellüktetett. Élvezkedve terült el a tenyerembe, mintha az anyaga nem fa, hanem folyékony kék lenne. – Fuss haza, és ne dugd ki az orrod az ablakon se, mert a köd mögött ott jár az, aki a keserűségedből lakmározik! Tán ma éjjel még megúszod, de a holnap már nem való ilyen nyeszlett, együgyű embernek, mint te.

Árvay futni kezdett. A köd utánakapott, összesűrűsödött. A halál sem bánta, ha egy ilyen nyomorékkal kevesebb.

Egyedül maradtam. Felkaptam a levágott kézfejet a macskakőről, gondosan elpakoltam a kabátom belsőbb zsebeinek egyikébe, ahol a gyógyfüveket gyűjtöm néha, és elindultam hazafelé, a botot szorítva, mint régen a kaszát fogva, apám mellett büszkén menetelve. A köd pedig mögöttem lassan úgy ellepte a várost, hogy senki emberfia nem mert az utcára lépni a hajnali napfényig. A botom lüktetett a kezemben, miközben a kőrisfa lassan, centiről centire körbenőtte a csuklómat, bekúszott a bőröm alá, majd hozzátapadt a csontomhoz, hogy újra egygé váljunk.

Egyet kattant odafent a templomtornyonyon a percmutató, és a pálca csontommá válva eltűnt. Ha szükségem lesz reá,

újra előjön, de előre megmondom, nem fog tetszeni neki, ami rá vár.

A köd körülöttem élesen felsikoltott, de az is lehet, hogy Árvay pissantott éppen be a gatyájába.

* * * * *

A ház, ahol meghúztam magam, ha az óházamban jártam, nem volt több egy vakolatát vesztett, öreg külvárosi odúnál, de nekem tökéletesen megfelelt. A falusi ember abban a biztos tudatban nő föl, hogy a ház, melyben nevelkedik, ugyanúgy a család része, és van lelke, s ha az ember elég sokáig él a bőrében, már a gyenge, téglából összeeszkábált házak repedéseiben ugyanúgy meghallja a lelkek sóhajait.

Ma éjjel viszont még a házak is hallgattak. Az omló vakolat, a porladó salétrom és a szúvas fa mind visszatartotta a lélegzetét. A padláson, a szalmában meghúzódó, házamat őriző lidérc ugyanúgy megrettent a ködtől, akárha még ember volna.

Beledörgöltem a kezem a kötényembe, majd mélyet szippantottam a jószagú levegőből. Leves gőzölgött a fazekban, benne gyökérzöldségek közt ízületekre vágott Árvay-féle csontos hússal. Kell az én belemnek az ilyesfajta vén strigáknak az ízletes gusztustalanság.

Letettem a kőrisfa botot a sokat látott konyhaasztalra. A rovasok az ezüsthényben úgy parázslottak, mintha belülről emlékeznének valamire, amit én már félig elfeledtem. Ez a bot sokat látott. Többet, mint akármelyik ember, hiába képesek leszülni azok új bőrökbe, új életekbe.

– Éhes vagy-e már? – vettem hátra a hálószoza felé félhangosan. Asszonykép aludt az ágy alatt összegömbölyödve, macska alakba. Így élt átokban, amit

nem kívánt megváltoztatni. Egész megszoktam az elmúlt ötven évben a fekete macskaszőrt. Az én Átkocskám macska az éjjelekben, ezért nem eszi meg az idő foga. Ugyanattól az erőtől kapta ezt a fortélyt, amely engem is megérintett egyszer.

Esszetartoztunk, hiába a különbözőségünk. Az Ördög adta ránk a jeggyűrűt, mit a Jóistennek kellett volna. De az Ördög tudománya csak annyit ér, amennyire az ember a maga szíve szerint használja. Drága Átkocskám örökké a jó fele húzott, engem a setét mívészetek fogtak meg.

Ma este mégis igazságot akarok faragni.

Az asszony dorombolva sietett ki, a lábamhoz dörgölőzött, aztán úgy ugrott fel az asztal közepére, mintha rugók lennének a lába helyén. Sárga, okos szemei rám villantak, hogy jót cselekedjek. Tudta jól, mihez kell a botom, s a karmaival kaparta volna ki a másik szemem, ha nem cselekedném meg, amit kell.

A fűrészst lassan vettem kézbe. Régi darab volt, markolata túl sokat látott. A járóbot vastagabb végét néztem, amiből lesz a Lucza-szék egyik lába. Azon a széken meglátom majd a boszorkány valódi alakját.

A köd odakint ráhajolt az ablakra, reccsent egyet a régi fakeret. Átkocskám farka idegesen rebbent. Ó, de sürgetett!

– Ne haragudj, fiam! – simítottam végig a boton. – Amit most vágok le belőled, az több, mint fa, igazsággá lesz. Széklábnak való, ami, ha székké lesz, ráállva aztán meglátja a város összes népe, ha akarja, ezt a teremtest a maga ocsmány, valódi képében.

A bot megremegett az ujjam alatt.

A fűrészst a fához illesztettem. Az első húzás halk volt, mint a mátkának filibe suttogott huncut titkok. A por finoman sercegett ki a pengék alól, ahol belekapott a fába, és olyan szag lett, mint a régi szérűnek, mikor még legényként

csépeltem bent a búzát. A gyanta illata úgy kúszott végig rajtam, hogy beleborzongtam gerinccsontig le, s a karom mellett a macska szőre égne állt a fa ijedelmétől.

Éreztem a fájdalmat magamban, hiába adtam a lelkem egy részét régen a fának, újra tépett a jaj. A bal oldali üvegszemem homályosan fogta a fényt, a jobb meg élesen, így láttam tūpontosan egyszerre a múltat meg a jelent. A karmokban végződő ujjaimmal óvatosan tartottam a botot, nehogy szilánkba törjem. A sorsom úgy alakított, hogy a kezem már nem emberi, de a szándékom lehetett még az. Igen ritkán, de tettem még jót.

A fűrészt ritmusosan járt oda-vissza, a sétabot pedig szívéből jajgatott. A szálkák közül tisztességgel csordogált a vér. Éreztem, hogy átfolyik a spriccelő cseppekkel valami régi erő, tán az a sötét tudomány, amit egyszer az ördögtől kaptam.

– Nem lesz semmi baj! – mormoltam hazugul. Még a macska is rám nézett, mint ki átkozódik felettem. – A boszorkányt meg kell mutatni. A nép nem élhet úgy, hogy éjjelente a bánatát csipegeti valaki, mint átokverte tyúk a morzsát.

A fűrészt egyszer csak megakadt az ömlő vér mentén, ugyanakkor, mikor a húsleves a tűz felett kifutott.

Nem értem rá azzal foglalkozni

Göb lehetett a bot fájában. Az fogta meg a lelket benne.

Megnyomtam a fűrészt, s a csomó reccsent, hiába tiltakozott ellene. A bot vége végül leszakadt, s a vastag darab a tenyerembe hullott. Nehéz volt, tömör, és olyan nyers erő lüktetett benne, amitől a vén testem megremegett.

Letettem a munkapadra.

A köd felnyögött odakint, felbőszített állatként morajlott. Az ablaknak ugrott, ágakat hajgált neki, átkokkal bombázta, mert tudta, mi készül. Tudta, hogy ha a szék

elkészül neki ott van vége. Széjjeltépjük, csíkokra szabjuk a bőrért. Ki ruhát varr belőle, ki cipőnek feszíti fel a lábára, ha táncolhatnék kínozza.

– Érzed, te szuka, mi? – szoltam ki neki halkán, paraszti daccal. – Eljövök érted. Nem sokáig falod már itt az emberek bánatát. Az a tudomány, amit te az ördögtől kaptál, átokká lett. Az enyém meg, a Jóistennek hála, eszköz ellened.

A gyertya lángja az asztal sarkán megremegett, majd magasra kapott figyelmeztetésül. A köd utat talált az ablakfa repedésin át a konyhába. A macska fújt mindenfelé ijedelmében.

Rásimítottam a tenyerem a hátára, hogy nyugodjék. Nem éreztem félnivalót ettől a lidérctől.

A levegő felé kaptam a karmommal, azzal ijesztettem vissza a hűvösre a boszorkányt.

A hajnal még messze volt, de éreztem, hogy az idő lassan visszahúzódik, mint a víz a patak széléről, amikor a jég rávastagodott. A köd odakint tejfelként sűrűsödve fitogtatta a hatalmát. A munkapadon ott feküdt a botból levágott nehéz kőrisfa tuskó, benne az elmúlt száz évnek minden rezgésével. Mikor ránéztem, mintha a rovasokból még mindig pislákoló volna valami. Tán a sötét tudomány, amit az ördög adott nekem egykor, mikor még fiatal voltam, se heg az arcomon, se üvegszem a fejemben, és a kezem még nem végződött karmokban. Most mégis ezekkel a karomszerű ujjaimmal kellett hozzáérem a fához. Fura, hogy egykor parasztemberként bicskával faragtam fából kanyalat anyámnak, s most ilyen csontos, nem emberi kézzel fognám ugyanazt a munkát. De az igazságot ki kell faragni, még akkor is, ha az ember ujjai már inkább hasonlítanak egy ragadozóéra.

A macska nyávogott, de olyan hangon, hogy a hátamon felállt a szőr.

– Kendem, te csak a nosztalgiának élsz – mondta, de ekkor már meztelen asszony állt előttem, ki csak haját viselte.
– Serénykedjél inkább.

– Ne félj, Cirmos! – mormoltam, s a hangom épp olyan volt, mint régen a pajtában, amikor először háltam vele. – Azt kapja a banya, amit érdemel.

A fadarabot az ölembe vettem, hogy érezzem a tömegét. Az illata mély volt, tiszta és régi. Kőrisfa, az egyike azoknak a fáknek, miket a boszorkányok is féltek, mibe nem csapott a Jóisten dühe, mit ha az ajtó küszöbe elé fektettem hosszába, semmilyen entitás nem léphetett be a házamba.

Hosszú pengéjű, kissé hajlott, nem egészen emberi vasból kovácsolt késem a kötény zsebéből vettem elő. Finoman csillant a gyertya fényében, akárha tündék varázsa táncolna rajta.

– No, lássuk csak – mondtam a fának, és hozzáérintettem a pengét.

Az első vágás hangja hóhullás a téli hajnalban: puha, de mégis súlyos, amire rácsodálkozik minden ember. A faforgács lassan, ünnepélyesen hullott alá, ahogy húztam a pengét. A kőris engedelmes fa, ha tisztelik, de makacs, ha erőszakot érez.

Én mindig tiszteltem a fát. Minden fa él, még ha nem is beszél.

A széklábat úgy kellett formálnom, hogy erős legyen, tömör, s egy éjszakát mindenképp kibírjon akár a világot leégető tűzben is. A Lucza-szék nem dísznek való, mert ha az igazság súlya ránehezedik majd, ki kell bírja. És az igazság néha nehezebb, mint egy malomkő.

A pengét mélyebbre nyomtam. A forgács illata felkúszott az arcomig, emlékként csapott pofán: láttam magam régen, a pajta előtt, ahogy apám mellett faragom a szerszámnyél végét. Akkor még ember voltam.

– Érzed, mi? – szóltam ki újra a ködnek. – Minden forgács neked szól. Minden vágás közelebb visz. Éjjel miszlikben végzed!

A köd visszamorgott.

A székláb lassan alakot öltött, miközben a késem minden mozdulatára fény villant, a forgács pedig puha, meleg hullámokban gyűlt a cipóm talpa körül. Simogattam a fát két húzás közt, mintha élő test lenne. És valahol, mélyen tényleg az volt.

A rovásokból kicsordult a múlt ereje. A vén tudomány ott rezgett velem szemben, az asszonyom szeme fényében.

– Jól van – mondtam a fának. – Még egy kicsi. Erőt kell beléd faragni, hogy ellenállj a világ fonákjának, amikor előmászik a bestia a maga valódi képével.

A pengét most már gyorsabban húztam. A székláb lassan karcsúsodott: alul keskeny, felül erősebb, hogy tartsa, amit kell. Minden mozdulatom olyan volt, mint az ima, amit rég nem mondanak a templomban, de a föld még emlékszik a ritmusos kántálásra.

– Nem tetszik valami – kúszott egyszer csak ki a mátkám száján a bú. A köd mozgolódott egyet, mint a fenevad, amelyik helyet vált a türelmetlenségében. A nap már javában kelt. – Felesleges munka szaga izzik itt.

– Nem veszthetünk, jóasszony – suttoztam ki a fogam közül.

A székláb már majdnem kész volt. Finoman végighúztam rajta a kezem; a karmaim élei épp csak érintették, úgy éreztem alatta a fa lélegzetét. Lélegzett és várt.

A sorsára. Az igazságra, hiába a macska vernyákolása a jövőről.

Fogtam a kés élet, és még néhány vékony csíkot lemetéltem a széklábról, hogy szép legyen. Kicsit megdöntöttem, hogy lássam a fényben. A gyertya lángja

megnyúlt rajta, s mintha végigfutott volna a rostok között valami halvány ezüstrezgés.

– Köszönöm! – súgtam a fának, ügyet se vetve Átkocskára. Minduntalan mondta a magáét, hogy így, hogy úgy lesz.

– Látom, hogy megmeredsz– mondta egyszer csak, mikor már az Árvay-féle húslevest falatoztuk a reggeli napfényél. Az arca elrévülve, mint a jósasszonyoknak, ha nappali álmot látnak. – Odaveszel, Kálmánom!

– Legalább tudod, hogy szerettelek – mondtam, és megmerítettem újra a kanalam. Minek ide a szócséplés? Lesz, ahogyan a Jóisten szánja. Mi megtettük a magunkét.

DECEMBER 23.

ALAN DAVE DAREL
- Cserebogár -

Szeretem a köd illatát. Tudod, ami olyan csípős tolokodással fagyasztja meg a tüdődet. Szeretem a hideget és az éjszakai pára tapintását. Olyan ez, mint egy kis halál. A könnyeket juttatja eszembe, amiket apám ejtett a végső óráiban, hogy a bocsánatunkat kérje.

Nem kapta meg – egy féreg volt.

Tudod, az életemet két dolog mérgezte meg. Az egyik a körtepálinka, ami apámat vadbarommá tette, a másik a lekvár, amit anyám főzött és főz a mai napig, pedig kártékonyabb, mint amit apám készített a cefréből.

Ó, az a kurva körtefa a kertben! Anyám öröksége. Nagyapámtól maradt ránk, neki volt egy egész teleknyi, körtéktől roskadozva.

Jól is ment neki a szekér, anyám és nagyapám minden szombatot a piacon töltöttek, hogy megszabaduljanak a felesleges gyümölcstől. Árultak lekvárt, befőttet, süteményt, természetesen pálinkát és körtét is, csak úgy magában.

– Mielőtt születted, jól éltünk – mondta mindig anyám.

Tudod, nem sokkal azután, hogy születtem – egy hónapos se voltam még – a fák nagyja száradni kezdett. Megtámadta őket a cserebogár.

– Te hoztad ránk a nyomort! – Hogy hányszor hallottam én ezt! Anyám persze ilyenkor mindig nevetett. Talán viccnek szánta, de én sosem értettem, mi ebben a vicces.

Szóval a fák száradni kezdtek, és senki nem tudott semmit tenni ellene. Hiába permeteztek, hiába trágyáztak, egyre kövérebb és kövérebb pajorok másztak elő a földből és a fák pusztultak vég nélkül.

– Boszorkányság! – mondta akkor a nagyapám, és mi tagadás, az egész falu ezt beszélte.

– Átok szállt a körtére!

Egy maradt, egyetlen egy, de nem csak nagyapám kertjében, az egész faluban. Minden más körte kiszáradt, nagyapám pedig, aki a fának élt, arra használta ezt a szép utolsót, hogy felkösse rá magát. Nagyanyám nem lévén – őt viszonylag fiatalon elvitte a rák – a körtefa ránk maradt.

Ez volt az utolsó körtefa, és én azt kívántam egész életemben, bár rohadt volna el ez is az összes többivel együtt. De megmaradt. Az az egy megmaradt, és mérgezte apámat a pálinkával, apám pedig minket azzal, amilyen volt. Anyám meg főzte a lekvárt, ami mérgezte apámat, mint kiderült – és engem, aki ugyanúgy ettem belőle, mint apám, akinek mielőbbi pusztulását kívántuk. Igen, a lekvárba ólmot kevert a harag – talán anyám maga, vagy ahogy a szóbeszéd később szárnyra kelt: a falu boszorkánya – megfűszerezve a körte zamatos rostjait.

Finom volt így is, szó se róla, de talán nem annyira, hogy megérje megvakulni érte hatévesen. Szóval, igen! Szeretem a köd illatát és az éjszakai pára tapintását.

Nekem ez maradt. A sötétség. Bár igazából az sem.

Maradt a kiszolgáltatottság, a speciális iskola, az élet újratanulása. Mindent megtanulni egy új, sokkal ridegebb világban.

Anyám nagyon bánta. Talán még jobban, mint én, hiszen nem volt annyi hasznom, és ő mindent az alapján mért, hogy mennyi haszna van belőle. Hát belőlem nem sok volt.

– Te is jól a nyakamra maradtál! – morogta mindig reggelente, amikor elindult a gyárba. A körtefák kihaltak, az az egy, ami maradt, nem volt elég arra, hogy elartsa a családot, a segély, amit a vakságomra kaptunk pedig arra is kevés volt, hogy én jóllakjak belőle. Anyám nem szokott a munkához, nem is értett semmihez, de ha nem akart velem

együtt éhen veszni, muszáj volt eljárnia dolgozni. Hát na! Valakinek pénzt is kellett keresni, ha már apám a föld alá került.

Mint a legtöbben, ő is a csirkefeldolgozó üzemben kapott állást, a folyó túloldalán. Tudod, más lehetőség nem nagyon volt a magafajtnak. Busz járt a faluba, hogy reggel összegyűjtse, délután pedig hazahozza a munkaerőt. Nem nagyon voltak különbe, mint az állatok az üzemben, összeterték őket, hogy napról napra kiszipolyozzanak belőlük mindent, amit lehet. Ők nem a hússal, hanem az erejükkel és az idejükkel szolgálták a gyárat.

Nem tudom, anyám boldogabb volt-e így, mint amikor még apám verte. De hogy bűdösebb volt, az biztos. Sokkal bűdösebb. Folyamatosan a hús és a vér szaga lengte körbe; a haja, a bőre mind árasztotta magából a döglött állatok bűzét. Sokszor megérintett, muszáj volt neki, mert az érintés segített abban, hogy megértsék dolgokat, amiket más a szemével ért meg. Nyirkos, hideg keze, ami olyan volt, mint a kopasztott csirke begye, és kellemetlen hússzaga minden alkalommal vizsgyást keltett bennem.

Ez volt a gyár hagyatéka. Lehet, ha hatalmában áll, felgyűjtja azt is. Na meg engem, ez nem kérdés. Apám is hamvasztva lett, anyám többször elmondta, milyen csodás látvány volt, amikor betolták a krematóriumba. El is hiszem neki.

Nekem csak az illat maradt meg. Krizantém. Talán, hogy a temetésre emlékeztesse a hozzátartozókat. Szóval, ja... nekem is ez a legkellemesebb emlékem apámról.

Így éltünk. Anyámon lassan úrrá lett az önsajnálát. Nem volt már neki semmi, amit szeretett volna, csak a körtefa a kertben. Az egyetlen dolog, ami a régi, kényelmes életére emlékeztette.

Nyaranta, ha épp nem volt dolga a háztartással, sokszor leült alá munka után. Előfordult, hogy ott is nyomta el az álom. Bár Istenben nem hitt, gyakorta hallottam imádkozni, talán a fához, a természethez, nagyapám szelleméhez, vagy mit tudom én, miféle babonás agymenésekben hitt, de könyörgött, hátha a fa majd meghallgatja őt és segít rajta. Nem segített. Hideg közönnyel hallgatta végig anyám sirárait, és sosem volt más válasza, csak a levelei közé szorult szél susogása.

Ültettünk is. Minden ősszel nagy gonddal helyeztük el a földben a magokat, anyám biztos volt benne, hogy egyszer kinőnek és újra tele lesz a kert körtefával. Én jártam ki utána gondolni őket, hiszen nekem volt rá időm. Locsoltam, kapáltam, gondoskodtam az ültetvényről, de soha, egyetlen mag még csak ki sem csírázott, pedig úgy ismertem a kertet, mint a tenyeremet, jól csináltam mindent, úgy, ahogy anyám elvárta.

De a fához nem nyúlhattam. Az túl értékes volt. A fához anyám járt ki, metszette, locsolta, beszélt hozzá, még akkor is, ha későn ért haza. Több törődést kapott az az átkozott vessző, mint én valaha.

– Majd én megmetszem! – ajánlottam fel egyszer.

– Te? – Mart a szavaiból a gúny. – Pont te, kis Cserebogár? Na nem, azt nem.

Cserebogár! Kis cserebogár. Hallottam már anyát, ahogy a gyermekéhez hajol.

Bogaram!

Mennyi szeretetet tudtam ezekből kihallani!

Alig más, mint a cserebogár. De az enyémbe sosem jutott szeretet.

Hétéves voltam. Keresztanyámék jöttek látogatóba. Anyám kiküldött, hogy hozzak be egy üveg tejet a kamrából, de akkor még nem volt olyan rég, hogy nem láttam, nem

voltam túl ügyes, nem ismertem a házat sem úgy, mint ma. Sokszor elvesztem benne, sokszor nekimentem dolgoknak, az elején kihívás volt minden, és hogy őszinte legyek, sok segítséget sem kaptam soha.

De anyám épp mesélt valamit apámról, aki akkoriban már betegeskedett, nem akart felállni, úgyhogy engem kért meg, hogy hozzak be tejet. Kibotorkáltam a kamrába, végigkóstoltam mindent, hogy melyik a tej, mert ugyanolyan köcsögben pihent minden.

Talán amikor mentem, becsuktam magam mögött az ajtót, pedig nem szoktam, talán az egyik vendég ment el a mosdóba és ő csukta be maga után. Ki tudja, de az ajtót nem szoktuk csukni, főleg mióta így könnyebb mozognom a házban, így nem is számítottam rá. Nekimentem, a tejesköcsög eltört, elvágta a kezemet, a tej pedig szanaszét folyt a padlón.

Mondanom sem kell, hogy nem az elvágott kezem volt az első, amivel foglalkoztunk.

– Te cserebogár! – üvöltött velem anyám, közben a hajamat tépte. – Ó, te átokverte cserebogár!

Azóta így hív. Cserebogár. Ez vagyok én. Egy kártevő.

A faluban is hamar elterjedt. Nem nagy falu a miénk, mindenki ismer mindenkit, mindenki hall mindent és ami a legfontosabb: mindenki pletykál mindenről.

Egy lány, aki nem lát, amúgy is felkelti a népek érdeklődését. Beindítja a rosszindulatú és a szánakozó nyelveket is. A pletyka sem segített, miszerint anyám ólommal mérgezte a lekvárt és vele a családját. Bár azt, hogy anyám keverte volna a lekvárba az ólmot, a rendőrség nem tudta bizonyítani, de a rossz nyelveket mikor érdekelte az ilyesmi?

Szóval igen, pletykáltak rólunk, mint mindenkiről, de rólunk volt is mit.

Sokat jártam a piacra. Nagyon szeretem a gyümölcsöket, talán az összeset, a körtét leszámítva. A körtének sem az ízével van a bajom. Finom. Csak utálok.

A piacon általában almát vettem, vagy barackot. Az István, a barackos, már ismert. Ő a jobbak közé tartozott, szinte kedveltem. Ő csak sajnált, de nem félt tőlem. Hallani lehetett a hangján a szánalmat, és mindig több barackot rakott a zacskóba, amikor vásároltam, de csak annyit fizettetett ki velem, amennyit kértem.

Mosolygós lehetett szerintem. És nagydarabnak képzeltem el, mert mély hangja úgy dörögött, mint egy medvének. Ilyen mély hangja csak egy nagy, mosolygós férfinak lehet. Legalábbis így képzeltem. Képzeltem hozzá szakállat is, olyan nagy bozontosat, mert úgy még szerethetőbbnek tűnt az arca. Talán mert apám mindig frissen borotvált volt. De, hogy tényleg volt-e arcszőre a barackos Istvánnak, az sosem derült ki. Az ujja például vaskos volt, azt éreztem mindig, amikor átadta a gyümölcsöket, szóval abban, hogy nagydarab, abban igazam lehetett. Ő nem félt attól, hogy véletlenül hozzám ér. Bőségesen termett is a fái a barack.

Megérdemelte.

De nem mindenki volt ám ilyen. Nem mindenki csak sajnált. A legtöbben kerültek. Hogyne kerültek volna, a legtöbben tartanak a kártevőktől.

– Nézd, ott a Cserebogár! – hallottam a hátam mögül a susmorgást.

– Vigyázz, ne érj hozzá! Balszerencsét hoz!

Mintha valami átok lennék. Talán az is vagyok.

Egyszer egy fiú megütött. Tudod, a Görgei Sanyi, aki ott lakik a templom mögötti utcában. Mennyivel lehet nálam idősebb? Kettő, maximum három évvel? Tyúkokat tartanak, amik sokszor kint mászkálnak az utcán, és mindenki tudja,

hogy a Görgeiekhez tartoznak. Nem zavarnak senkit, a legtöbbben még magot is szórnak nekik, ha arra járnak. De nekem nem ilyen egyszerű a dolog.

Kedves, barátságos tyúkjaik vannak, amik nem félnek az embertől. De ostobák, mint a fene, mégiscsak tyúkok, hogyan tennének különbséget a vak és a látó emberek között? Csakhogy, hozzám hiába jönnek koldulni, én többnyire átesem rajtuk.

Na, az egyik ilyen alkalommal vert nyakon a Sanyi. Hogy én miért rugdosom a tyúkjaikat? Hozzám ért, másnap elvitte a mentő, mert olyan magas láza lett. Napokig nem engedték ki a kórházból.

Ilyen az én szerencsém – az eset nem nagyon segített a pletykákon. Utána még jobban kerültek. Mindenki biztos volt benne, hogy énátkoztam meg szerencsétlent. Nem direkt, szerintem nem gondolták, hogy szándékos volt, csak hát, ugye... én vagyok a Cserebogár.

Szeretem a köd illatát és az éjszakai pára tapintását. Olyan ez, mint egy kis halál.

Ez a köd más volt. Erősebb. Ez ránk ült, lélegzett, figyelt. És megfertőzte a lelkeket. Sűrű volt, noha nem láttam, éreztem a bőrömön és hallottam a járókelők szájából. Nyugtalanságot hozott, mert sosem láttunk még ilyen ködöt. Mintha szándékosan mérgezte volna a falut, beférközött az életünkbe és nem akart nyugtot hagyni nekünk. A reggeli ködöt ismerte mindenki, de ez ott élt köztünk mindig, belénk mart, fenyegetett. Csak az én lelkem érezte a hívogató simogatását.

Már jó egy hete ilyen volt az idő, még napközben is ott ült hideg szorításával a bőrünkön, amikor eljött hozzám Varjú. A szemetet vittem ki, amikor megéreztem a szagát. Erős zsálya- és szegfűszeg szaga volt, mint egy

füvesasszonynak, és bő ruhát hordott, ez hallatszott minden mozdulatán.

– Szervusz, Éretlen! – köszönt rám. Vénasszony hangja volt, olyan, mint aki egész életében dohányzott és a gégejét már elette a rák. Nem is annyira beszéd, ami kijött belőle, sokkal inkább káromlás, mintha egy boszorkány küldte volna hozzám fekete varjú-hírnökét, hogy emberi alakba kényszerítve megkísértse a magamfajta lányokat.

– Csókolom! – feleltem én. – Ha most megkínál almával, sikítani fogok – tettem hozzá gúnyosan.

Értette a viccet, káromva nevetett.

– Hány éves vagy? – kérdezte.

– Tizennégy – feleltem.

– Ahhoz képest éles a nyelved – mondta. – De nem azért jöttem, hogy mérgezett almával kínáljalak. Épp elég mérreg van a házban, nem igaz?

Megvontam a vállam. A Varjú megint nevetett.

– Ne félj, nem ítélekem – szólt. – Vannak emberek, akiknek jobban áll a halál, én is tettem már el láb alól olyat, akit hívtak a Pokol bugyrai.

– Én nem... – védtem magam, de ő egyre csak nevetett.

– Ne magyarázkodj, Éretlen, persze, hogy nem! – mondta. – Gyermekek vagy még. Fogalmad sincs, milyen erő birtokában vagy, és hogy mi mindenre képes a haragod. De ha segítesz, én is segítek neked. Mérgezett almát említettél, nem hoztam. De körtét azt vinnék. Egy darab kellene a fátokból. Egy darab, ami egy egyszerű szék éke lehetne. Ha ezt odaadod, segítek, hogy ne legyél éretlen. Gyönyörű, édes, mérgezett körtét faragok belőled.

– Nem lehet! – mondtam.

– Ugyan miért nem?

– Mert cserebogár vagyok! – mondtam halkán.

– Dehogy! – ellenkezett a Varjú. Mintha ugrált volna

felháborodásában, bő köntöse nagy lendülettel suhogott a ködben, de az is lehet, hogy tényleg csak a varjúszárnyaival repkedett önmaga körül.

– Körte vagy, gyönyörű körte, csak még éretlen! – rikácsolta.

Hirtelen megállt, ráncos keze a fenekembe markolt. Hosszú körme, vagy karma is erősítette a gyanúm, hogy a vénasszony egy elvarázsolt madár.

– Olyan édes körte lehetsz, ami minden férfit megmérgez majd – mondta.

A kezembe adott valamit! Fából volt, kellemesen sima, három lábbal. Tapogattam. Miféle furcsa valami ez?

– Egy szék?

Nem válaszolt. Vezette a kezemet.

– Innen hiányzik még egy darab, ami körtefából kell legyen! – mondta – Döntsd el, mi akarsz lenni: gyümölcs vagy cserebogár! Ha döntöttél, a városban megtalálsz.

Gyümölcs vagy cserebogár! Ó, egek! Gyűlölök cserebogár lenni! De gyűlölöm a körtét is. Nem lehetnék valami más?

– Nem lehetnék valami más?

A Varjú nem felelt. Elment vagy elrepült, én pedig ott maradtam egyedül. Egyedül a gondolataimmal, a sejtelmes utalásokkal, amiket rám hagyott.

Aznap este nem aludtam. És nem aludtam másnap sem. Feküdtem az ágyamban, néztem a plafont és azon gondolkodtam, hogy mi volt ez az egész? Mit akart a Varjú tulajdonképpen? Jót akart? Vagy rosszat? Ugyan miért akart volna jót?

Mégsem hagytak nyugodni a szavai. A szavai, amik azt ígérték, hogy lehet máshogy is. Bárhogy, csak máshogy.

– Picsába!

A harmadik éjszakán izzadtan riadtam fel.

Fogalmad sincs, milyen erő birtokában vagy, és hogy mi mindenre képes a haragod.

Lehet, hogy a Görgei Sanyit nem csak a balszerencsém küldte kórházba?

Én vagyok a Cserebogár!

Lehet, mégsem anyám keverte az ólmot a lekvárba?

– A falu boszorkánya! – morogtam. – A Cserebogár!

A saját haragom vakított meg, mert nem tudtam kordában tartani? Miféle szörnyfajzat vagyok én? És mi lehet belőlem még? Cserebogár? Körte? Áh! Átkozott legyen mindkettő, bárminek is születtem! Halál és átok van a nyomomban!

Pusztuljon a körtefa is! Legyen szék belőle! Jöjjön egy új kor, amiben nem kap szerepet az átok, ami sújt!

Felöltözem. Lassan, mert nem akartam zajt csapni. Kimentem a kertbe a körtefa elé. Most hideg volt ahhoz, hogy anyámat itt találjam.

– Te vagy az átok, nem én! – mondtam vádlón.

A fa nem felelt, csak a szél sóhajtott az ágai között.

– Én viszont a Cserebogár vagyok.

A szél egy pillanatra megerősödött.

– Csak egy ágad kellene – mondtam halkán. – De te teremtettél. Ha te nem vagy, nincs Cserebogár sem. Ha te nem vagy, talán lehetek én az, aki most te vagy. Lehetek én az, akit szeretnek.

Megérintettem a fa törzsét. Cseppekben ült rajta a pára.

– Sírj, te átok! – mondtam. – Sírj nyugodtan.

Három órán keresztül fűrészeltem. Láncfűrészünk nekünk nem volt, de nem is baj, az úgyis túl nagy hanggal járt volna. Ugyanígy a balta, és én nem akartam, hogy anyám felébredjen. A kezemet marta már az izomláz, a hátam is megfájdult a munkában, de nem adtam fel. Izzadtam, úgy könnyezett a bőröm, ahogy a körtefa kérge. És sírt a szemem

is, hiszen meghalt minden, ami eddig az életem volt.

Már alig tartotta valami. Rúgtam egyet a törzsébe, a fa felnyögött. Nagy robajjal dőlt el a földön. Recsegték az ágak, a vér is meghűlt bennem, erre biztosan felébred anyám, vagy akár az egész utca, engem pedig itt találnak a tett helyszínén.

– Pusztulj! – leheltem.

Egy darabig vártam, de nem hallottam semmit. Nem jöttek a szomszédok, nem jött anyám, nem jött senki. Egyedül voltunk még mindig. A Cserebogár és a körtefa.

Már csak fel kellett darabolni, eltüntetni a holttestet, a bizonyítékot, ahogy anyám bűnügyi sorozataiban tüntetnek el mindent a tett helyszínéről.

Krizantém illata csapta meg az orrom. Tudom, a szomszédba nő krizantém, de mégsem gondolom, hogy annak az illatát éreztem, túl erős volt a köd átütő, kellemes szaga. A krizantém apám halálának illata. A krematórium illata. Egy emlék, annak a napnak az emléke, amikor először éreztem azt, hogy megszabadultam valamitől, ami mérgezi az életem.

Talán ugyanez történt most is.

Fel kellene gyűjtanom a fát, hogy teljes legyen a kép, talán a házzal és anyámmal együtt, úgy lenne tökéletes. De nem tettem. A kerítéshez sétáltam, átnyúltam a szomszédba egy csokor virágért. Igen, most már tényleg éreztem az illatát, nem csak az emlékeim hívták elő.

Ezt anyám kedvéért teszem a tönkre. Hadd emlékezzen ő is a halálra.

Tudod, szeretem a köd illatát és az éjszakai pára tapintását. Olyan ez, mint egy kis halál.

Másnap reggel meghallottam a visítását. Anyámét. Sírt. A körtefa eltűnt és senki sem tudta, mi történt vele. Én csak némán ültem a kamrában, arcomon vigyorral és faragtam a Varjú adta székbe az ékeket. Már csak egyetlen kellett bele,

lassan, türelmesen munkáltam meg a körtefa apró darabját, amit megtartottam magamnak, hogy tökéletesen illeszkedjen a helyére. Fülemet tépte, lelkemet simogatta az anyámból ömlő kétségbeesés. Egy leheletnyi szánalom sem volt bennem felé.

Nem tudom, mire lesz jó ez a szék, és nem tudom, mit akar vele a Varjú, vagy bárki, aki akar vele valamit. Nem tudom, miért csinálom, csak azt tudom, hogy végre alkotok valamit. Valami készül a kezem között, valami, ami érték lehet. Nem rombolok, nem ártok. Nem átok vagyok. Most nem én vagyok a Cserebogár, és ez felszabadító érzés.

Elkészültem! Ott volt a kezemben a szék, megváltásom eszköze. Még egyszer odaálltam anyám elé.

– Hogy történhetett? – kérdezte zokogva. – Hogy történhetett?

Lentről hallottam a hangját, feltehetőleg a földön feküdt, magába roskadva.

Megvontam a vállam.

– Honnan tudnám? – kérdeztem. – Biztos elrágta a cserebogár.

Aztán otthagytam. Vissza se néztem, engem már vártak a városban.

– Viszlát, anyám! Remélem, felakasztod magad!

A hídon keltem át épp. Szorosan a korláthoz simultam, ezt az utat szoktam meg, így volt biztonságos. Gyorsan futott alattam a víz, sebes folyású folyam ez, ha beleesnék, ott érne a vég.

– Drága kislány! – hallottam egy női hangot magam mellől. – Almát?

Almát? Nevettem. Már megint valami jelkép? Vagy tréfa talán? De boldognak éreztem magam, szabadnak, ezúttal végre nem fenyegetést, hanem reményt láttam a szavakban.

Ráncos kezek simultak az enyémmre.

– Gyere! – mondta a kellemesen érces hang. Nem olyan volt, mint a Varjúé, és nem is olyan, mint anyámé vagy apámé. Ez a hang valami új volt, valami olyan, amelyet sosem hallottam még. Talán azért nem, mert eddig a fülem nem tudta meghallani az ilyesmit.

Letettem a széket, követtem a hangot.

– Vegyél csak! – mondta a néne. – Vegyél bátran, szívesen adom!

Ó, de finom volt! Isten, az égben, mennyivel jobb, mint a körte, ami megmérgezte az életem!

– Ugye, finom? – nevetett a hang. – Rágjad, rágjad, Cserebogár! Rágd el ezt is!

Kiesett kezemből az alma.

– Hogy mi?

Léptem egyet hátra. A bokám elakadt a székben, amit korábban letettem, és az egy nagy csobbanással a vízbe zuhant, hogy aztán a hullámok elragadják. Levert a víz.

Nem lehet! Nem lehet!

De a folyó elvitte a széket, és én nem is láthattam, merre megy, hová kerül. Elmegy-e a tengerig, vagy elnyelik a hullámok, ki tudja?

– Segítség! – kiáltottam.

Utána kellene ugrani! Utána, és akkor nem csak a széknek, nem csak a reménynek, de mindennek vége lehetne.

– Segítség! – kiáltottam megint.

Nem hallotta senki. Az almás boszorkány kámforrá lett. Én maradtam ott egyedül.

Én – a Cserebogár.

BOGARAS NAP

- Pásztor és Samu kalandjai -

A rühes, rohadt folyó olyan sötét a híd alatt, hogy már visszatükrözni sem akar, csak elnyelni. Pásztor szó nélkül lép bele. Nem készül előre arra, hogy az aszott golyói mennyire mennek még jobban össze a jeges vízben. A teste mintha szivacsként megszívna magát, és a víz bezárul fölötte egy tompa loccsanással.

A parton maradok toporogni, mint egy gyenge kis hercegnő. A vízzel nem vagyok jóban, valahogy jobban kedvelem a meleg, kényelmes vackokat, tábortüzet, vulkán ölet, szinte mindent, ami nem vizes vagy hideg.

Leguggolok, felállok, megint guggolok, a farkam hegyével köröket rajzolok a sárba, figyelem a mit sem sejtő, hajnalban munkába igyekvő embereket. Olyan szívesen megpörkölném őket!

Minek akarom megmenteni őket? Ennyire balfaszok, hogy még azt is képesek összetörni, amit mágia tart össze. Hát mégis hány napig puzzle-öztem a darabokkal a templomban? Megszegtem minden alkalommal a saját szabályom, hogy én oda be nem dugom az orrom!

De ez az utolsó, kétfallásos istenverése teljesen kiborított...

Papíróról nem mondanék semmit azon kívül, amit

kiordibáltam magamból ma, miután bezártam magam után a mikró ajtaját.

Még azt kéne, hogy a garabonciás lány is beszálljon a tombolásba, ha kihallgat. Néha nem bír magával.

Ez már rohadtul nem arról szól, hogy Papinak teljesítjük a feladatot.

– Ne halj meg – nézek egykedvűen magam elé. – Nem akarom, hogy Judit életének hátralévő részében csak ő szenvedjen miattam.

Neki is ki tudja, lesz-e porontya, aki majd megörököl engem vagy vissza kell mennem a pokolba szolgálni...

A víz alól nem jön válasz.

Abbahagyom a hisztit, kényeskedve letérdelek a parton, és a víz alá dugom a fejemet. Odalent minden tisztább, mint idefent, mintha a ködnek nem lenne hatalma a víz alá férkőzni, vagy csak nincs oka elkeseríteni a lenti világot.

Odalent a messzeségben Pásztor mozog, világít a képére rajzolt mosoly. Lassan úszik, mintha a folyó nem is víz lenne, hanem sűrű, áthatolhatatlan takonymassza. A karmai végigkaristolják a köveket, lesöpri róluk az rátelepedett moszatot. A szék darabjai nincsenek együtt. Egy láb beleakadt egy bedőlt biciklibe, egy másik a búbánatból honnan idekerülő Penny-s bevásárlókocsi dróttjai közé szorult. Az ülőlap egyik fele egy kidőlt fűzfa gyökerén fekszik.

Pásztor azt ragadja meg, a fa megremeg, és a víz elrezonál hozzám.

Visszahúzódok levegőt venni.

– Tudtam, hogy még élsz, te temetővirág!

Táncot lejtek, bukfenček örmömben. Rízálnt
mindig jó érzés, termeli a boldogsághormonokat.

Pásztor nemsokára felbukkan egyetlen hörgést ordítva
az ég felé. A víz folyik le az arcáról, kiszáradt húsa és csontjai
közül ömlik ki. De a kezében ott a három székláb és az
ülőlapon. Kivánszorog a partra, hogy letérdeljen.

– Kész? – kérdzem.

– Nem – feleli nagyot bólntva. A fülyukából pottyán ki
pár faék, a hóna alól rázza ki az összekötő botokat.

– Jól! – felelem és már lázasán gondolkodom azon,
milyen sorrendben kellene újra összetákolni ezt a széket. –
Akkor most jövök én.

A szék darabjai szanaszét hevernek. Azonnal rájuk
vetem magam: térdel fogom le az egyik lábat, a másikat a
vállamhoz szorítom, a fogammal húzok meg egy illesztést.

– Nem olyan nehéz ez – sziszegem, miközben eszembe
jut valami idióta dalocska, azt dúdolom utána. Ritmust ad. –
Mutasd meg az igazságot – sutyorgom. – Adj igazságot!

Az én mágiám nem látványos, nem tűz, nem füst, inkább
mélységes megérzés, mintha a pokolba nyúlna le az elmém a
nagyfőnök tudásáért. Nem mindig megy, de ha igen, akkor
az nem volt picsafüst!

A fa nyekkenve enged. A csapolások maguktól találják
meg egymást.

– Ez így nem szabályos – lihegtem, miközben majdnem
ráülök a kész székre, hogy a helyére kényszerítsem az utolsó
darabot. – De a szabályok... hát... nem szeretnek engem.

Pásztor odalép, mert elunja, hogy balfaszskodom, kiszedi alólam a széket, majd egyetlen mozdulattal belepréseli az utolsó éket.

A szék megáll, és majdnem tisztességes sámlinak néz ki.

– Nem – véleményezi az egész rohadt helyzetet Pásztor. Bólintok, mert egyetérték velem.

– Papi azért csináltatta meg a Luca-széket, mert nem tudott hinni, csak tudni tudott, ezért másokat hajtott bele egy rituáléba, akik képesek voltak hinni a javulásban. Papinak nagyon nem volt szándékában tenni a köd ellen, és ő maga sem tudott volna csinálni semmit. Kihasználta a ködöt, a boszorkányokat. Boszorkányokat! El tudod képzelni milyen veszedelmes varázstárgyat hoztak ezek össze? Hiszen még annak a széknek is hatalma van, amit az egyszerű gyerekek faragnak ki!

Pásztor kiköp oldalra egy kis vizet, majd mintha kifingana egy halat, de nem nézek oda, inkább nem érdekel a perverzisége. Én sem szeretném, ha többször látna bugyik közt.

Valahogy tetszik az arcára ragadt, világító mosoly.

Talán engem is kezd felfalni a nyomorult köd.

DECEMBER 24.

- Pásztor és Samu kalandjai -

A gyóntatófüls felhomályában Papi ül, a reverenda alig takarja azt, ami alatt az ördög ott lapul: foszladozik róla foltokban az emberbőr.

– Hoztátok? – kérdi rekedten, ahogy Pásztorral beprésseljük magunkat a fülkébe.

Pásztor összeráncolja a szemöldökét, a levegőben a köd sűrűje lóg. Talán épület sincs az egész városban, amiben a köd megült volna, csak a templomban.

Hiába a temetőőr ragyogó mosolya, a köd most nem menekül előlünk.

– Csend – dünnyögte. A fejem úgy kapom felé, hogy a szarvam beleakad a vállánál az egyik ínba. Képes ez más szavakat is kinyögni!

– Csend? – kérdezek vissza. Tényleg nagy a csend, szó sem róla. Mintha a köd mindent lefojtott volna.

Papi elmosolyodik, de ez a mosoly inkább fogolykínzó vicsornak tűnik

– Ha én nem készítettem el ezt a széket... – kezdi, a hangja szinte csendesen morajlik, de a súlya a fülkében megtölti a teret –, ...a köd boszorkánya nem elégszik meg a kisértéssel. És lassan az őrületbe kergetné a segítő boszorkányokat. Ti meg... nektek sem nagyon lesz jó.

Megrándulok, és Pásztor egy mozdulatlan pillanatra a fülkébe feszíti magát. Hazugságszaga van az ördögnek.

– Miért nekünk kellett beszerezni a darabokat? –
kérdzem olyan vékony hangon, hogy Hannus, a fiatal
kisboszorkány hangja mellett is gyengécskének tűnik.

– Mert a szék nem működik, ha az állítja össze, aki rááll
– köpi felém Papi nyersen. – Kell, hogy a bűn más kézben
legyen. Más kéz szennyezze be, más kéz tartsa a felelősséget.

– Csend – mondja a zombi fogpiszkáló. Nem győzők
elég gyorsan bólogatni. Papi még mindig hazudik.

– A szék nem egy leleplező eszköz. Ha ráállok, én
határozom meg a természetét. És én tudni akarom, hogy
ördögnek vagyok-e jobb vagy az Atyaúrsten földi
szolgájának. Aztán a székek lesz jobb szolgálata is.

Lehunyam a szemem, mert nem gondolom elégnék a
tudást. Őfőnöksége a pokolban néha sűg.

Ezúttal a köd árnyékol, mégis megrándul a szám széle.

*A pap akarja eldönteni, hogy ki érdemli meg a megváltást.
Látászólag Isten szolgálója, de valójában nem tudja elrejteni emberbőr alá
a pikkelyes, vörös bőrt.*

A köd kétségeket suttogott a fülébe. De az álnok ötlet,
a zsarolás Papi fejéből pattant ki.

Gúnyosan és ördögien elvigyorodom. Nem tudom
leplezni, az undor mellett Papi zsenije mosolyt csal az
arcomra.

– Tudni akarom, hibát követtem-e el. Itt van-e a helyem
vagy a pokolban úrként. Menjünk, hadd tudjam meg az
igazságot!

Ideképezem Judit valamelyik cifra káromkodását.

– NEM! – morran gyomorból Pásztor. Nem kommentálok, mert pontosan tudom én is. Nappal van, és ez hiba.

Kivonulunk Papi után, mint reményvesztett hadsereg a ködben úszó templomudvarra. Pásztor úgy vágja le a széket a térkőre, hogy nyekken, de mégsem törik össze az átkozott. A boszorkányok mágiája az enyémmel csak erősebbé tette a fát. Az alkatrészek összeolvadtak.

Holló károg valahol, a köd ránk nyomul, összezúzza a mellkasom, hörögve vagyok csak képes lélegezni. Pásztor arcán a fénylő vigyor elhalványul, mintha kifogyott volna az elemlámpából az elem.

A templomudvar üres. A szék ott áll középen, kicsit ferdén, mintha már most szégyellné magát. Nem néz ki különlegesnek. Olyan, mint amit egy ügyetlen nagybácsi rakott össze karácsony előtt.

Papi mezítláb áll előtte. Az emberbőre már rég nincs rajta. Nem ünnepélyes. A köd teljesen belepi, úgy figyel.

A fal tövében guggolok az odarohadt tölgylevelek alatt, mozog a testem, rángatózik a bőröm alatt minden izom. Hát mégis mi lesz ezután? A farkam szinte bűnbocsánatot rajzol a koszba. Milyen büntetést szóz rám emiatt majd ördög őfőnöksége, ha megtudja, miben vettem részt? Pásztor mellettem áll. Nem néz a szék felé.

– Nappal nem szabadna – mondom suttogva.

– Nem – dörmögi mellőlem a temetőőr.

Papi magasról tesz ránk, rááll a székre, de hála az égnek semmi sem történik. Ha vége van ennek az agymenésnek,

visszamegyek majd Borihoz, és ellopom a csíkos bugyiját. Nem csak kis időre, hanem teljesen örökre.

Egy pillanatig tényleg csend van, akár a legnémább temetőben. Nem hallatszik ide a város nappali zaja, a félig halott karácsonyi vásár, az autók morgása. Temetőcsend van, aztán velótrázó ordítás rázza meg a ködöt. Papi teste csavarodik, a lefűrészelt szarvak visszanoznak.

Annyira nem látványos, inkább egyszer csak ott lesz, mintha mindig is ott lett volna. Papi sziszeg, kapaszkodik a szék lapjába, de az nem roppan össze a kinövő karmai alatt, hanem megtartja.

Együttműködik, tartja. Még a köd is kissé hátrébb húzódik.

Papi felnéz az égre, nincs árnyéka.

– Jó – mondja. – Akkor így.

És fut.

Fel a falnak, a párkányra, a tetőre. A mozgása már nem emberi, durva, mint az emberi horrorokban az eltúlzott, pokolbéli szörnyeké. Kapkod, megcsúszik, káromkodik. Az egyik szarv beleakad egy ereszbe, letöri egy darabját, de nem érdekli, mert így is felér.

A templom tetején állva megáll az idő, és a teste a ködben merevedni kezd. Az ördögszárnyai félúton nyílnak ki, a szája tátva marad, mintha még le akarna kiabálni nekünk valamit, de már az izmai annyira megmerevedtek, hogy képtelen forgatni villás nyelvét.

Kővé lesz.

Nem mondom, szép büntetés örökre vízköpőként fent ragadni a templom tetején!

– Nem... – leheli Pásztor.

– Ó, dehogynem! – vigyorodom el. Íme az ördög, aki rosszkor döntött, rossz helyen, rossz testben, de végigcsináltatta a tervet velünk. Annyira ironikus!

És lehetséges, hogy én, a kis zsebördög tehetek róla, és persze a sok mágia a fába faragva. A fa dönteni képes, és kénytelen is, ha ráállnak. De hát nem mindegy, hogy ítél a fa vagy leleplez. Nevezzük ezt egy kis ördögi jogászkodásnak.

Ez kellett nekem, hogy kissé jobb kedvre derüljek.

– Csend – feleli a piszkafa bárgyú, rajzolt vigyorával, és abban a pillanatban megszólalnak a templom harangjai egyfajta türelmetlen, belső ritmusra.

– *Gyere! Gyere! Most!*

És egész nap szólnak estig, de ma este nem a karácsonyi misére hív a harang.

Addig zeng a templom harangja, míg az emberek elindulnak, kabátot vesznek, gyertyát hoznak, gyereket rángatnak maguk után. A harang hívása még a folyót is lehúzza. A ködnek olyan illata lesz, mint a folyónak nyáron. Még emlékszem emberkoromból. Iszap, hínár, meleg víz, és szalmaágy a partján...

- A vízbe fojtott boszorkány - II.

Azt tartják, hogy a boszorkák az ördöggel cimborálnak. Ki mással cimborálnánk, ha az ördögöknek van a legnagyobb ereje?

Itt volt például ez a papbőrbe bújt patás. Nem kellett sokat figyelnem, hol mozdul meg a köd hatására az erő, egy hétbe se telt, hogy összecsomósodjon az ördögfattya temploma körül. Ő feljött a pokolból, hogy az Ördög tudja, miért, papnak álljon, és ahogy a ködöm szép lassan beette magát a gondolatai közé, most érezte eljönni az idejét, hogy megkérdőjelezze a döntését. Szép is az élet iróniája.

Nem tudom, mi húzhatta őt elő a meleg pokolból, hogy aztán beálljon a mágiát imáikkal elfojtó és gúzsba kötő csuhások közé, de nyilvánvalóan elment az esze. Egy jó ördögnek bárhol, bármikor nagy hasznát lehet venni. Például annak a kicsi vörösnek egy okos boszorkány már meglátta a hasznát, mert varázssal volt a vérvonalához kötve.

Látod? Így kell okosan cimborálni az ördöggel.

Én is hagytam, hogy az ördög sötétsége dolgozzon helyettem. Varjú alakban figyeltem a pap minden mozdulatát, hallgattam minden szavát. Még az elem vetett döghúst is felcsipegettem, mikor adakozókedvében érezte magát. Néha megsajnáltam, hogy így eltompultak az érzékei, és észre sem vett egy boszorkányt az orra előtt, de elkövetett ő már annyi bűnt, hogy a világ összes sajnálata se fehéritse ki a lelkét.

Imígyen hallottam először ezekről a Hímzőkörös boszorkákról, és ekkor már tudtam, hogy jó helyen járok.

De óhatatlanul csalódottságot éreztem. Miért, kérded? Mert a jövő nemzedék boszorkányai közül egynek sem tűnt fel, miféle szerzet a pap, vagy ha mégis, ilyen kezesen engedelmeskedtek neki. De talán csak nem ismertem minden gondolatukat, és ők is kihasználták az ördögöt, mint ahogyan az őket.

Nem számított. Amint megfogalmazódott bennük a Luca-szék gondolata, én is kiötöltem a saját tervemet. A Luca-szék készült, a ködön keresztül láttam, éreztem mindent, és egy kis ijesztgetéssel csak még magasabbra korbácsoltam bennük az elhatározást, hogy minél erősebbre szójék a mágiát a fában.

Sokat ültem kerítéseken, háztetőkön, villanyoszlopokon, bokrok ágán, és csak figyeltem és figyeltem. Sok nemzedéknyi boszorkát láttam és éreztem. Szellemeik nyúltak vissza a túlvilágról, hogy megérintsék a szíveket, kisboszikban ébredezett a friss erő, vén rókák szedték össze magukat, hogy segítsenek. Nem akartam ártani nekik, de vannak az időnek és a természetnek olyan törvényei, amiket még én sem tudok befolyásolni. Az egyik vén boszorka a korrallalánó ereje utolsó morzsáit szőtte a varázslatba. Halála megremegettette a ködöt. Gyantakönnyek fagytak fekete tollaimra, de szívem egy része örült, mert nem vészett kárba a vén boszorkány ereje, a vére fennmaradt. Minden cseppre szükségünk volt.

A boszorkányoktól sosem állt távol az őrület, vannak dolgok, amiket csak egy módosult tudat szemén át lehet meglátni, de azért a garabonciás ép eszét féltettem, mikor képzelt holtakkal kezdett küzdeni. Cívódtam, közbeavatkozzak-e, gyanítottam, hogy a kis vörös patás keze is benne lehet a dologban, aki folyton a fülébe suttogott, de aztán mégis rendjén elkészült a Luca-szék darabja. A lelke viharát azelőtt elfojtottam, hogy villámai porrá tették volna a

környéket, de ezután már tudta kezelni a gyászát. Nem volt számára új az érzés.

Az egyik repülésem után egy körtefán pihentem meg, és akkor találtam rá a tizenegyedik boszorkányra. Úgy hiszem, hogy a mélyen átkozott fa vonzott oda, az a végtelenül gonosz erő, amit rossz emberek hitvány döntései szőttek bele az évek alatt, és megláttam a lánykát. Csak Cserebogárnak hívták, mintha nem is érdemelne jobb nevet. Azonnal tudtam, hogy a látása is a gonoszságnak esett áldozatul, és nem hagyhattam őt magára. Újból elváltoztam, majd megszólítottam őt egy régi archoz tartozó régi hangon, hogy felébresszem benne az erejét. Nem kellett csalódnom, remek munkát végzett még úgy is, hogy a szék végül a folyóban kötött ki. De tudtam, hogy a széket a helyére fogja tenni a sorsa, Cserebogár sorsát pedig én magam veszem majd a kezembe.

Már csak várnom kellett.

* * * * *

A templom kertjében áll egy régi tölgyfa. Az ágán ülve beszélgetek vele, és sorra meséli, hogyan kötöttek fel rá több tucat bűnöst, akiket az egyház ítelt el. Ennyit arról, hogy az ördögöktől kell a legjobban tartani, de a tölgy köszönte szépen, jól tartotta magát a bűnösök utolsó sóhajaiból táplálkozva.

Szenteste közeledik, de bárhogyan is ünnepelik mostanában, a meghittség most messze kerüli a várost. A ködöm mindent beborít. Még nappal van, de majdnem éjszakai a sötétség.

Talán ez téveszti meg az elmeháborodott ördögöt, hogy idő előtt kihozza a Luca-széket az udvarra, és vörös gúnyját

már semennyire sem takargatva olyan sietve áll rá, mintha láva izzana a patái alatt.

Ismét szájalom fut át rajtam, de az ördögök épp elég szabadságot kaptak ahhoz, hogy maguk döntsenek a sorsuk felett. Te se sajnáld, ahogy kővé dermed, egész élete minden tette ehhez a ponthoz vezetett, nem lehetett volna másképp. Megszolgált, amit meg kellett.

Itt az idő. Felborzolom a tollaimat, még több, még sűrűbb köd gomolyog ki alóluk, és sebesen a világra telepszik. Ebben most más az üzenet, ez most meghívó, és ahogy felér a templom tornyáig, veszett harangszó kondul, ami tisztán hallatszik mindenfelé.

Éjféli misére hív.

Éjfél előtt pár perccel a magasban körözök a templom felett. Csak én tehetem meg, hogy a köd fölébe kerüljek, és lássam a csillagokat. Az első héten még elégedettséggel figyeltem, mit tesz a köd. A kivégzett boszorkányok évszázadokon át szunnyadó lelke erőt vett rajtam és bosszúra szomjazott, de hamar betelt a világ a sok gonoszsággal és halállal, ami kiszivárgott az emberekből. A belőlem szivárgó köd még tiszta volt és fényes, de pár hét alatt olyan mocsokkal és szutyokkal telt meg, hogy már engem is fojtogatni kezdett. Elég a tisztogatásból!

Utolsó körömet teszem, mielőtt visszazuhanok a ködbe, és immár emberlábakon földet érek a templomkertben.

Na, mit gondolsz, mit tett az apró ördög és a tohonya temetőlidérc a székkal? Hát ott hagyták, ahol az ördög ráállt. Annyira félték az erejét, hogy inkább hozzá se nyúltak. Bármiért is dolgoztak neki, többé nem várta őket se jutalom, se büntetés.

Ott áll előttem a varázslatos kis tárgy, amit az új kor boszorkáinak összefogása szült. Áhítattal érintem meg első

közös művüket, és meleg mosolyt csal az arcomra a frissen zsongó erő. Még az ördög se tudta bemocskolni, és ebből tudom, hogy a legjobb helyre vonzott a varázslat.

Felkapom a széket az egyik lábánál fogva, és besétálok a templomba.

Nincs könnyű dolgom, a templom körül óriási tömeg tolong, a harang szavára majdhogynem az egész város idesereglett. Érzem és hallok a gondolataikat, az érzéseiket. A gonoszság már annyira kiürült belőlük, hogy csak néhányan perlekednek és lökdösődnek, a többiek csak fásultan, kiürülten állnak és néznek fel a kőkeresztekre és a festett vagy faragott szentekre. Most kezdem csak igazán érteni a garabonciás lányt, miért látott beléjük zombikat.

Egy, csak egy érzés maradt mostanra bennük: halovány remény.

Úgy suhanok át köztük, hogy észre sem veszik, a természet rendje szerint el sem férhetnék ott egy székkal a kezemben. A tömegben éber tekinteteket keresek és találok: boszorkányokat, akikre nem hatott a varázs, de jöttek a hívó szóra, és most összehúzott szemmel tekintgetnek felém, mert ha nem is látnak, érzik, hogy valami közeleg.

Az oltár hamis arany fényével ragyog előttem, a feldíszített fenyőágak nevetségesen pogánynak tűnnek a keresztény jelképek mellett. Egy csettintéssel elhamvasztom az oltár közepére tett Bibliát, és leteszem a helyére, a gyertyatartók közé a Luca-széket. Sustorgás kel mögöttem, aztán kiáltások harsannak, de papot ugye itt már nem kell keresnünk, a fehér ruhába öltözött kóristafiúk meg csak megszeppenve nézik, ahogy két lépéssel fent termek az oltáron, majd ráállok a Luca-székre.

Igaz, hogy nem vettem magamra ruhát, de ezüsthajam takar belőlem annyit, hogy tudjam, nem csak a meztelenségem miatt bámul rám mindenki tátott szájjal.

Sokan nem tudják, hogy a fa holtában is mennyire él. Amint a talpam a Luca-szék fáját érinti, az ülőke egyik fele bőszen belém harap, a másik meg úgy éget, mint a pokol tüze, de szó nélkül viselem a fájdalmat. A mágiának mindig ára van, a kiserkenő vérem pedig csak megpecsételi azt. Amint a barázdák feltelnek a véremmel, azonnal megelevenedik a varázslat: a hatalmas tömegben ragyogó fényel izzanak fel azok, akik magukból adtak a székhöz.

– Mondanám, hogy Isten hozott titeket, de neki ehhez semmi köze. – Még mielőtt bármelyik boszorkány butaságot csinálhatna, toppantok egyet a széken, és varázserejünkél fogva gúzsba kötöm őket. Némelyikük megszeppen, egyikük a saját lábára ejt valami robbanós apróságot, amitől visszhangzik a templom, egy-kettő káromkodni és átkozódni kezd, de ezúttal nincs hatalma a szavaiknak. Nincs köztük olyan, aki nálam öregebb lenne, nincs köztük olyan, aki nálam több boszorkány erejét őrizné. Egyenként vagy együtt, nincs hatalmuk felettem.

Ami következik, ahhoz nincs szükségem közönségre. Két szemem pilláiról ezüstös álomport törölök le az ujjaimmal, és egy fuvalattal a tömegre szórom mindet. Az emberek hol ültükben, hol álltukban elalszanak. Majd utóbb mesélhetik egymásnak, hogy angyalt láttak a szentestén, bánom is én!

A boszorkányok nézik az embereket, bámulják egymást, aztán elhallgatnak és inkább rám néznek. Enyém a figyelmük.

– Sok hét telt el az érkezésem óta, és titeket annyira lefoglalt, hogy rajtam akarjatok bosszút állni, hogy egyikőtök sem jött rá, a kód nem gonosz varázslat, ugye?

– Mi az, hogy nem gonosz varázslat? – szólal fel egyikük. – Láttad te, mi történt az emberekkel? Hányan haltak meg?

– Mindent láttam – nyugtatom meg. – De meg akard-e büntetni a vihart, amikor rothadt, előregedett fákat fordít ki a földből? Bosszút akarsz-e állni a tűzön, amiért elhamvasztja, ami volt, hogy helyet adjon a friss sarjaknak?

– Mi ez a sületlenség? – háborog a legöregebb. – Majdnem megketttyentünk miattad!

– Semelyiktek nem vette észre, hogy sosem voltatok veszélyben? – hajtom félre a fejem. – Hiszen a nagy ijedelemben az sem jutott eszetekbe, az évnek milyen ideje van. A tél közeledte ébresztett holt álmomból, a világ, ami ünnepre készülve a lelkébe nézett, és megrettent attól, amit ott látott. A köd csak az advent visszhangja volt, ha úgy tetszik, ami a befelé figyelésre szólít. Mint amikor lekiáltasz a bércről a völgybe, és viszonthalod magad, úgy ismétlődtek egyszer, kétszer, sokszor a gondolatok az emberek fejében, kinek mi járt benne.

Ahogy beszélek, úgy látom arcukon a megvilágosodást. Helyes, épp ideje volt, hogy rájöjjenek a tévedésükre. Nekem is időbe telt, mire rájöttem, mi szólított elő a földsíromból.

– Elmész te a pokol legsötétebb bugyrába! – horgad fel a karmos boszorkány, és most, hogy szemtől szemben állunk, feldereng bennem egy gondolat.

– Ismerős az arcod – húzom résnyire a szemem, és alaposabban szemügyre veszem az ördög által eltorzított külsőt. – Földim vagy, úgy-e? Érzem rajtad a Tisza szagát. Ivadékom lehetsz, hat gyermeket hagytam hátra Szeged szép tájékán, hogy virágozzék az erőnk. Úgy látom, szépen szárba sarjadt, még ha rossz üzletet is kötöttél, hogy gyarapodjon.

Torkára fagyasztja a szót, hogy belegondol a mondandómba. Látom rajta, ő is tudja, hogy ha tényleg összeköt minket a vérünk, az csak szorosabb fogást ad nekem a hatalmán.

– Utoljára Szegeden haltam meg majd’ háromszáz éve, hogy megőrizhessem a rendem erejét, akiket máglyára vetettek. A hangjuk visszhang bennem, bosszúra szomjaztak, de csak annyit kívántak, hogy az emberek ízleljék meg a saját mérgüket, és hogy a boszorkányok visszanyerjék régi méltóságukat. Ti válaszoltatok a hívásra. Ti vagytok azok, akik méltók vagytok rá, hogy továbbvigyétek a boszorkányok örökségét.

– Itt mindenkinek megvan a saját öröksége, nem kell több! – zsörtölődik a garabonciás lány.

– Nem teszel jó benyomást azzal, hogy lefogsz minket, mint a kutyákat! – veti közbe a deszkán érkezett boszorka.

– Luca székén állok, látom a szándékaitokat – mutatok rá. – Látom, hogy amint elengedlek, a véretem kívánnád, úgyhogy magad kötöd magadat gúzsba. Nézd csak! – mutatok a fiatalok felé, akik szabadon mozoghatnak. Azt hiszem, Borinak hívják a serdülőt, aki Hannust vigasztalja, a fiú pedig védelmezőn áll előttük. Kicsit távolabb a Médea nevű lány áll és figyel, mint aki tudja, hogy itt tudást szerezhet, nem harcra kell készülnie. – Bennük nincs gyilkos vágy. Amint leteszel róla, te is szabad lehetsz.

– A pokol összes ördöge csiklandozza a szemérmét ennek a bestiának! – morog a leszármazottam, de megérti a próbát, és már szabad is.

– Hé, én aztán ezer örömmel megcsiklandoznám! – ugrabugrál a garabonciás vállán Samu, miközben a lány is szabadul. Amíg a többiek is meggondolják, milyen sorsra vágnak, intek a szabadoknak, hogy jöjjenek csak közelebb. Vonakodva, de kíváncsian lépkednek át az alvó emberek felett. Csak Hanna nem hagyja ott a szüleit, de Bori vele marad.

– Látjátok, mivé tette a világot az ezerszeres visszhang? Látjátok, mi bujkált az emberek lelkének a mélyén, mi

mocskot okádtak fel magukból, amitől szabadulni akartak így az ünnep előtt? Nézzétek, itt a szemetek előtt – pergetek ki az ujjaim közül egy kis friss, fehér, csillámló ködöt, és mutatok a bokájuk körül terjengő sötét masszára. – Itt állok az Isten házában, és ő nem tudja útját állni semminek. A papotok emberbőrbe bújt ördög volt, aki most ott szobrozik a templom tetején. Mit gondoltok, ki fog segíteni az embereken, amikor így elfordultak mindentől?

Választ vársz tőlük? Mert én sem. Értik, mi lenne a dolguk, és látom rajtuk, hogy van, akinek helyén van a szíve, de érzem sokukban a vonakodást.

– Végignéztétek a szenvedést, és mégis kin segítettetek magatokon kívül?

– Az anyámon... meg a kolléganőin – veti közbe bátortalanul Berta, akinek vörös cérna díszeleg a csuklóján, egy melengető, régi varázslat. Idő közben ő is kiszabadult.

– Minek segítsünk bárkin is? – köpi a szavakat Cserebogár, még mindig a varázslatom fogságában. Az ő lelkét eszi a harag.

– Ez a legjobb kérdés, amit feltehettek magatoknak – bólintok. – Minek van az erőtök? Kit akartok szolgálni vele? Most meghozhatjátok ezt a döntést. Gondoljatok szívetek leghőbb vágyára – nézek végig rajtuk. Megakasztja haragjukat a furcsa kérdés, látszik rajtuk, hogy nem számítottak rá.

Hagyok nekik pár pillanatot, hogy megformálódjon a gondolat a fejükben és megérintse a szívüket, és még azelőtt elragadom őket, mielőtt bárki megkérdezhetné, mire kellenek. Hannus gyermeki hangon felkiált a meglepetéstől. Apró, aranylő gombócok lebegnek elő minden boszorkányból, és gyűlnek össze a két tenyerem felett, akár valamiféle karácsonyi szentjánosbogarak. A Luca-széken állva nem kellenek szavak, hogy olvassak bennük. Látom,

hogy melyik gyermekien apró, melyik jött tiszta szívből, és melyiket szülte hiúság.

A boszik felhorgadnak, tiltakoznak, de még mederben kell tartanom a dühüket.

– Íme mindaz, amire a legjobban vágytok, és íme az alkum – szólok újra hozzájuk. – Megmenthetitek az embereket a ködtől, cserébe nekem kell adjátok szívetek leghőbb vágyát. Mi a válaszotok?

Még a Pásztor se tudná úgy elnyelni a csöndet, ahogy a boszorkák elhallgatnak.

– Soha! – érkezik az első reakció a deszkás boszorkánytól. Még mindig a kötelékeiben vergődik, nem változtak a szándékai. – Soha nem hagyom, hogy játszadozz velem!

– Én már nem vágyom semmire – csatlakozik hozzá Cserebogár, de pont ebben a pillanatban engednek a kötelékei. Valami megtörik benne. – Nincs is mit odaadnom. Amúgy meg... rohadjanak meg ott, ahol vannak, mégis miért kéne bárkiért bármit tennem? Ők mit tettek értem?

Szomorúan elmosolyodom. Tudom, honnan erednek a szavai.

– Anya megmentéséért cserébe tiéd lehet a leghőbb vágyam – veszi át a szót a vörös cérnás boszorkány. – Nem a világ vége, ha örökre kényszeres maradok – vonja meg a vállát, aztán megszorítja a medálját, majd ellenőrzi a csuklója körül a vörös cérnát.

– De ez teljes ellentmondás! – háborog Linett, a bájítalkavaró a béklyóiban. – Hogyan mondjak le az emberek megmentésének vágyáról az emberek megmentése érdekében?! A válaszom NEM! Valahogy majd csak elpusztítunk, úgyhogy dögölj meg, banya, lehetőleg minél előbb!

– Előbb adagolom túl az arzént, mielőtt lemondok arról, hogy Sátánka beszélni kezdjen! – áll ki makacsul Lola is.

– Nem tudom, ti hogy vagytok velem, de én majd veszek egy vibrátort... – sóhajt Judit. – De te, Samu, te szó se lehet róla, hogy megszökj! Most is milyen bugyi van rajtad?!

Erre mindenki szeme Samura szegeződik, aki az orra alatt mormol valami érthetlent, de igyekszik gyorsan Judit felsője alá eldugni a fehérneműt, amihez eddig dörgölözött.

– Az pont olyan, mint... – bukik ki Boriból, de aztán elvörösödik és inkább nem fejezi be a mondatot. Máté nem bírja tovább a feszültséget, és majdnem kitör belőle a nevetés.

– Ti mit mondtok? – mosolygok rájuk, mire Máté arca egyből megkomolyodik, már-már ijedt lesz, és azért se mer felém nézni.

– Vidd a vágyam, majd lesz ezer másik – szólal fel Bori határozottan. – A dédi is azt akarná, hogy így legyen.

– Nem, én nem adom! – sír fel Hanna, ahogy belegondol, mit kérek tőle. Az ő csöppnyi szívének hatalmas ez. – Katka cica csak nekem dorombozhat! Nem adom! Ő az enyém! Akkor is, ha nem igazis!

– Lemondani olyanról, ami most már akár igaz is lehet? Elég nehéz kérés – teszi hozzá Máté.

– Férfiemberhez méltón annyit kéne mondanom, nyaljál macskaszőrt, rohadvás banya száz évig – unja meg a tétovázást a karmos boszorkány, és ha tehetné, lyukat égetne belém a tekintetével. – A szemed gúvadjon ki, a csontod sorvadjon, hát persze, hogy neked adom. Mindenemet neked adom. Az életemet is.

– Boszorkány létedre jobban is megfontolhatnád a szavaidat – mosolygok rá cinkosan. – És te, gyermekem? – fordulok Médeához, az árvaházi boszorkány unokájához.

– Mentsd meg őket! – mondja egyszerűen, nemesen.

– Mind meghoztátok a döntést – bólintok, és sorba rendezem a vágyaikat. Bal kezem felett hat arany bogárka, hat nemleges válasz, jobb kezem felett csak öt lebeg. – Ha azon múlna az emberek sorsa, hányan adnátok össze az erőtetek az emberek megmentéséért, rútul cserben hagynátok őket. De a ködnek veletek vagy nélkületek, immáron vége. Két célja volt csak, és azt elérte: hogy felfedje az emberek lelkét és a boszorkányok szándékát. Így vagy úgy, mind kijelentettétek, mi a szívetek vágya, teljesüljön hát.

A legkisebbre, Hannusra nézek, aki legkevésbé érti, mi folyik itt. Csak érzi, hogy valamit talán rosszul csinált, és most keservesen sír Bori ölelésében, aki szűrös szemmel mered rám, nehogy bántani merjem őt.

– Hannus, a te gyermeki lelked vágya, hogy Katka cica igazi cica legyen. Tessék, ebből itasd meg anyukádat – pöccintek felé egy apró fényt, és Hanna kezébe szállva kis teáskanna lesz belőle. – Ha lehull szeméről a fátyol, ő maga fogja élővé varázsolni neked Katka cicát, és még rengeteg csodálatos dolgot fogtok együtt csinálni. – Azt nem teszem hozzá, hogy az apukájával mi lesz, de hát mindennek ára van. Hannus megszeppenve forgatja a kis teáskannát, de tetszik neki, és az ötlet is, hogy az anyukájával csinálhatnak együtt varázsos dolgokat.

– Médea – fordulok a következő legfiatalabb boszorkányhoz. – A te leghőbb vágyad egy levél a nagymamádtól, vagy hogy ismét beszélhess a szellemével. Olyasmire vágysz, amit már megkaptál, csak túl messzire néztél, és ez elhomályosította a látásod. Nézz közelebb – mutatok mellé, ahol a kis Ánya alussza békés álmát. – Végig előtted volt, aki a helyes útra vezessen, és ha rá hallgatsz, a neked hátrahagyott levelet is meg fogod találni.

Médea nem tűnik olyan meglepettnek, csak bólint, mint aki pontosan érti, mire gondolok.

– Máté. – A neve hallatára a fiú összerezzen, és végre felém néz. Talán nem sok jóra számít. – Nemes a szíved, de még fiatal. Értem, miért lenne nehéz lemondani arról, hogy beszélj a fák nyelvén, nekem is ők a legkedvesebb barátaim. Nem fosztalak meg ettől a csodától, de figyelmeztetek, nehéz terhet veszel a válladra. Sok gyakorlás és nagy fegyelem kell ahhoz, hogy csak akkor és azt halld, amit akarsz, addig pedig nem fog örömet okozni a képességed. – Kicsit sajnálom a fiút, ahogy egy intéssel megnyitom a fülét a fák hangjára. Az összes fáéra, legyen az élő vagy holt.

Máté pislogni kezd, zavartan körbenéz, aztán a fülére tapasztja a kezét, de tudom, hogy ez nem fog segíteni. Egy pillanatra hagyom, hogy én is halljak mindent, amit ő: hogy beszél hozzám – mit beszél, átkozódik – a Luca-szék minden darabja, sutyorog a gyertyatartó, harsog a nagy tölgyajtó a bejáraton, motyognak a fapadok, jajgat a gyóntatószék.

– Elég, elég, hallgassatok el! Hagyjátok abba! – kiált a fiú.

– Te kegyetlen banya, mit kínozod szerencsétlent?! – förmed rám Linett, de ekkor Berta odasiet Mátéhoz, és saját nyakából átakasztja az övébe a vasfüves medálját. Máté liheg, de lassan megnyugszik és elengedi a fülét.

– Lesz, akitől segítséget kérj, hogy tanítson – bólintok elégedetten, és mielőtt a nyakamba zúdulna haragjuk újabb hulláma, Borihoz fordulok. – A te szíved vágya egy közösség és iránymutatás, hogy tanulhass. Többen vagytok itt, akiknek nagy szüksége lenne az útmutatásra – mutatok Hannára, Mátéra, Borira –, és legalább annyian vagytok, akik át tudjátok adni a tudást ezeknek a fiataloknak. Mindőtök feladata lesz, hogy a szárnyatok alá vegyétek őket. Ez nem parancs és nem átok, ez a saját lelketek felelőssége.

Csak egy pillantást vetek az arcokra, hogy tudjam, ezzel a kívánsággal nem lesz gondjuk.

– Judit. – Ő is összerezzen a neve hallatára, Samu pedig gorombán rázza felém az öklét. – Te Ricsit szeretnéd visszakapni, a férfit, akivel összeköt téged a sorsfonál. Azt hiszed, végleg elveszett számodra, de ez nincs így.

– Na, persze!

A kis patásra nézek a vállán, akiben felismerem egy régi szövetségeselem, habár akkoriban jóval nagyobb testben rakoncátlankodott.

– Semuél pontosan tudja, hova dugta előled a sorsodat. De választanod kell: ha Samu egyszer elmegy, hogy visszahozza a neked megírt párod, ott kell maradnia cserében, és többé nem láthatod. Válassz bölcsen.

Judit két kezébe ragadja Samut, hiába próbál az ördög a fülbevalójába kapaszkodni, és istenesen megrázza.

– Miről beszél ez a néember, te anyaszomorító?! – követeli, de közben potyognak a könnyek a szeméből. Nem lesz könnyű a döntése.

– Linett – fordítom figyelmem a bájitalkeverőre. – A szíved és a célod nemes, de a méreg elhomályosítja az ítélőképességed. Segíteni fogsz az embereken, ez nem kérdés, de ugyanazzal a haraggal fognak tekinteni rád, ahogy te rám. Te leszel a boszorkány, aki jót tesz, de fájdalom árán, és az emberek megvetése lesz a hálád, amíg rá nem jössz, hogy az erőnkért milyen árat kell fizetnünk.

Linett elsápad a kötelékeiben, és megteszi az első lépést a jobb boszorkánnyá válás felé: kiszabadul, mert elillan belőle a gyilkos kedv.

– Büszke vagyok rád, mert te voltál az első, akiben kicsírázott a kód mágiája – fordulok most a piros cérnás boszorkányhoz. – Nem elég, hogy megláttad édesanyádban a jót, és nem mondtál le róla, amikor hatalmas rögöket

görgötett az utadba, de most is te voltál az első, aki Máté segítségére siettel. – A boszorkány zavarba jön, nem is jön szó a torkára. – Már csak a kényszerességedtől szeretnél megválni, ennél pedig mi sem könnyebb, de a saját erődből kell megtenned. Nincs más dolgod, minthogy minden kényszeres dolgod tizenháromszor elismételd.

– Ennyi? – nyúlik meg az arca, mintha valami aprósággal szúrtam volna ki a szemét, én pedig felkacagok.

– Néha van, amit csak túlzásba kell vinni – vonom meg a vállam, és a deszkás boszorkányhoz fordulok. – Egy tengerparti vityilló? – vonom fel a szemöldököm a vágyára pillantva. – Ez minden, amit fel kellett volna adnod az emberek megmentéséért?

– Nem tudod, hogy ez nekem mit jelent! – dacoskodik a béklyójából.

– Igaz – bólintok rá. – Épp ezért tiéd lesz, amit akarsz. Megkapod a tudást, hogy megszerezd a pénzt egy olyan vityillóra, amilyenről álmodni se mertél, de vérrel és verejtékkal fogsz megdolgozni érte. Nem lesz se éjjeled, se nappalod, amíg össze nem sarcolod az árát. Erős házat fogsz létrehozni a boszorkányrendnek, egy menedéket, ahol bármikor szívesen látod majd bármelyik boszorkányt.

– Úgy legyen! – szegi fel az állát. – Csak nehogy te is odatévedj, mert kiszúrom a szemedet!

– Ennyi kockázatot vállalok – bólintok rá. – Kedves vérem – fordulok a karmos boszorkányhoz. – Torz külsőd alatt még akkor is hatalmas szív dobog, ha az életedtől, amit nekem adtál, igazából minden erővel meg akarsz szabadulni.

– Mit számít az neked?

– A jóakarod? Épp eleget. – Felé intek, pókhálóhajam a karomra szalad, onnan az erő mentén a levegőben táncolva Kálmánra tekeredik. Ő hessegeti, káromkodik és szabadulni akar, de túl sok a haj és háló, pillanatok alatt hatalmas báb

szövődik köré. – Elveszem azt, amit oly régen naivságból és nagyravágyásból fogadtál el, és megkapod azt, ami a véretem illeti.

A báb hideg mozdulatlanságba dermed, mint a halál. A többi boszi tanácstalan, némelyek már ugranának, hogy segítsenek rajta, de Kálmán ekkor hatalmas levegőt vesz odabent, és egyetlen sóhaja lefújja róla az elhalt haját. Az ezüst szálak közül fiatal, jóképű emberférfi bukkan elő hegek, vágások, karmok nélkül.

– Íme a vágyott halandóságod – engedem le a karomat.
– Az ördögi erőd nincs többé, helyette van tiszta boszorkányvér. Mennyi voltál, mikor lepaktáltál a patással? Huszonéves? Boszorkányvérrel talán még száz évig is elélsz, mielőtt utolér a halál, addig használd bölcsen az életed.

Kálmán arcán rengeteg érzélem fut át, végül valamiféle csalódott harag győz, és átkokat szór a fejemre, de nem tesz beléjük erőt. Megbékél majd.

– Lola. – A megszólított azonnal a zsebébe nyúl és hátraugrik, talán ő is a bábozódástól tart. – Éltes boszorkány létedre egyszerű a vágyad, amit talán magad is rég megoldhattál volna. Neked nem lenne nagy kunszt akár szóra bírni az állatokat, akár megérteni a nyelvüket, de eddig valamiért haboztál. Most nincs több haladék, teljesül a vágyad. – Csettintek egyet, és a semmiből ott terem a levegőben a Sátánka nevű ördögfattya, hogy aztán puhán Lola mellé toppanjon. Felborzolt szőrrel mered körbe, fújtat és gazdája lábához hátrál.

– Ha bántani mered Sátánkát...! – fenyegetőzik Lola és felkapja az állatot, hogy a testével védje.

– Bántani? Dehogyan – mosolyodom el. – Etsel, a neveden szólítalak, mutasd magad! Tartozásod van felém, új feladatot kapsz.

Lola kezében megfeszül a macska, négy mancsát négyfelé nyújtja, mintha szűk lenne a bőre, aztán hasad az irhája, nyúlik a teste, recsegve nyúlnak a csontjai, és pár pillanat múlva egy meztelen emberfiú terpeszkedik Lola ölében.

– Mi a picسا?! – dobja le Lola, és a fiú nyekkenve ér földet. A templom terét súlyos kénzszag tölti be, Samu kárörvendőn felröhög.

– Ő itt Etsel, mostantól pedig az ördöggyermek, akire vigyáznod kell és megnevelned, mert épp eleget csintalankodott már – mutatok a fiúra.

– Ez nem ér, én jól megvoltam a kandallópárkányon meg az üstje körül sündörögve, épp elég eger meg patkány is keringett mindig a vén méregkavaró mellett, hogy mindig teli legyen a bendőm, és így hogy aludjak a keble melegén, ha...

– Elég, elhallgass! – fogja a fejét Lola. – Én egy beszélő MACSKÁT akartam, nem... nem ezt!

– Ezt?! – pattan fel Etsel sértetten, de el van szokva a két lábától, görnyed és úgy púpozza a hátát, mint egy macska. Lola lenéz a lába közé és elfintorodik. – Amikor annyit segítettem neked mindenben, még a Pásztornak is nekimentem érted, és hagytam azt a vattakorongos ökörséget, mikor nekem vannak a legpuhább és legcsöndesebb mancsocskáim a világon és...

Lola a szájára tapasztja a kezét és felnyög. Összeszoknak majd.

– És végül te, Cserebogár – fordulok a lányhoz, aki egészen oldalra húzódva áll a falnál, és csak hallgat.

– Velem milyen csúfságokat akarsz tenni? – sziszegi. – Talán igazi cserebogárrá változtatsz? Átvertél, hazudtál nekem és becsaptál! Te sem vagy jobb, mint bárki más az életemben!

– Ki mondta, hogy a napsütés és a lány szellő neveli a legszilajabb fákat? – szólok lágyan. – Az lesz a legerősebb, ami túlél vihart, szárazságot, jégesőt és férgeket. Kétezer év alatt tudod, hányszor árultak el, szúrtak hátba, öltek meg és törtek kerékbe? Mit panaszkodsz egy-két goromba szó miatt? – Csöndben marad, de talán elgondolkodik a szavakon. – Már annyi mindent eltűrtél, és még mindig itt vagy. Dönts hátra el, hogy ez a pár vesszőcsapás az önérzeteden lesz az, amitől behorpad a cserebogárpáncélad, vagy elfogadod a segítségem és olyan boszorkányt faragok belőled, amelyet sok száz éve nem hordott a hátán ez a vidék.

– Nehogy bedőlj neki, látod milyen agyafúrt ez a vén satrafa! – kiabál rá valaki, de kifejezéstelen arca mögött érzem, ahogy kavarnak a gondolatai. Végül ellöki magát a faltól és kiegyenesedik. Csak a hangom alapján tudja, merre állok, de esküdni mernék, hogy világtalan tekintetét az enyémbé fúrja.

– Nem maradt senkim és semmim. Akár veled is mehetek.

– Helyes beszéd. De mostantól nincs helye önsajnáltnak, és a haragnak is meg fogod tanulni a helyét. Most pedig ne félj. – Azzal csettintek, és a lány tényleg cserebogárrá változik. Öklömnyi, aranyló, acélnál is keményebb, csodálatos cserebogárrá. Szárnyainak döngése úgy tölti be a teret, mint egy fenyegetés.

– Ti pedig – nézek végig az új rend boszorkányain – tanuljatok meg együtt dolgozni, hogy senki ne lophassa el úgy a kezetek munkáját, ahogy én ezt a Luca-széket. Ne a saját malmotokra hajtsátok a vizet, mert gyengeség a magány. Az emberekkel helyén bánjatok, a köd felfedett mindent, amit helyre kell hozni bennük. Segítsétek és terelgessétek őket úgy, ahogy ez az Isten is a nyájának tekinti őket. Bennük is van varázslat. Most sokan ellenségnek tekintetek engem,

pedig én vagyok a legnagyobb szövetségesetek. Nem leszek messze. Figyelni fogok, és ha szükségetek van rám... – Lelépek a Luca-székről. Az ülőkéje úszik a véreben, de ahol a vér beleivódott, izzó vonalak szelik át az egészset. – Csak álljatok a székre, és hívjatok.

– De mi a neved? – kérdezi Médea. Az első okos kérdés, mióta betették ide a lábukat.

– Freya elfeledett lánya, Frygge vagyok.

Ezzel újra magamra öltöm a hollótollakat, és a cserebogárral együtt kiröppenek az éjszakába. Nyomomban némán oszlik a köd, ébrednek az emberek az álomból és a lelki tisztulásból is, és a világ látszólag visszatér a régi kerékvágásába.

De remélem, ez már egy új világ.

És te is a része vagy.

- Estell Ivy -